

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

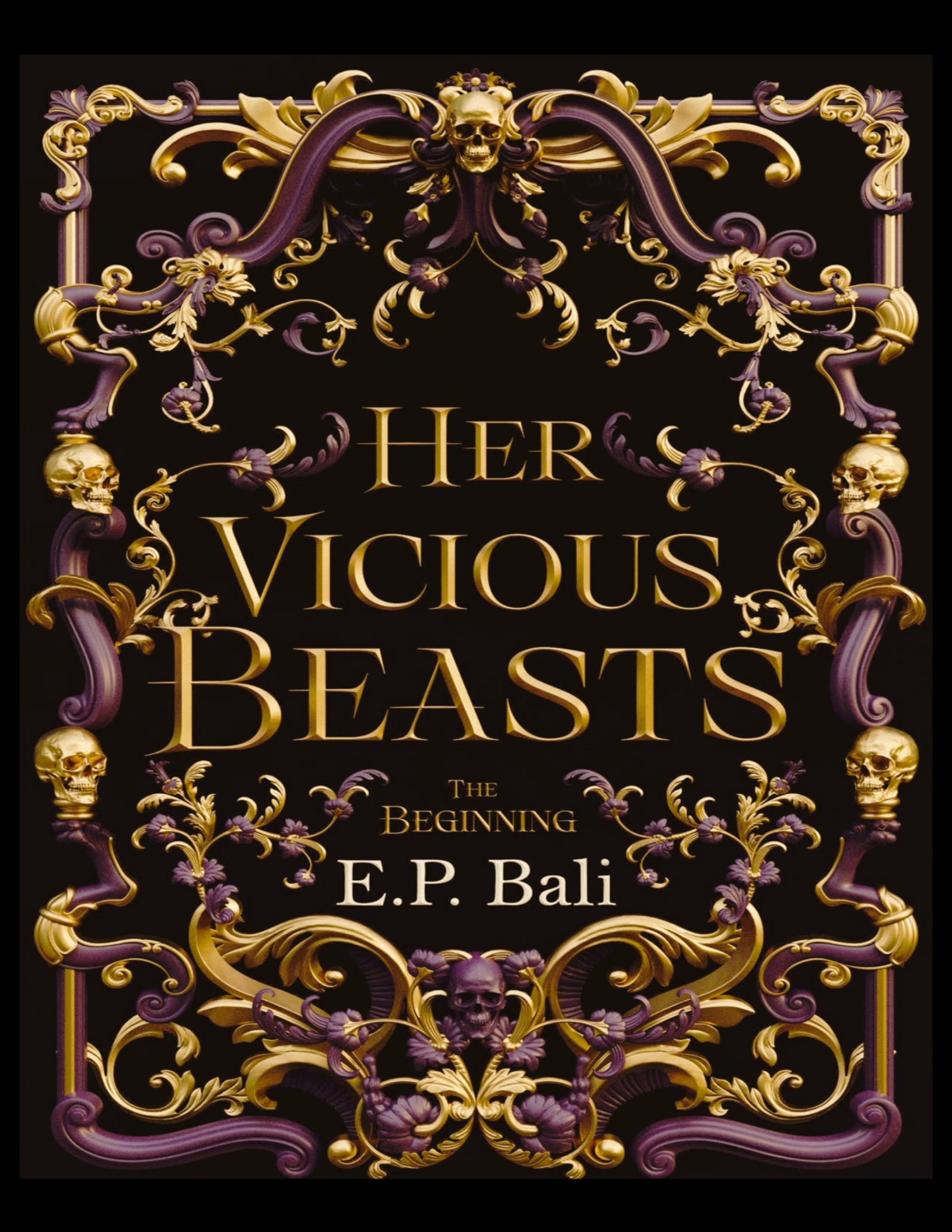
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HER VICIOUS BEASTS

THE
BEGINNING
E.P. Bali

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

İçerik Hakkında Bir Not

Okuyucularımın ruh sağlığını önemsiyorum.
Bu kitap, okumadan önce bilmek isteyebileceğiniz bazı temalar
içermektedir.

Bunlar www.ektaabali.com/themes adresinde listelenmiştir.

OceanofPDF.com

E.P. BALI'S HOUSE OF ROMANTASY

Her Vicious Beasts: Başlangıç bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, olaylar ve mekanlar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Copyright© 2023 by E. P. Bali
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu ilk baskı 2023 yılında Blue Moon Rising
Publishing tarafından yayınlanmıştır
www.ektaabali.com

ISBN e-kitap: 978-0-6456909-1-0

Ciltsiz: 978-0-6456909-0-3

Ciltli: 978-0-6457846-0-2

Kapak Tasarımı David Gardias Kitap
Biçimlendirmesi E.P. Bali tarafından
Vellum ile

OceanofPDF.com

OceanofPDF.com

İçindekiler

1. [Aurelia](#)
2. [Aurelia](#)
3. [Aurelia](#)
4. [Aurelia](#)
5. [Aurelia](#)
6. [Aurelia](#)
7. [Vahşi](#)
8. [Aurelia](#)
9. [Aurelia](#)
10. [Aurelia](#)
11. [Aurelia](#)
12. [Vahşi](#)
13. [Aurelia](#)
14. [Aurelia](#)
15. [Aurelia](#)
16. [Aurelia](#)
17. [Aurelia](#)
18. [Aurelia](#)
19. [Aurelia](#)
20. [Xander](#)
21. [Aurelia](#)
22. [Aurelia](#)
23. [Aurelia](#)

[Yazar Ayrıca E.P.](#)
[BaliHakkında](#)

OceanofPDF.com

Bölüm 1

Aurelia

M vibratör bozuldu. Açma/kapama düğmesine agresif bir şekilde tekrar tekrar basmak hiçbir işe yaramıyor. Pilleri değiştirmek de öyle. I Nefesimin altında küfrediyor, ucuz pembe silikonu yatağımın ucuna doğru fırlatıyor, soluk mor *örtümden* sekip yere düşüyor ve neredeyse ikinci el aşk romanları yığınızı deviriyordu.

O küçük kurtarıcı cihaz, sınırlı bütçemle bulabildiğim en ucuz cihazdı ve yenisini almaya gücüm yetmiyor. Emin olmak için ağır bir darbe.

Sabah güneşinin ışıkları yırtık pırtık perdelerimin arasından süzülüyor ve ben de kalkmak zorunda kalmadan önce bir anlığına yas tutmak için kolumu gözlerimin üzerine atıyorum.

Draco ve Hermione hayran kurgularıyla beslenen bir orgazm, güçlerimi yeniden şarj etmenin en iyi yolu ve sefil günlerimin en önemli özelliği. Artık bu akşam eve dönüp kendime uygun bir bakım seansı yapana kadar biraz uyuşuk ve sinirli olmakla yetinmek zorundayım. Animam derimin altında sinsice dolaşıyor, sinirli ve serbest bırakılmayı talep ediyor, ancak içimdeki zavallı canavarın bununla yetinmesi gerekecek. Son zamanlarda özellikle ürkek davranıyor ama eminim bunun sebebi yakında şehirden ayrılacak olmam.

Yatağımın başucundaki uzandım ve telefonumu açtım. *Animalia Today* haber uygulaması ve en son haberleri kontrol edin:

Kudurmuş bir kurt seri katil nihayet yakalandı, Lioness Mums United Kurtarma Ekibi'ne çok teşekkürler. Kafası herkesin görmesi için merkezlerinin önünde sergileniyor.

Konsej'in son raporlarına göre insan nüfusu ile Animalia arasındaki ilişkiler "her zamankinden daha iyi".

Drakos soyunun varisi olan ve bir yeraltı suç çetesine karışmış görünen kayıp bir ejderha var.

Animus Akademisi Müdür Yardımcısı, vahşi gençleri rehabilite etme programı nedeniyle övgü topluyor.

Siyasi saçmalıklar, *yada yada*. Canavarlar Konseyi yalakalığı, *yada yada*. Yeni bir şey yok.

Üniversiteye gitmeden önce sadece iki haftalık yaz tatilim kaldı. Gerçek bir *insan* üniversitesine. Yedi yıldır ilk kez bir şey için gerçekten heyecanlanıyorum. Liseyi bitirdikten sonra şifa becerilerimi geliştirmek için online bir kursa katıldım ve orada çok başarılı oldum, bu da bana eyaletler arası bir üniversitede burs kazandırdı. Bavullarımı hazırladım bile. Kendim için, kendi *başım*a bir hayat kuruyorum ve bundan daha fazla gurur duyamazdım.

Bu yılın başlarında yirmi yaşıma girdiğimde, resmi olarak bir animalia yetişkiniydim, yani babamdan özgürlüğüm ufukta görünüyordu. Eyalet değiştirdikten sonra, Kanatlar Mahkemesi'nin yerel şubesine katılacağım ve hayatımı sonsuza dek ondan uzakta yaşayacağım.

Teyzemin dükkanında sadece on dört gün daha hayatta kalmak zorundayım.

On üç yaşına geldiğimde babam teyzemle bir anlaşma yaparak - gerçekçi olalım- her gün okul ödevlerim bittikten sonra onun dükkânında çalışmamı *emretti*. Artık bir vasiye ihtiyacım olmadığına göre, üniversiteye gidene kadar orada çalışacağım. Karşılığında yemek için küçük bir harçlık alıyorum ve bu evde kalmama izin veriliyor.

Tek yatak odalı rustik bir ev, ramak kalmış. Üç odanın her birinin boyası dökülüyor ve oturma odasının tavanı en hafif yağmurda bile akıyor, ama burası benim istediğim gibi kullanabileceğim bir yer.

Bu da iyi bir şey çünkü iş dışında başka bir şey için ayrılmama izin verilmiyor.

Babamın beni yerimde tutmasının bir yolu. Ergenliğe girdikten ve annemin genlerini aldığım ve anima'mın herkesin umduğu gibi bir yılan *olmadığı* ortaya çıktıktan sonra bana nereye ait olduğumu göstermek için. Babam beni evden uzaklaştırdı, Yılan Mahkemesi'nden atıldım, yılan varisi olmaktan çıkarıldım ve buraya, gözlerden uzak ama yine de onun kontrolü altında bir yere yerleştirildim.

Annem ve ondan miras aldığım genler hakkında konuşmam yasak. Aslında, babam için ara sıra yaptığım işlerden biriyle ilgili olmadığı sürece herhangi bir hayvanla konuşmam yasak.

Ama artık hiçbir şey beni durduramaz ve kendimi yataktan kaldırıp banyoya girerken nihayet üniversitede birkaç arkadaş edinme düşüncesiyle sırtıyorum. Duş alıp iş kıyafetlerimi giydikten sonra bir uyarı ürpertisi kaplıyor.

Birisi evin çevresine kurduğum kalkanın içinden geçiyor. Hazır ola geçiyorum, kalbim küt küt atıyor, sadece korkunç sesini dinliyorum.

Tüm dünyada evimin kalkanlarından birini aşip bu mülke girebilecek tek bir kişi var.

Sadece bir tane.

OceanofPDF.com

Bölüm 2

Aurelia

P Tekme atarak banyomdan küçük oturma odama daldığımda tam zamanında ön kapının açıldığını ve babamın iki uşağının içeri süzüldüğünü görüyorum. İki kadınla birlikte olduğum yerde donup kaldım,

siyah paltolar ve siyah kotlar giymiş, sıırım gibi ve kambur, evimi tehditlere karşı kontrol ediyor, benden başka her yere bakıyorlar. İkisi de siyah ruj ve ağır siyah göz kalemi sürüyor - babamın sarayının yılanları grunge tarzı bir modayı tercih ediyor. Genel olarak, animalia'lar her zaman kendi düzenlerinin tarzına göre giyinmeyi severler, bu yüzden hangi canavar olduklarına dair her zaman açık işaretler vardır:

Aslanlar saçlarını her zaman uzun ve genellikle örgülü yaparlar; hem erkeklerin hem de dişilerin.

Kartallar ve diğer kuşlar dikenli saç stillerini, mohawkları ve benzerlerini seçerler.

üzerinde.

Kurtlar kotu dinsel düzeyde severler ve adamları her zaman kısa sakal takarlar.

Bunun bir nedeni de diğer hayvanların kiminle karşı karşıya olduklarını çabucak anlayabilmeleridir. Genellikle koku yoluyla anlayabiliriz, ancak insan parfümleri ve toplum içindeki diğer çelişkili kokular bunu zorlaştırır.

Dilleri dışarı fırlamış, yarı vahşi sürüngenlerin alışkanlığıyla havanın tadına bakarken, babamın hizmetkârları ön kapımın iki yanında durmaya geliyorlar.

Bellerinde açıkça taşıdıkları silahlara bakılırsa güvenlik görevlisi olan iki uzun boylu erkek içeri girdiğinde bir tür ezik bir inançsızlıkla onlara doğru bakıyorum. Kadınları yanlarına almadan önce bana alaycı bir bakış attılar.

duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, gözleri başımın üzerinde.

Kalbim göğüs kafesimden dışarı fırlamakla tehdit ediyor. Bu *çok* kötü.

Sanki yabancı bir mahkeme üyesiymişim ve bu resmi bir toplantıymış gibi tüm ekibiyle geldi. Kafamın içinde uyarı zilleri çalıyor. Ya benim için son bir büyük işi var ya da çok daha kötü bir şey.

Ondan her zaman korkmadım. Benim için umutları büyükken iyi bir babaydı. Ama anima'mın ortaya çıktığı gün, dakikalar içinde şefkatli bir babadan zalim bir görev yöneticisine dönüştü.

Varlığı duyurulduktan sonra babam askeri sınıf siyah botlarıyla kapıdan içeri giriyor. Çok uzun boylu ve çok zayıf, yanakları çukurlaşmış, gözlerinin altında derin torbalar olan, sanki Kral Kobra'nın omuzlarında büyük bir dünyevi yük varmış gibi bir adam. Ama ben daha iyi biliyorum. Bu kara büyü'nün ve o da bunu bir bağımlı gibi kullanıyordu. Sanırım birbirimize biraz benziyoruz; ben zeytin tenimi ve koyu saçlarımı onun ailesinden alıyorum ve iki dakikalık erişte ve nadir bulunan poptart diyetimden dolayı zayıfım.

Onu bir yıldır görmüyorum -asistanları bana emirlerini mesaj atıyor- ama geçen seferkinden farklı görünmüyor.

O siyah gözler bir yırtıcının avcı bakışları gibi üzerime dikiliyor ve yerin dibine girip bir daha asla görülmemek istiyorum. Elimde olmadan kapının eşiğinde durduğunu fark ediyorum, sanki daha fazla içeri giremeyecek kadar iğrenmiş gibi. Sanki içeri düzgünce girmek ona yakışmazmış gibi. Onun hayatından çıkmama sadece iki hafta kaldı. Beni yalnız bırakamaz mıydı?

"Aurelia." Sesi tüylerimi diken diken ediyor ve ben bir ürpertiye bastırıyorum. "Baba." Hem sesimi hem de yüzümü boş tutarak başımı sallıyorum.

Her iki kadın gözcü de onun onurlandırıcı ifadesi olan 'Ekselansları'nı kullanmadığım için hoşnutsuzlukla tısladı. Başka biri olsaydım, bu bir ölüm darbesi ya da Yılan Sarayı tarzında, zehirle yavaşça infaz çağrısı gerektirirdi. Ona '*baba*' ya da '*baba*' dememden hoşlanmıyor, çünkü ben onun kızı olamam. Ama bir dünyada

Benden tam bir teslimiyet bekleniyor, ona 'baba' demek kendime izin verdiğim tek meydan okuma eylemi.

Hoşnutsuzluğunun tek işareti, uşaklarını yatıştırmak için elini kaldırırken ağzının kenarındaki bir seğirmedir; adil ve yardımsever bir hükümdarın resmi.

"İyi misin?" diye soruyor, gözleri klinik bir şekilde vücudumda gezinerek sakatlık ya da hastalık belirtisi olup olmadığını kontrol ediyor. Karanlık varlığı üzerime ağır bir battaniye gibi çöküyor ve rahatsız bir şekilde yer değiştirme isteğimi bastırıyorum. Onun gitmesini, alanımdan ve hayatımdan çıkmasını istiyorum. Artık yasal bir yetişkinim ve onun mahkemesinin bir parçası değilim - bu kesinlikle biraz özerkliğim olduğu anlamına geliyor. Ayakta duracak *bir yerim* var artık.

"İyiyim," diye onayladım ve ani bir cesaret "Ne istiyorsun baba? İşe gitmem gerek."

İleri doğru tek bir adım atıyor ve bu hareket kalbimin birkaç kez atmasına neden oluyor. İçimde yükselen korkuya engel olamıyorum ve tepki olarak üzgün bir şekilde geri adım attığımda kendimden çok utanıyorum.

Siyah gözleri ne kadar çok av gibi davrandığımı görünce parıldıyor. "Bugün dükkana gitmeyeceksin Aurelia," diyor.

Korkumu hissedebildiğini, havada tadını alabildiğini, kalp atışlarımı duyabildiğini biliyorum. Ama şu anda bunu kontrol edemiyorum. Ne onlar küçük evimi doldururken, ne de tüm dünyam tek bir farkındalığa daralırken.

Artık yirmi *yaşımdayım*.

Ben babamın gözünde bir kadınıam.

Belki de üniversiteye gitmek aptalca bir hayaldi. Aptal, umutlu bir kızın hayali.

Bu kadar mı?

Babamın kendi çıkarı için sırrımızı ifşa ettiği hesaplaşma günüm bu mu? Beni bir mal gibi en yüksek fiyatı verene sattığı gün mü? Eski Yasalar buna izin veriyor ve hala bu yasalara bağlı kalan pek çok kişi var.

"Peki neden?" Sesimdeki titremeden nefret ediyorum.

"İyileştirme yeteneklerinize ihtiyacı olan bir meslektaşım var."

Serin bir rahatlama içimi bir kral dalgası gibi yıkıyor ve evliliğe ya da bir damızlık kümesine satıldığım düşüncesinden kurtulmanın ağırlığı altında gözle görülür bir şekilde sarktığımı biliyorum. Titrek bir ses çıkardım.

neredeyse gülüyordum. Üniversiteye gitmeme izin vermeli. Artık onun *işlerini* yapamam.

"Sizden daha iyi şifacılar erişiminiz var-"

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun." Sesi, dişlerini göstererek sözümü kesiyor. Ürperdim.

İkincil bir güç olarak, iyileştirme konusunda oldukça iyiyim. Bir şekil değiştirenin ikinci bir güce sahip olması nadir olsa da, ben de annem gibi nadir bir yaratığım.

Babam *ne kadar* nadir olduğumu kimse öğrenmesin diye beni sakladı. Ama yine de iyi bir şifacı olmak yıllarımı aldı. Bir şekil değiştirenin vücudunun tüm inceliklerini öğrenmek. Babam ne zaman yardım etmemi istese, bu, vakanın başka kimsenin dokunamayacağı olağandışı ve tehlikeli bir şey olduğu anlamına gelir. Hiç şüphesiz beni riske atacak bir şey.

"Artık yirmi yaşındayım," diye . "Ben sizin mahkemenizin bir parçası değilim. Artık bana emir veremezsin-"

Gözleri öfkeyle parlıyor ve saldırmak için kolunu savuruyor. Devasa yılan animusunun gölgesi önce avucundan dışarı fırlıyor. Havada doğruca bana doğru savruluyor, çeneleri yerinden çıkıyor, dışarı fırlıyor ve yerini boynuma kenetlenmiş olarak buluyor. Çığlık atarken boğuluyorum, keskin dişleri boğazımın narin yanlarını delerken geriye doğru sendeliyorum. Sırtım mutfak duvarına çarpıyor ve babam bana doğru ilerlerken sabit durmaya çalışarak hızla göz kırpiyorum. Arkasında uşakları sırtıyor.

Bu yüzden sarayının kralıdır. Hayvanlar için hayvan formlarımıza geçmek kolaydır. Vücudumuzun bir kısmını tek seferde değiştirmek nadirdir. Ruhunu çıkarıp başkasına saldırmak için kullanmak? Duyulmamış bir şey. Bu doğal değil. Ama *doğal olmayan*, yılanların saygı duyduğu bir şeydir.

Babam tekrar konuştuğunda sesi tehlikeli derecede sakindi. "Bugün gitmeni istediğim yerin adını ve adresini sana vereceğim. Ve sen de *gideceksin*. Anlaşıldı mı? Kız kardeşimle çoktan konuştum."

Gölge yılan çenesini boynuma dolayıp kanımı boğarken dişlerimi gıcırdatıyorum. Yıldızlar görüşümde patlıyor ve babamın yüzünü soluk ışıklarla parıltıyor. Üzerimde beliriyor, gaddar-

Yüzünde sevgi yok, o siyah gözlerinde ışık yok. Kalbim yeniden ikiye bölünüyor ve ne kadar saf anlıyorum.

Sesi daha da alçalıyor. "*Dedim* ki, Aurelia, anlaşıldı mı?"

Üzgün bir homurtu çıkardım. Yaşım onun için hiçbir şey ifade etmiyor. Yasal olmaktan öte bir şey değil. Bana her zaman sahip olacak. "Evet, baba."

Topuğunun üzerinde dönüyor ve yılan boğazımdan kopup babamın elinde kayboluyor ve beni sersemletiyor. Nefesim kesiliyor, dizlerim bükülüyor ve mutfak fayanslarının üzerine yığılıyorum.

Bir alay halinde gidiyorlar ve ben bir elim yanan boynumun üzerinde onları izliyorum. Sonuncusu -dişi bir engerek- dönüyor ve ön kapımı çarparak kapatmadan önce bana kara dudaklı bir sırıtışla bakıyor, tıpkı benim gibi pencerelerimin de çerçevelerinde titremesine neden oluyor.

Gözlerimden süzülen sıcak yaşlara engel olamıyorum, çünkü hepsinin kalkanım aracılığıyla dışarı çıktığını hissediyorum.

Siktir. Siktir. Siktir. Elimi boynumdan çektiğimde kırmızıya bulandığını görüyorum. Titreyen bacaklarımın üzerinde ayağa kalkıp aynalı mutfak rafıma doğru yürüyorum ve eğilip hasarı kontrol ediyorum. Etrafımda sürekli olarak tuttuğum yedi kişisel kalkanın hepsi çökmüş durumda - babamın üzerimdeki etkisi bu.

Ama bu kendimi düzgün bir şekilde görebildiğim ve boynumun sağ tarafındaki gizli çiftleşme işaretimi görmek zorunda kaldığım anlamına geliyor. Bu, sadece çiftleşme grubunuzdaki hayvanların görebileceği bir işaretir ve sizi tüm yaşamlarda ruha bağlı olarak işaretler. Hayvanlar tüm yaşamlarını aynı işarete sahip başkalarını arayarak geçirirler. Benimki, içinden beş ışık akımı fışkıran bir kafatası.

Ve gizli hayatı yaşamak zorunda kalmamın beş nedeni.

Boynumun iki yanında sızan kıpkırmızı noktalar var. Öfkeli gözyaşları gözlerimin arkasını yakarken, kanamayı durduracak kadar iyileştiriyorum.

Bu yaraların acı verici olarak kalmasını istiyorum.

Çünkü o yanmayı her hissettiğimde, babamın bir adam olduğunu hatırlamak istiyorum. Bir gün ondan kurtulacağım. Bir şekilde. Bir şekilde.

Telefonum çalıyor ve asistanının bana istediği adresi mesaj attığını görmek için cebimden çıkarıyorum. Boyun eğerek iç . Bu işin sonu nereye varırsa varsın, hiç iyi olmayacak.

Yedi kalkanımın hepsini geri fırlatıyorum ve çiftleşme izimin kokumla birlikte kaybolmasını izliyorum. Saklanarak bu hayatta hayatta kalacağım. En azından babamdan geriye kalanlar.

OceanofPDF.com

Bölüm 3

Aurelia

Çocukluğumdan beri, hatta anima'm ortaya çıkmadan önce bile babam için ufak tefek işlerde çalışıyordum. O zamanlar dikkatli davranır, bu *işleri -kendi deyimiyle-* kalkanımı eğitmek için kullanırdı. Beni sarayına güçlü bir katkı yapmak için iyileştirme yetenekleri; diğer canavarlar üzerindeki hakimiyetini güçlendirmek için kullanabileceği biri.

Ancak söz konusu saraydan sürgün edildikten sonra işler biraz daha riskli, biraz daha tehlikeli hale geldi. Babam Yılanların Kralı olduğu için tehlikeli ve zenginlerle ilgilenir. Bu yüzden basit iyileştirme görevlerinden, büyük dövüşlerden sonra, hatta mahkemeler arası dövüşler veya değerli hayvanlar arasındaki yeraltı dövüş halkaları *sırasında* hayati tehlike arz eden yaralanmalara dönüştüler. Sık sık özel sekizinci kalkanımı kullanarak kendimi görünmez kılmak zorunda kalırdım, böylece kimse orada olduğumu bilmezdi. Bu durum babamı bir tür muamma haline getiriyordu, güçlü bir şifa vaat edebiliyordu ama kimse hangi yöntemle olduğunu bilmiyordu. Sanırım hepsi uzaktan bir tür kara büyü kullandığını varsayıyordu.

Hizmetlerim için iyi para aldığına eminim.

Babam düzgün işe girmemi yasakladığı için, para karşılığı seks işçiliği yaparak gelir elde etmeyi düşünmüştüm. Bir ek iş. Striptiz çok aleniydi ama vücudumu satarak hızlı bir şekilde para kazanabilirdim. Kazandığım parayı ondan saklamam gerekecekti, bu yüzden nakit ödeme en iyi seçeneğimdi ve buna ek olarak bir güç artışı elde edecektim. Bu fikri hayata geçirecek cesareti hiçbir zaman bulamadım ama eminim bazı günler enerji toplamama gerçekten yardımcı olurdu.

Bana bir 'Bay G. Halfeather'ın yerini ve şehirden biraz uzakta bir mülkün adresini mesaj attılar - aşına bir bölge. Bu yasadışı bir kafes dövüşü ya da bölge savaşı olamaz. İlki benim iyi bildiğim yerlerde, ikincisi ise her zaman Konsey onaylı tarlalarda ya da depolarda yapılır. Ayrıca, mesajda şöyle yazıyor: "Görünürlük gerekli". Bunu gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor çünkü bu müşteriye görünmezlik kalkanım olmadan gitmemi beklediği anlamına geliyor. Bu çocukluğumdan beri benim için bir ilk.

Gergin bir şekilde çantamı ve anahtarlarımı alıp eski, külüstür mavi Beetle'ıma, kıymetli Maisy'me atlıyorum ve telefonumun yönlendirmelerini takip ederek otoyola çıkıyorum. Ne beklediğimi bilmiyorum - belki de esrar içen ve kokain çeken şekil değiştirenlerle dolu karanlık bir sığınak -Ama kendimi, önünde bir güvenlik kulübesi bulunan, saray büyüklüğünde bir malikânenin dairesel araba yoluna girerken buluyorum.

Bana çocukken evim dediğim yeri hatırlatıyor. Ama bu düşünceyi geldiği gibi hızla uzaklaştırıyorum.

Yıllardır kafes dövüşü inlerine sık sık gittiğim için, iri yarı erkeklerin etrafa düşmanlıklarını saçmasına yabancı değilim. Ancak genellikle otoparkta sekizinci kalkanımı kullanıyorum ve beni göremedikleri zaman onlarla temas kurmak zorunda kalmıyorum.

Kalbim kulaklarımda çarparken, gri ve siyah güvenlik üniforması giymiş, şık giyimli ve belinde silahı olan bir adam bana doğru yürürken camımı açtım.

"Aurelia Naga?"

Gözleri beni incelerken yutkunuyorum. "Aurelia Aquinas, aslında."

Hayvanat bahçesi protokolüne göre hangi ebeveynin soyadını alırsanız, ben de doğal olarak annemin aldım.

Sanki birdenbire daha mantıklı gelmeye başlamış gibi başını sallıyor ve beni bom kapısından geçiriyor.

Tamam, bu Halfeather muhtemelen babamdan daha yüklü. Kısaca onun bir ejderha olup olmadığını merak ediyorum. Nadir bulunurlar - eyaletimizde sadece bir avuç aile - ve her zaman hükümette üst düzey yetkililer veya iş adamlarıdır. Yani, kim bir *ejderhaya* 'hayır' der ki? Oradaki tehdit kalıcı ve varsayımsaldı, bu yüzden sadece

istedikleri her şeyi elde etmeleri ve aşırı zenginlik üretebilmeleri mantıklıdır.

Bomlu kapıdan geçerken hangi hayvan türüyle karşı karşıya olduğumu hemen anlıyorum, gerçi adından da üzere. Dairesel yolun ortasındaki fıskiye de devasa bir taş kartalın kanatları üzereymiş gibi duruyor. Ben şahsen kuşların yer değiştiren nüfusunun bu kibrinin haklı olduğunu düşünüyorum. Bu dünyada uçmaktan daha büyük bir zevk yoktur. Her şeyin üzerinde süzölmek ve rüzgarın sizi taşımasına izin vermek?

Dürüst olmak *gerekirse*, diğer herkes kıskanmalı.

Ama bu Halfeather'ın ne tür bir canavar olduğunu bilmek beni daha fazla rahatlatmıyor. Her hayvan türünün kendi genetik güçleri vardır ve kuşlar türümüzün iyileştirici hayvanlarıdır.

Eğer zengin bir kartalsa, bu muhtemelen ülkedeki en iyi şifacılarla akraba ya da en iyi arkadaş olduğu anlamına gelir. Neye ihtiyacı olursa olsun, yardıma çağrıldığım gerçeği endişeden tüylerimi diken diken ediyor.

Uzun boylu ve siyahlar giymiş bir başka güvenlik görevlisi, parlayan kırmızı bir Ferrari'nin yanındaki özel alana park etmem için bana rehberlik ediyor. Maisy'yi aylardır yıkamadığımı ve soluk mavi boyasının neredeyse soyulduğunu çok iyi bildiğim için içten içe ürperiyorum. Ancak genç erkek korumayı görünce, içimdeki hayvan mırıldanmaya ve kabarcıklı bir gerginlikle birlikte tüylerimi diken diken etmeye başlıyor. Bunu bastırıyorum çünkü bununla başa çıkmak için kafamın açık olması gerekiyor.

Koyu sarı dikenli saçlarıyla bir kartal olan uzun boylu güvenlik görevlisi, arabamdan bana yakışıklı bir gülümseme veriyor. Bana her zamanki gibi, çiftleşmemiş erkeklerin çiftleşmemiş dişilere yaptığı değerlendirmeyi yapıyor. Onaylayan gülümsemesi yanaklarımı ısıtıyor ve kalkanlarımın kokumdaki muhtemel arzuyu gizlemesine seviniyorum. Birkaç yıldır seks yapmamıştım - beni dükkânda gören yalnız bir yılanla ve o da kötü sonuçlanmıştı. Hayatımdaki yokluğunu gerçekten hissediyorum ve karnımın derinliklerinde bir ağrı zonkluyor.

Animalia ergenliğe ulaştığında, kadim Phoenix Hanesi'nin bir üyesi olan şehrin kahinine götürölüyoruz. Bir el dokunuşuyla bir kişinin ruh eşlerini görme yeteneğine sahiptirler. Ne zaman

On üç yaşında okumaya gitmiştim, haberler iyi değildi. Bana karşı bir darbe daha.

Beş arkadaşım vardı. Ve ikisi çoktan hapse girmişti.

Babamın anima'm konusunda öfkeli olduğunu düşünmüş olsaydım bile, bu, arkadaşlarımdan kaç tane ve hangi sırayla olduğunu öğrendiği zamanki öfkesinin yanında hiçbir şeydi. Kahine şantaj yapmak için içeriye geri dönmüştü. Bana hiçbirini alamadığını, çünkü bunun bir kahin için zor bir beceri olduğunu söyledi.

Bunun bir önemi yoktu çünkü o zamanlar hiçbir koşulda yaşayan herhangi bir insanla arkadaşlarım hakkında konuşmam yasaklanmıştı. Babam, bunu yapmanın beni felakete sürükleyeceğini söylemişti. Eğer biri eşlerimin kim bilirse, *benim* ne olduğumu da anarlardı. Bu çok açık bir bilgi olurdu ve bu bilgi dünyaya yayılamazdı. Güçlü yaratıklar tarafından çalınır, zincire vurulur ve meslek sahibi bir damızlık olarak kullanılırdım.

Kimse benim ne olduğumu bilemez.

Bu da arkadaşlarımdan uzak durmam ve beni bulmamaları için elimden gelen her şeyi yapmam gerektiği anlamına geliyor.

Beni malikânenin girişindeki beyaz Grek sütunlarının yanından geçiren güvenlik görevlisini (adının Beak olduğunu söylüyor) takip ediyorum.

İçerisi altın ve beyaz mermerle kaplı, duvarlarda yaldızlı kuş portreleri var ve son derece temiz. Yan tarafta küçük bir masa var ve Beak lateks eldivenlerini takıp hırpalanmış siyah çantamı kontrol ediyor. Çantamı karıştırırken, tampon kutumu ve kompakt aynamı bir kenara iterken ve ehliyetimi kontrol etmek için cüzdanımı açarken tedirginlikle yer değiştiriyorum. Sonra çantanın tamamına el koyup masasının arkasındaki büyük kasaya koyarken özür diliyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum ama beni mermer merdivenlerden yukarı, kırmızı halı kaplı koridorlardan oluşan bir labirentten geçirip maun bir kapıya götürürken hiçbir şey söylemiyorum. Tüm bu süre boyunca onun kışına bakıyorum ve içimde biriken basıncı biraz olsun boşaltmak için bir nefes çekiyorum. Sonra bana bir bakış attı ve ben bir buğday çuvalı gibi ısındım. Sırıtarak pahalı ahşaba akıllıca vuruyor, açıyor ve beni içeri götürüyor.

"Aurelia Aquinas, Bay Halfeather," diye resmi bir şekilde anons ediyor Gaga.

İçeri girdiğimde kendimi kot pantolon ve tişört kombinasyonumla yetersiz giyinmiş hissederken, zengin erkeğin tüm pahalı süslemelerle dolu ofisi ortaya çıktı. Ahşap panelli duvarlarda yağlı boya tablolar, yıldızlı duvar aplikleri ve ağır maun bir masa. Oda tam bir salon takımı alabilecek kadar büyük ve her şey bordo deri ile uyumlu.

Eşleşmeyen şey, masanın etrafından sinsî bir gülümsemeyle yüzünü eğerek gelen çakal bir adamdır.

Solgun, dar yüzlü erkek ve hevesle bana odaklanmış kahverengi gözler karşısında tüylerim diken diken oluyor. Ortaçağ büyücüleri gibi uzun siyah bir cübbe giyiyor ama elli yaşından büyük olamaz. Saçları siyah ve seyrelemiş; gözlemci, iğrenç bir enerji yayıyor.

"Aurelia." Sevecen bir amcanın tanıdıklığıyla adımları mırıldanıyor. "Geldiğin için teşekkür ederim."

Ona küçük bir gülümseme vermeye çalışırken yüzümdeki buruşukluğu bastırıyorum. Babamın *iş arkadaşı*. Birlikte ne tür karanlık işler yaptıklarını merak ediyorum. "Sorun değil."

"Baban bana senin yetenekli bir şifacı olduğunu söyledi."

Babamın bir kızı olduğunu açıklamasına şaşırdım. Çok büyük bir sır değil ama elinden geldiğince mahkeme üyesi olmayanlardan saklıyor.

"Bazıları öyle diyebilir, evet, Bay Halfeather."

Adını söylediğimde gülümsemesi genişliyor. Egosu evi kadar büyük bir adam, buna hiç şüphe yok. Ama kendimi tekmeliyorum çünkü *kim* benim 'yetenekli bir şifacı' olduğumu söyleyebilir ki? O kadar izole edilmişim ki, şifa kursumdaki değerlendircim dışında kimse beni bunu söyleyecek kadar iyi tanımıyordu.

"Başka güçlerin var mı?" "Hayır, efendim." Yalan söyledim.

Sanki bu zaten bildiği bir şeyi doğruluyormuş gibi başını sallıyor. "Şifacılarımdan hiçbirinin pek başarılı olamadığı oldukça zor bir durumla karşı karşıyayım. Korkarım bu kişiyi iyileştirmek için son çabam sizsiniz."

Klinik konuşma tarzından, deneyimli, nitelikli şifacıların zaten iyileştirmeye çalışmış olmasından dolayı omurgamdan aşağı buzlar kayıyor

Bu kişi. Halfeather'ın kendisi de muhtemelen denemiştir.

Bu bir tuzak mı? Babamın üniversiteye gitmeye çalışmam konusunda bana bir ders vermesinin bir yolu mu? Gergin görünmemeye çalışıyorum ama sanırım yine de belli oluyor çünkü Halfeather öne doğru eğilip bir çocukla konuşur gibi konuşuyor. "Sır tutabilir misin tatlım?"

Boğazımı temizliyorum. "Sanırım yapabilirim, Bay Halfeather." "Sadece benim için mi?"

"Tabii."

Sahip olduğum her içgüdü bana bu kartaldan kaçmamı söylüyor. Gitmemi ve bir daha arkama bakmamamı, babamı arayıp beni buraya gönderdiği için onu azarlamamı. Ama çantam ellerinde, telefonum ellerinde ve ön tarafta lanet olası bir kapı var.

Kaçış yok.

Beni odadan çıkartıyor ve bir anda ikinci bir güvenlik görevlisi bize katılıyor - koyu kahverengi saçlı ve sarı uçlu, iri yarı bir kartal daha. Görünüşe göre Halfeather sadece kendi türüne güveniyor. Babam gibi insanlarla karanlık işler çeviriyorsa bu mantıklı.

Beni yaşam alanlarının olduğunu hayal ettiğim merdivenlerden yukarı çıkarmak yerine *aşağı iniyoruz*. Bir dizi merdiven, sonra bir diğeri ve bir diğeri. Asansörler gideceğimiz yere inmiyor. Bunu biliyorum çünkü yolumuzun üzerinde iki tane var.

Son bir dizi merdivenin sonuna ulaşıyoruz ve gri taştan yapılmış karanlık bir odaya çıkarken Halfeather bana bakıyor.

Soğuk ve duvarlardaki küçük ışıklarla zar zor aydınlatılıyor. Kollarımı kendime doluyor, tüylerimi ovuşturuyor ve babamın adına küfrediyorum. İlk beklediğim gölgeli yere gittikçe daha çok benziyor. Her şey ürkütücü, ama bir şekilde ileriye doğru çekiliyorum, burada ne sakladığını bilmek istiyorum. Birçok hayvanın sırrına vakıf oldum ama hiçbirisi bu kadar büyük değildi. Yükselen paniğime rağmen, ayaklarım ilkel bir merakla ilerliyor. Güç, kalkanlarımın köşelerinde yüzüyor ama onu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum.

Bir dizi kilitli elik kapıdan geçiyoruz ve sonra ikinci bir dizi. Güvenlikten bahsediyoruz.

"İşte geldik," diyor Halfeather ikinci kapılar açılırken parlak bir sesle. "Gurur ve neşe kaynağım."

Soğuk, gölgeli bir ağzın önünde duruyoruz. Sonunu göremediğim kadar uzun ve karanlık, geniş, alçak tavanlı bir koridorun şeklini almış taş . Duvarlar boyunca aralıklarla yerleştirilmiş küçük ışıklar, ötesindeki gölgeli kasvetle zar zor mücadele ediyor. Bu aralıkların arasında çelik parmaklıklar var. Soğuk bir farkındalık omurgamdan aşağı süzülüyor.

Kutsal Anne.

Hücreler. Burası bir zindan.

OceanofPDF.com

Bölüm 4

Aurelia

S Buz gibi soğuk, taş duvarlı çevreme bakıyorum.
vuruldu.

Kafeslerin çelik parmaklıkları açgözlü bir hayvanın çıplak kesici dişleri gibi, beni yutmaya hazır.

İleride, karanlıkta bir şeyler *değişiyor*. İçim çamura dönüyor. İnsanları burada tutuyor. Tanrılar bana yardım etsin.

"Bu tam olarak *yasa* değil," diyor Halfeather komplocu bir tavırla, kara gözleri heyecanla parlıyor.

"Öyle olmadığını söyleyebilirim." Utangaç bir şekilde gülümsüyorum, sanki naz yapıyormuşum gibi. "Borçlularınızı burada mı tutuyorsunuz?"

Bu konuyu daha önce düşündüğünü belli eden rahat bir tavırla bana bakıyor. "Pek sayılmaz canım. Sadece bana yanlış yapan vahşi hayvanlar. Bana karşı gelenler."

Kendimi toparlamaya çalışıyorum, bir yandan da babamın meslektaşlarının mahkûmları tuttuğunu düşünmeyecek kadar nasıl aptal olabildiğimi merak ediyorum. *Tabii ki* tutuyorlar. Hepsi onun gibi canavarlar.

"Eğer bunu benim için yaparsan, canım," dedi Halfeather, "babamın borcunu tamamen ödemiş sayabilirsin."

Babamın borcu.

Lanet olası pislik! Babamın beni uşağı olarak kullandığını fark ettiğimde öfke damarlarımda kabarcıklar oluşturuyor, baş döndürücü ve sıcak. Onun için ben, tekrar tekrar kullanabileceği değerli bir *şeyim*. Beni gerçekten bırakma ihtimali neredeyse yok denecek kadar az.

Eğer hayatım kadar böyle devam , bunu kabul etmeyeceğim.

Bir plana ihtiyacım var. Bundan nasıl kurtulacağımı bulmalıyım. Babamın pençesinden nasıl kurtulacağımı. Üniversiteye gitmek için sadece eyalet sınırlarını geçmek yeterli değil.

Burada, bu güçlü canavar ve onun güvenliği karşısında soğukkanlılığımı korumalıyım. O yüzden borcu zaten biliyormuşum gibi davranıyorum.

"Gerçekten mi?" Koridorda ilerleyişimizi durdurarak ona bakıyorum.

"Gerçekten mi?" diye cevaplıyor solgun bir gülümsemeye.

"Bunu yazılı olarak istiyorum, lütfen" demeden önce tereddüt ediyorum.

Gülümsemesi genişler. "Zeki , değil mi?" Kirpiklerimi güzel olduğunu umduğum bir şekilde kırıyorum ama emin değilim çünkü fazla pratik yapmadım. İşe yararmış olmalı çünkü "Avukatıma evrakları hazırlatacağım" diyor.

"Çok nazıksınız Bay Half Feather."

Memnun bir ses çıkarıyor ve beni zindanın derinliklerine sürüklüyor. Dört çift ayak sesimiz taş duvarlarda yankılanıyor ve geçtiğimiz hücrelerde yatan iri gölgeler görüyorum. Half Feather iki hücre arasına yerleştirilmiş başka bir çelik kapının önünde durduğunda etrafımız karanlıkla çevrili.

"İşte benim değerli varlığım. Ama bir türlü iyileşmeyen ölümcül bir hastalığa yakalanmış durumda. Onu iyileştirebilir misin, benim küçük şifacım?"

Etrafımızdaki gölgelere belirsizce bakarken sesindeki küçümsemeyi görmezden gelmeye çalışıyorum. Karanlığın içinden zar zor görebiliyorum ve birkaç metre ötedeki büyük hücrelerin hepsinin hayvanlarla dolu olduğundan eminim.

Half Feather, diğer hücrelere gergin bakışımı fark ederek, "Neredeyse aşamaz, aşkım," diyor rahatça. "Sana zarar veremezler ve seninle konuşmamaları gerektiğini çok iyi biliyorlar."

Konuş benimle!

Tanrım, bu zindanda fazlasıyla rahat ve bu da bana buraya gelmekten hoşlandığını düşündürüyor. Gösterdiği çelik kapıya dönüp bakıyorum. Parmaklıklarla kapatılmış diğerlerinin aksine, bu mahkûm hücre hapsinde gibi görünüyor. İçeride ışık olmazdı.

Böyle bir zihinsel işkenceyi düşündükçe tüylerim diken diken oluyor. Pislik bir baba ya da değil, bir şifacı olarak insanlara yardım etmek doğuştan gelen bir dürtüye sahibim ve bu, anima'mla savaşmayacağım bir şey. "Ne zamandır orada?" Sesim sessiz ve umarım bunu saygılı bulur. Bu, arasının kötü olmasını istediğim bir erkek değil.

Half Feather küçümseyici bir el sallıyor. "Yapabilirsin, değil mi? Baban bana senin bir anomali olduğunu söyledi?"

"Sanırım öyleyim." Omuz silkiyorum. "Sadece diğerlerinden sabırlı olduğumu düşünüyorum." Bu sadece yarım bir yalan.

"Ona kapıdan ulaşabilirsin, değil mi?"

Gözlerimi kapatıyorum ve farkındalığımı kapıya doğru gönderiyorum, sonra da geçiyorum. Bu şey kolumun uzunluğu kadar kalın bir metalden yapılmış ve neredeyse yüksek sesle küfrediyorum. *Bunu* gerektirecek ne tür bir canavarı burada tutuyorlar? İnsan formunda bir animalia yerde yatıyor, hareket etmiyor ama nefes alıyor. Hangi sırada olduğunu algılayamıyorum, ki bu da başlı başına tuhaf.

"Geçebilirim," diye onaylıyorum.

Topuklarının üzerinde döner. "İşiniz bittiğinde kapıyı çalmanız yeterli." İş bitmiş gibi adım adım uzaklaşıyor, iki güvenlik görevlisi de onu takip ediyor.

Kalbim alt bölgelerime doğru batıyor. "Beni burada mı bırakacaksın?"

Sesi gittikçe uzaklaşıyor. "Dediğim gibi, oldukça güvenli. Gaga ve Scuff sizi kontrol etmek için aşağıda olacaklar."

Yutkunuyorum. Başka ne seçeneğim var ki? "Doğru. Tamam."

Çelik kapının kapanma sesi bir kıyamet kehaneti gibi koridorda yankılanıyor. Tamam, bu biraz dramatik oldu, biliyorum, ama gerçek, canlı, gerçek bir zindandayım. Elimde değil ama ben de tutsak edildiğimi hissediyorum. Half Feather'ın mesajı benim için çok açık. Bunu yapmak *zorundayım*.

Bir an için kasvetin içinde duruyorum, tüylerim diken diken oluyor, kalbim küt küt atıyor, babam gibi bir pisliğe karşı dünyanın tüm kızgınlığını hissediyorum. Gerçekten odaklanmalıyım-

Erkeksi bir ses bana gece yarısı ipeği gibi uzanıyor. "Ona yardım ed."

Bir geyik gibi donup kalıyorum, kulaklarımı zorluyorum, nefes almaya cesaret edemiyorum. Ses çelik kapının yanındaki hücreden geliyor ve içeriye bakabilecek kadar yaklaştım ama hiçbir şey seçemiyorum. Ses başka bir şey söylemiyor ve ağır zincirler yerde kayıyor. Yutkunarak, sağımdaki hücreye bakmak için yavaşça başımı çeviriyorum. Kartal formumu gözlerimin içine çekerek gözlerimi ayarlıyorum ve bununla bile hücrenin ortasındaki adam şeklindeki figürü ancak seçebiliyorum.

Arkama bakıyorum ve rahatlamış bir şekilde taş bir duvar görüyorum; sırtım mahkûmlardan birine dönük olmayacak. Ama duvarın her iki tarafında da dolu iki hücre var.

Karanlığa bürünmüş mahkûmlar tehditkâr gölgelerden başka bir şey değildir ve bu da her şeyi daha da kötüleştirir.

Ama sesin nereden geldiğini biliyorum, bu yüzden tekrar çelik kapının solundaki hücreye bakıyorum.

Boğazımı temizliyorum. "Neden söylüyorsun?"

Zincirler şingirdiyor, sanki parmaklıklara yaklaşıyor. "Şifacıların hiçbiri bir şey yapamadı ve hepsi senden çok daha deneyimliydi."

Sesinden iki şey anlıyorum. Birincisi, kuduz *olmadığını* çünkü bu yaratıklar düzgün cümlelerle konuşmazlar ve ikincisi, ağzının kelimeler etrafında kendinden emin bir şekilde hareket etmesinden bir tür eğitim almış olduğunu.

Zindanı hak eden Animalia suçluları genellikle okula giden türden değildir.

Ama o kibirli ses, o küçümseyici ton içime işliyor ve o zaman biliyorum ki beni öldürse bile çelik kapının ardındaki canavarı düzeltereğim. Egom var mı? Belki de vardır. Sanırım bu var demek. Belki de bir ömür boyu ailem tarafından dışlanmak beni hayatında *bir şeyler* başarmak için çabalayan biri haline getirdi. Ve yaptığım her iyileşme bir başarıdır. Bir başarı.

Ve kibirli bir erkeğin yeteneğimi sorgulaması şu anda beni en çok rahatsız eden şey.

Genel olarak ona doğru bir bakış attım. "İlginç. Sanırım göreceğiz."

Konuşan canavarın şekli değişir ve daha da öne doğru eğilerek kendini parmaklıkların arasından iter ve

yetersiz ışıık.

Kurt gibi, erkeksi g zelliikte bir yüz gözümün önüne gelince nefesim boğazımda düğümleniyor. O bir kurt, buna hiç ş p e yok. Dalgalı siyah saçları ve çenesindeki kıllar onu ele veren şeyler değil. Hayır, şeytani, beyaz dişli gülümseme ve gözlerindeki haydut parıltısı *bela* vaat ediyor. Metal parıldııyor ve kulağında bir küpe olduğunu biliyorum.

Dudaklarını yalıyor ve ben elimde olmadan bu harekete odaklanıyorum. Tekrar konuştuğunda sesi  apkınlıkla yüklü ve başını şakacı bir şekilde eğiyor. "Adın ne prenses?"

"Benimle konuşmaman gerekiyordu," diyorum kendimi başka tarafa bakmaya zorlayarak.

Arkamdaki ve kurdun karşısındaki hücreden gelen ikinci bir ses, erimiş ateşin sese dönüşmüş hali gibi yavaş bir sesle tizleşiyor. "Kamera yok." Sonra sesi daha derin, daha soğuk bir ritim alıyor. "Burada neler olup bittiğini görecek kimse yok."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm 5

Aurelia

A Bir volkanın derin kısımları gibi, bu sesteki ateşli tehditle omurgamdan aşağı ürperti damlıyor. zorlukla gizlenmiş bir tehdide ne diyeceğimi bilemediğim için arkamı dönüp

Bu canavarları görmezden gelmenin en iyisi olduğuna karar veriyorum. Kalkanlarımı kontrol ediyorum, bana fırlatılacak her türlü saldırıya karşı koyabileceğimi çok iyi biliyorum. Ama eğer yanılmıyorsam, hücrelerin etrafında dolaşan havada hissettiğim o iğrenç tını büyümlü bir sönümleyici ve çok pahalı bir tane. Bu yüzden, korkmadan ama tetikte olarak, çelik kapının arkasındaki erkeğe odaklanıyorum.

Ne tür bir hastalığı var?

Rızası olmadan vücuduna girdiğim için kendimi iğrenç hissediyorum ama bilinci yerinde olmayan bir hastam olduğu için başka seçeneğim yok. Sihrimi tepesinden ayak parmaklarına kadar yaymak niyetiyle hızla içini tarıyorum ama boynunda duruyorum. Ne olduğunu anladığımda kalbim düzensiz atmaya başladı.

Babam beni neden özellikle bu erkeği iyileştirmem için gönderdi?

Bir karanlık omurgasına yapışmış, omuriliğinin etrafında kıvrılıyor, sanki onun ve animus'unun hayatını boğmak istiyormuş gibi. Bu gerçek bir gölge ve kötülük yılanı, çeneleri erkeğin kafatasının tabanına yerleşmiş. Bir saat önce babamın beni yılan çenesiyle kıştırmasına çok benziyor ama daha önce bir insanın bedenine sarılmış bir gölge yılanı görmemiştim.

Bu kara büyüdür, yılanlara özgüdür ve bunun kara büyüyle temas sonucu ortaya çıkan büyümlü bir hastalık olduğundan hiç şüphem yok.

Sihir.

Bunu babamın yapıp yapmadığını merak ediyorum. Bunu yapabilecek kapasitede biri ve içten içe biliyorum ki bu hastalığı çözebilecek biri varsa o da odur.

O zaman neden geri almam için beni buraya gönderdin? Hayır, bu başkasının işi olmalı. En az onun kadar karanlık ve soğuk birinin.

Omurgasına o kadar dolanmış ki, omuriliğinin sağlam kalmasını sağlamak için her seferinde kanlı bir inç çıkarmak zorunda kalacağım. Diğer şifacıların onu ölüme terk etmesine şaşmamalı. Omurgasında *herhangi bir* iz kalırsa, hiçbir sıradan şifacının düzeltemeyeceği kalıcı bir felçle baş başa kalacak.

Titiz ve özenli bir çalışma, saatlerce yavaşça odaklanma gerektirecek ve böyle bir görevin düşüncesi beni biraz heyecanlandırmazsa yalan söylemiş olurum. Belki deliyim ama babamın beni en iyi şifacı olarak görmesinin nedeni bu. Bu gerçekten karmaşık bir iş ve bana neden doğduğumun bir nedeni olduğunu hissettiriyor.

Zindanın zeminine bağdaş kurup oturuyorum, soğuk fayans kıcıma rahatsız edici bir şekilde sızıyor. Çalışmaktan ısınacağım için hırkamı çıkarıyorum.

Arkamdan, son konuşan mahkûmlardan farklı bir hücreden alçak bir ısıklık sesi geliyor. Bunun beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalışıyorum. Onlar için burada değilim. Onlar benim hastam değil ve bu nedenle önemsizler.

Erkeğin kuyruk sokumundan başlayarak bir saat boyunca çalışıyorum ve gücümün küçük, hassas manevralarıyla gölge yılanı kıvrımlarını açmaya ikna ediyorum. Dakikalar içinde terliyorum ve zindanın kapısının uzaktan çarpıldığını ve muhafızların ağır çizme adımlarını duyduğumda neredeyse hiç zaman yokmuş gibi geliyor.

Kendimi hastamdan ayırıp gözlerimi açtığımda iki kartal erkeğinin bana baktığını görüyorum.

Zindanın zemininde otururken bana kaşlarını çatarak baktıklarında boynumu kırarak inliyorum. Hormonlarım azmış olmalı çünkü daha düşünmeden elimi kaldırıp sessiz bir soruyla yardım istiyorum. Gaga sırtını uzatacak kadar kibar. Onu kavırıyorum ve iri erkek elinin sıcaklığı karşısında sessizce şok oluyorum. Bir erkeğe tenimle *dokunmayalı* ne kadar uzun zaman olduğunu çok iyi biliyorum. Bir kadın bile olsa. İş yerinde insanların değişimini kabul etmek ve vermek

İnsanlarla iletişime geçiyorum ama yine de bugünlerde çoğu insan EFT ile alışveriş yapıyor.

İyileştirme saatinin güç kullanımı olmasa bile, normal bir dişi animadan daha fazla susadım ve sadece bu doğurgan erkeğin dokunuşuyla

Arkadaşlarımın peşine düşüp onları yatağa atamayabilirim ama anima'm *umutsuzca bir şeyler* yapmak istiyor.

Gaga arzusun kokusunu almıyor ama. Kalkanım titanyumdan ve kahindeki günden beri öyle. Hiçbir erkeğin beni koklamasına izin veremem, çünkü saniyeler içinde sıradan bir kartal olmadığımı anlarlar.

Parmaklarım Beak'in elini isteksizce bırakıyor ve onun bunu fark etmesinden utanıyorum, yüzünde hafif aç bir ifade beliriyor. Ceketimi giyip ikisini koridorda takip ederken bir an için bununla mücadele ediyor gibi görünüyor. Gaga bana bir kez dönüp bakıyor ve arkadaşı ona duymadığım bir şeyler homurdanıyor. Yedi kalkanımın bir dezavantajı da işitmemi biraz engelliyor olması. Ama Beak'in kendini toparladığını ve yeniden profesyonelleştiğini görüyorum. bir hüzün çökmeden hemen önce bu etkileşimden birazcık baş döndürücü bir memnuniyet duyuyorum.

Kaderimde *böyle* bir hayat var. Eğer erkeklerin beni koklamasına izin vermezsem, hayatımın geri kalanında tek bir anima olacağım. Hem onurum hem de sırrım bozulmadan öleceğim, ama *Tanrım*, bazen onur abartılmış gibi görünüyor.

Bay Halfeather'ın ofisine kadar yol boyunca iki iyi muhafızın kışına bakıyorum, gözlerim yarı kapalı, parmaklarım seğiriyor, kendime bunun sadece iyileşme çabası olduğunu, gerçek, ten tene bir arkadaşlığa duyulan çaresizlik değil, bir destek aradığımı söylüyorum.

Ben iki muhafızı geçip ona doğru yürürken yaşlı kartal masasında oturuyor.

"Her gün dönmem gerekecek," diyorum usulca, "her şey kadar. Bir haftadan fazla sürmez."

"Tam bir hafta mı?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak. Onun kartal bakışının terleyen gözeneklerimin her birini içine aldığını hissediyorum.

En son ne zaman peeling yaptığımı merak ederek yüzümü buruşturuyorum. "Sıkıcı bir çalışma gerektiren inatçı... bir hastalık. Dürüst olmak gerekirse, başka kimsenin buna sabrı olacağını sanmıyorum."

Gecikmeden rahatsız olacağını düşünürken, yüzüne yavaş bir gülümseme yayılınca şaşıyorum. "Artık seni her gün görebiliyorsam şikayet , değil mi?"

* * *

Gaga'nın arabamın kapısını benim için nasıl açtığını düşünmemeye çalışarak Halfeather'ın malikânesinden uzaklaşıyorum. Kalkanımı indirmemek, parmak uçlarımda durup onu iyice koklamamak büyük bir irade başarısıydı.

Numarasını çantama atmış olmasını ne kadar isterdim ama atmamıştı, iki kez kontrol etmiştim. Muhtemelen çaresizliğim her halimden belli oluyordu ve o da bundan rahatsız olmuştu.

Umutsuzluğa kapılmayan bir kadının nasıl görüldüğünü düşünürken, genellikle kaçındığım bir şeyi yapıyorum ve arabada paket servis almak için durup bütün bir burger, patates kızartması ve shake yemeğini mideye indiriyorum. Sonrasında kendimi biraz daha iyi hissediyorum, bu yüzden eve gidip tekrar duş aldıktan sonra işe gitmeye hazırlanmaya karar veriyorum.

Yorgunluktan göz kapaklarım biraz sarkıyor ama evde babamla olanları düşünüp üzölmek, sonra sabahımı kelimenin tam anlamıyla bir zindanda kilitli geçirmek ve sonra yine Gaga'yı arzulamak istemiyorum. Kendimi meşgul tutmalıyım. Bazen fazla mesai yaparsam teyzem bana ikramiye veriyor. Amacım, gülünç derecede pahalı kitaplar ve kalacak yer satın almak zorunda kalacağım üniversite başlamadan önce kadar çok para kazanmak.

Yetersiz harçlığım yetmiyor ve babamın üniversite masraflarımı karşılamasına imkân yok. Maddi olarak tek başımayım.

Annem benim için bunu istemezdi. Ben beş yaşındayken öldüğü için onu hiç tanımamıştım ama kafamda beni dünyadaki her şeyden daha çok sevdiği vardı. Bu düşünceye bir cankurtaran salı gibi tutunmuştum ve yalnız yaşadığım ilk gecelerimde tam da öyle olmuştu.

Orta büyüklükte bir bakkal ve market olan iş yerime vardığımda Charlotte Teyze tırnaklarını törpülediği yerden başını kaldırıyor, ağarmış sarı buklelerini kabartıyor ve onaylamayan bir kaşla beni aşağı yukarı süzüyor.

Bazı şeyler asla değişmez.

Babam için hiçbir şey ailesinden daha önemli değildir ve küçüklüklerinden beri kız kardeşiyle ilgilenir. Uzun kirpik uzantılarını ona her gösterdiğinde Louboutin ve Prada çantalar için ona her zaman para verirdi.

"Burada ne yapıyorsun?" diyor parlak kırmızı dudaklarının arasından. "Mace dedi ki-"

"Bu hafta sabahları onun için çalışacağım, bu yüzden kapanışa kadar burada yardım edebileceğimi düşündüm. çocuklarla akşam yemeği yemek için evde olursun."

Charlotte iki arkadaşın naibesiydi. Ben Amca madenlerde çalışıyor, uçarak girip uçarak çıkıyor, Ron Amca ise tesisatçı. Hepsi babamın sarayının yeminli yılanlarıdır ve bu nedenle benden vebadan kaçır gibi kaçırır. Ben ikisinden daha nazik olanı, muhtemelen benim nasıl bir siyasi kabus olduğumu görecektir kadar burada olmadığı için. Evlerinin arka tarafındaki bungalova ilk taşındığımda, bana yemek artıklarını getirir, genellikle peçeteye sarılı bir iki parça çikolatayı gizlice atardı.

Babamın bu dükkânı kara para aklamak ya da daha kötüsü için kullandığından oldukça eminim, ama arka ofise girmeme izin verilmiyor, bu yüzden emin olamıyorum.

Charlotte Teyze burnunun ucuyla bana bakıyor ve sertçe başını sallıyor. Yaz sonunda üniversiteye gitmemin onu neşelendireceğini düşünmüştüm ama her zamanki gibi burnu havada. Ama onu anlıyorum çünkü ben de bir zamanlar onun yerindeydim ve ayrıcalığınızı elinizden alıncaya kadar anlamıyorsunuz.

OceanofPDF.com

Ckapt'ca W

Aurelia

T Ertesi gün yataktan kalktım, iki fincan kahve içtim ve Halfeather'ın malikanesine geri döndüm.

Ne olmuş yani, güzel bir kot pantolon ve Ufacık bir göğüs dekoltesi gösteren bir bluz mu?

Bir kız hayal kurabilir.

Benim kadar uzun süre tek başınıza, izole bir şekilde yaşadığınızda, sahip olduğunuz tek şey budur. Hayal gücünüz ve rüyalarınız. Ve her ikisini de kullanmakta oldukça becerikli olduğumu söyleyebilirim-belki de hala aklımın başında olmasının tek nedeni budur.

Dünkü gibi karşılanıyorum ama Halfeather elimi tutup sanki değerli bir şeymişim gibi nazikçe öpüyor.

Bu asil muamele karşısında midem sıkışıyor ve bunun arkasında gizli bir şey olup olmadığını merak ediyorum. Ama sanki hoşuma gidiyormuş gibi yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum ve o da beni muhafızlarıma bırakıyor. Gaga ve Scuff bugün kolayca gülümsüyorlar ve ben de gülümsediğimde kalbimin çarpıntısına karşı koyamıyorum.

Beak'e "Ee, bu senin kalıcı işin mi?" diye soracak cesareti toplayabilmem için iki kat merdiven çıkmam gerekti.

"Sayılır." Başının arkasını kaşıyor, kocaman, bronzlaşmış bir pazusu esniyor. Gözlerim hareketi takip ediyor ve bana sırtıtıyor. Bakışlarımı kaçırıyorum, bana vücudunu bilerek gösterdiğini fark ediyorum. Lanet kartallar ve onların tavus kuşları, yemin ederim sonum olacak

benden. "Birkaç hafta içinde üniversiteye gideceğiz," diye devam ediyor ve beni zindana götürüyor. "Bu bizim için sadece bir yaz işi."

"Güzel." Başımı salladım. "?"

Ama son kapıları açtı ve beni içeri buyur etti. Hemen soruyorum, "Hey, ışık var mı?" Kollarımı soğuğa karşı ovuşturuyorum. "Çok karanlık ve neredeyse nereye yürüdüğümü göremiyorum."

Gaga ve Scuff ilk hücrelerin önünden geçerken bana eşlik ederken rahatsız bir şekilde yer değiştiriyorlar. "Bay Half Feather buranın karanlık olmasını seviyor," diyor Scuff.

"Belki sadece burada olduğum bir saat için?" İçimdeki seksi, çaresiz Charlotte Teyze'yi yansıtmaya çalışarak kirpiklerimi Gaga'ya fırlatıyorum. Karşılıklı bakışıyorlar. Bilinçaltılarındaki erkek düşmanlığına hitap etmek için fısıldıyorum. "Sadece birazcık mı?"

Sonunda benim mırıldanmam kazanıyor. "Sadece birazcık," diyor Gaga nazikçe.

Onlar dışarı çıkmadan ve kaçınılmaz olarak devasa çelik kapıyı kapatmadan önce onlara sırtıyorum. Her nasılsa işe yaradı ve Charlotte Teyze'yi kanalizasyon ederek başka neler yapabileceğimi merak ediyorum.

Karanlıkta bir kez daha tek başıma, etrafımda yırtıcı hayvanlardan başka bir şey yokken, zincirler şangırdarken, ışıklar yanana kadar orada bekliyorum. Etrafımda hafif gümüş bir parıltı canlanıyor. Daha iyi olduğu söylenemez ama şimdi hastamın çelik kapısının yanındaki donuk gri taş tuğlanın rengini seçebiliyorum.

Alçak, kaba bir kıkırdama havada süzülüyor ve tüylerimi diken diken ediyor. Bu bir eğlence ya da neşe kahkahası değil, düpedüz iğrençlik.

"Karanlıktan mı korkuyorsun?" diye alay ediyor biri arkamdan.

Animalia erkekleri korkunun üzerine atlar, hatta bazıları onu kışkırtmaktan zevk alır, animusları avı avlamak ister. Av gibi davrandığım fikri dişlerimi gıcırdatmama neden oluyor.

"Hiçbir şeyden korkmuyorum," diyorum gölgelere doğru. "En azından buraya kapatılacak kadar aptal bir hayvandan."

Hastamın kapısının sağındaki hücrede adam çelik bir sandalyede oturuyor. Hücrenin olabildiğince gerisine itilmiş, bu yüzden ışık sadece çıplak, dövme uyluklarına ulaşıyor ve bana çıplak olduğunu söylüyor. Uzun boylu ve bir gölgeden fazlası değil, elleri arkadan bağlı.

Nasıl işlediğini merak ediyorum.

O konuşmuyor ama onun karşısındaki ve benim arkamdaki hücrede kalan erkek müstehzi bir sesle, "Bize amını göster kızım. Eminim çok tatlıdır."

Tamam, burnum tiksintiyle kırışırken daha güzel kıyafetler seçtiğim için pişmanlık duyuyorum.

Daha fazlasını söyleyemeden, diğer tarafımdan bir ses homurdanıyor. "Ondan uzak dur prenses. O pis bir piç."

Kurdun sesini tanıyorum. Tamamen aptal olmadığım onu dinliyorum ve kendimi hastamın kapısına daha yakın konumlandırıyorum.

Kurt orada, tam solumdaki hücrede ve yüzünü parmaklıkların arasından geçirip bana bakıyor.

Az önce Gaga'nın yakışıklı olduğunu mu düşünüyordum? Çünkü tüm vahşi tanrılar adına, vücudumdaki her hücre kurdun yüzünün erkeksi güzelliğini kaydetmek için küçük moleküler kafalarını kaldırıyor.

Şu anda açlıkla bana sabitlenmiş bir yüz.

Etraftaki tek çaresiz hayvanın ben olmadığımı sevindim, ama bu erkeğin zincirlenmediği zamanlarda hayatında kadın olmadığından şüpheliyim. Muhtemelen gittiği her yerde kadınlar dizlerinin üzerine çöküp yalvarıyor ve nefes nefese kalıyordur.

Her şeyden çok kendime kızarak kaşlarımı çatıyorum ve o da bana bir sıra düz beyaz dişini gösteriyor. "Yani kuşlarla flört ediyorsun da benimle etmiyor musun?" diye soruyor nazlı nazlı.

Kalbim küt küt atıyor ve kendime nefesimi düzenli tutmam gerektiğini hatırlatıyorum. Kokumu alamayabilir ama kurtlar vücut dilini diğerlerine göre daha iyi bilirler.

Yeni ışıktaki onu daha iyi görebilmek için bir süre ona bakıyorum. Çıplak ve kaslı gövdesine bulaşmış kirden dövüşmek için yetiştirildiğini hemen anlıyorum. Vahşi, kana susamış, eğlenmek için canavar yiyorum bakışını bilecek kadar yasadışı dövüşlerde bulundum. Kaslı göğsünü kaplayan kurt dövmesinin üzerindeki ter parıltısını fark ettiğimde en son ne zaman duş aldığını merak ediyorum. Küpesinin siyah bir , bir çeşit mücevher olduğunu şimdi açıkça görebiliyorum. Onu fark edince gülümsemesi genişliyor, ben de kibirli bir tavırla başımı ondan yana çeviriyorum.

Belli ki anima'm devreye giriyor çünkü ona bakmadan bile flört etmeye başlıyorum. "Gaga'nın büyük kasları var," diyorum atkuyruğumu omzumun üzerinden iterek. "Sende ne var?"

Etrafımdan alay ediyor, sonra da suratını asıyor. "Yine de güzel gözlerim var, sence de öyle değil mi?"

Bağdaş kurup otururken ona bakmıyorum. "Evet, sanırım iyiler."

Alaycı bir tavırla nefesini tutuyor ve ben de sırtıtmamak için kendimi zor tutuyorum. Bunların hepsi dünkü fiyasko vibratörüm yüzünden. Yeni bir tane almak için birikimlerime el atmam gerektiğini biliyordum. Kendi parmaklarım benimki gibi bir iştahla ancak bu kadarını yapabiliirdi ve mahkûmlarla flört edemezdin. Çelik kapıya göz kırpmıyorum ve kurdun Halfeather'ı buraya düşürecek kadar hoşnutsuz edecek ne yaptığını merak ediyorum.

"Bana Gaga'yla on saniye ver," diyor kurdun karşısındaki hücreden gelen öfkeli erimiş ses. "Ve onu cehenneme kadar becereceğim."

"Onu becerecek misin?" diye alay eder kurt. "Büyük ejderha sakinle mi? Günlerce ağrıyacak."

Burada da mı lanet bir ejderha var?! Neden zengin babası onu dışarı çıkarmadı?

Ama ejderha şöyle der: "Aletimle değil, seni aptal. Pençelerimle. O güzel yüzü artık bir yüz olmayacak."

"Onu iki saniyede haklardım," diyor kurt, sanki harika bir fanteziyi düşünüyormuş gibi iç çekerek. "İki saniye için neler vermezdim."

Animalia erkekleri böyle bir araya geldiklerinde penislerini ölçerler. Özellikle de dişiler etraftayken. Sanırım şu anda *benim* için tavus kuşu gibi uçtuklarına göre bir süredir dişilerin etrafında .

Ne yapmış olurlarsa olsunlar, tüm bunların yanlış olduğunu düşünmeden edemiyorum. Ve onları hijyensiz bırakmak? Ya da kıyafetsiz? Bu insanlık dışı. Yabani hayvanların orman komünlerinde kendilerine tabi olanlara daha iyi davrandıklarını gördüm.

İçimi çekiyorum ve hâlâ parmaklıkların önünde durup bana bakan kurda bakıyorum. İki erkek de tartışmayı kesmişti.

Anima'm benim için ağzımı oynatıyor çünkü alçak sesle "Adın ne?" diye soracak kadar kızgınım.

Sırıttırıyor, gözleri parlıyor. Gözlerinin ela olduğunu fark ediyorum, bana tehlikeli, kadim bir çağı hatırlatan lezzetli yeşiller ve kahverengilerden oluşan bir girdap.

ormanlar ve vahŖi bir Ŗarkının çağrısıyla beni çağırıyorlar. Ama o bunu mahvediyor ve diyor ki, "Sen bana seninkini göster, ben de sana benimkini göstereyim."

Gözlerimi deviriyorum, seçtiği ifadeyle alay ediyorum ve kapının arkasındaki görevime geri dönüyorum. Bir saatim var ve kadar çok Ŗey yapmalıyım. Gözlerimi kapatıyorum.

"Savage," diye ağzından kaçırdı. "Benim adım Savage."

OceanofPDF.com

Bölüm 7

Vahşi

T Bu kadın cennetin kapılarından süzülen bir melek gibi zindanıma girdiği anda halüsinasyon gördüğümü düşünmüştüm. Ya da öldüğümü.

Etrafımda şimşekler çakarak beni uyandırdı ve bir anda damarlarımda bir arzu kasırgası oluştuğunu hissettim. Parmaklarımı o uzun ipeksi kuzguni saçlarında gezdirmek, yanağına dokunmak ve ne kadar yumuşak görmek istemiştım. Onu kafesime çekmek ve burnumu bacaklarının arasına gömmek istemiştım.

Ayrıca ona bu kadar yakın durduğu için Halfeather'ın boğazını koparmak istemiştım. Ve bugün, Beaky ve Scuffy ile gelmişti, cilveli ve güler yüzlüydü ve tüylerini koparıp palto olarak giymeye yemin ettim.

İnanılmaz mavi gözlerinin üzerinde dalgalanan uzun, koyu kirpikleriyle bana tekrar bakarken bunları unutuyorum ve sikimin derinliklerinde bir şeylerin kıpırdadığını hissediyorum.

Anlaşılabilir, çünkü çok uzun zamandır bir kadınla temas kurmadım.

"Lia," diyor sessizce, sanki bana neden söylediğini merak ediyormuş gibi.

Ah, ben ve cazibem onun dilini yeterince gevşettik. Bu sadece bir zaman meselesiydi.

"Lia." Adının tadını çıkarıyor, harfleri seslendiriyor ve içine boşaldığımda bir iniltide nasıl ses çıkaracaklarını merak ediyordum. "Neyin kısaltması?"

Tereddüt ediyor ama karşı koyamadığı için bana veriyor. "Aurelia."

Mükemmel. Güzel. Melek gibi. Herkesin bir yere dövme yaptırabileceğim bir isim.

Aynı zamanda eşsiz bir isim. Buradan çıktıktan sonra onu bulmakta hiç zorlanmayacağım. Bana bir kez daha arkasını dönüyor ve ben onun çarpıcı yan profiline bakarak dudaklarımı yalıyorum, bana mavi okyanus gözlerini tekrar göstermesini istiyorum. Onu göremiyorum ama Scythe Lia'nın diğer tarafındaki hücreden bana usulca hırlıyor, bir uyarı.

Kardeşim beni tanıyor elbette. Böyle bir kadının peşinden gitmemin tehlikeli olduğunu biliyor. Muhtemelen onu korumaya çalışıyor.

-Her zaman dünyayı benden ve kirli patilerimden kurtarmaya çalışıyor. Yerime yerleştim ve Lia'nın tek başınayken öcü üzerinde iyileştirme büyüsünü başlatmasını izledim. Biz geldiğimizde zaten buradaydı ve o her kimse, çiftleşme grubumuzun bir parçası olduğunu anlamıştım. Halfeather'ın kalkanları bile aramızdaki kadim bağı maskeleyemezdi - animuslarımızı uzay ve sonsuzluk boyunca birbirine bağlayan altın bir iplik. Ama henüz reginamızı, merkezimizi bulamamıştık ve bizi bu berbat duruma sokan da tam olarak buydu.

Aurelia-Lia'yı taklit ederek taşın üzerine oturdum, ona böyle hitap edilmesinden hoşlanıyordu. Ama sanırım ben 'Prenses' demeye devam edeceğim. Onun narin yüz hatlarına, havadaki mağrur, tatlı burnuna ve büyük kötü kurttan korkmayan kişiliğine uyuyor. O da biraz prenses gibi ve bana her yaklaştığında gözlerimi ondan alamıyorum.

Her seferinde mi? Sevgili Kurt Ana, ben hayal görüyorum. Onu sadece *iki* kez yürürken gördüm. Kimin umurunda? Onu gördüğüm anda o kalçalardan bir ısırık almak istediğimi biliyordum. Gerçek bir ısırık değil, daha çok bir ağız dolusu, daha çok 'her yalayayım da bakalım tadın da görüldüğün kadar güzel mi?

Gözlerini kapatıp büyüyle öcünün çelik kapısını kırarken, hücredeki büyü sönmüleyici onu tam olarak hissetmemi engelliyor. Bu çok utanç verici çünkü onu koklamak için yanıp tutuşuyorum ve bunu yaptığımda muhteşem olacağını biliyorum.

Karşımdaki Xander'a dönüp bakıyorum. Genelde gözleri kapalı, cihazında hangi Avrupa rock müziği ya da Moğol gırtlak şarkısı varsa onu dinliyor. İlk geldiğimizde, hücresinde tam bir hafta boyunca öfkeden deliye dönmüş, neredeyse ortalığı birbirine katmış, gardiyanlar pes edip müziğini dinlemesine izin verene kadar hepimizi çılgına çevirmişti. Lanet olası yaşlı çömlekçi bizi kudurtmak istemiyordu, ki ben bunu *bir şey* için aklımızın başımızda olmasını istediği anlamına geliyordu.

Xander eski yaralarının arasından Aurelia'ya kaşlarını çatarak bakıyor. Hasarlı gözlerini gücü olmadan kullanamıyor ve bu onu tedirgin ediyor - ve ürkütücü görünüyorlar, çünkü çocukken çıplak pençeleriyle kazdıkları yerden kalma siyah oyuklar. Lia'ya bakmak için geri dönüyorum. Tam bir saat boyunca orada oturup canavarı tamir edebilmesi oldukça etkileyici. Daha önce gücünü ya da konsantrasyonunu bu kadar uzun süre koruyabilen birini gördüğümü sanmıyorum.

Scythe kafesinde kıpırdamadan dururken biz de oturup onu izliyoruz -daha doğrusu Xander dinliyor- ki bu da ondan istenebilecek en iyi şey. Alnımı hücremdeki parmaklıklara yaslıyorum, karnım gurulduyor. Canları ne zaman isterse bizi besliyorlar, ki bu pek sık olmuyor. Yaptıklarımız için adil bir ceza sanırım. Yine de umurumda değil, şansım olsa hepsini tekrar yapardım ve diğerlerinin de aynı şeyi söyleyeceğini biliyorum. Xander iyi bir katliamdan Scythe ve benden bile daha çok hoşlanıyor ve bu da bir şey söylüyor.

OceanofPDF.com

Bölüm 8

Aurelia

Bugün gölge yılanında kaydettiğim ilerlemeden oldukça memnunum. Erkeğin ne tür bir animusa sahip olduğunu hala söyleyemiyorum, ancak bu onu iyileştirme yeteneğimi etkilemiyor. Bay'a rapor veriyorum.

Gaga ve Scuff beni almaya geldiğinde Halfeather. Bana hastalığın detaylarını ya da nasıl olduğunu hiç sormuyor ve ben de belli belirsiz bunun babamın beni test etmek için yaptığı tuhaf bir şey olup olmadığını merak ediyorum. Ama babam zaten neler yapabileceğimi bildiği için bunların hiçbiri mantıklı gelmiyor.

Çelik kapının ardındaki hayvanlar için ne yaparsam yapayım, bugün biraz daha fazla gördüğüm üç mahkûmun ve sanırım benimle o kadar kaba konuşan dördüncü sırtlanın son derece farkındaydım. Zindanda başka yaratıklar da vardı; dönüş yolunda hücrelerinin önünden geçerken onları görmüştüm. Hepsi beton zemine yığılmış, yarı canlıymış gibi sırtlarını bana dönmüşlerdi. Neler olup bittiğiyle ilgileniyor gibi görünen tek kişiler, adi çanta ve kurt *Savage*'di.

Dövüşçü bir aileden gelen bir isim, eğer duyduysam. Kurtlar yeraltı dövüş ringleriyle ünlüdür. Eğer bu işte iyiyse para kazanmak için iyi bir yoldur. Yüksek risk, yüksek ödül ve kulağındaki o pahalı mücevherle, bahse girerim işinde gerçekten iyiydi.

Halfeather'ın malikanesinden, Beetle'ımın kapısını benim için bir kez daha açan Beak ile ayrılıyorum. Şövalyelik ölmedi ve bu benim canavar anima'mın ona bakıp cilvelenmesine neden oluyor.

"Teşekkürler." Arabama binerken ona gülümsemekle yetindim.

"İki hafta sonra Akademi'de görüşecek miyiz?" diye soruyor. Tıkanıyorum. "*Animus* Akademisi'ne mi gidiyorsun?"

Elini saçlarında gezdirip sırtıyor. "Evet, siparişi birkaç hafta önce aldım. Ailem çok rahatladı."

Erkekler, en dengesiz, karışık ve serseri yeni yetişkinlerimizi gönderdiğimiz koleje katılmalarının emredilmesinin esneklik olduğunu düşünüyor gibi görünüyor. Buradaki fikir, onları iş gücüne ve daha geniş bir topluma katılmadan önce ıslah etmek ve uygarlaştırmaktır, böylece birlikte yaşamaya çalıştığımız korkulu insan nüfusu için bu kadar tehdit oluşturmazlar. Doğal olarak, katılma emrini aldığınızda gitmek *zorundasınız*, aksi takdirde sizi avlarlar ve turmalin zincirlere bağlı olarak tekmeleyerek ve çığlık atarak götürürler. Gaga oldukça kontrollü görünüyor, ama o güzel yüzün altında vahşi bir avcı olmalı.

Neden oraya gideceğimi düşünüyör .

"Oraya gitmem gerekiyor gibi mi görünüyorum?" Dehşet içinde soruyorum.

Utangaç bir şekilde gülümsüyor. "Şey, gücün yüzünden öyle olacağını düşünmüştüm... değil mi? Aferin sana o zaman."

Malikaneden çıkıyorum, işe gitmeden önce en sevdiğim fast-food arabasına gidiyorum. Yol boyunca Savage'ın yüzü gözümün önüne geliyor. Bu canavarları parmaklıklar ardında, bu koşullarda, duvara yaslanmış, kirli ve hatta biri elbisesiz görmek beni ürpertiyor. İçinde insanlık yok. İşe gittiğimde, indirimli bir eşofman yığını gözüme çarpıyor ve aklımdan vahşi bir düşüncenin fısıltısı geçiyor.

* * *

Halfeather'ın zindanına yaptığım ziyaretlerin üçüncü gününün sabahı ve yorgunluğun kenarlarından sızdığını hissediyorum. Gücüm oldukça büyük, ancak hem yedi kalkanımı korumanın hem de bu erkeklerin etrafında olmanın verdiği gerginlik beni bir şekilde hissettiriyor.

Ama bir heves baloncuğunun beni sardığını fark ediyorum. Muhtemelen sonunda deliriyorum, ama aslında bunu dört gözle bekliyorum. Sanki gerçek bir işe gidiyormuşum da işe girdiğimde bana sırttan yüzler görüyormuşum gibi. Burada isteniyorum. Gaga ve Scuff bana flörtöz gülümsemeler atıyor ve Gaga

Hatta masasında tuttuğu buzlu cam kaseden bana birkaç Hershey's Kiss uzattı.

"Bunu hak ediyorsun," diyor sırıtarak.

Çırpınan kalbim dursun! Yüzüm kızarıyor ve Ne zaman çıkıyorsun?" gibi aptalca bir şey söylersem diye ağzımı kapalı tutuyorum.

Bir yanım dehşet içinde başını sallıyor ama mantıklı bir yanım dün gece Google'da araştırdı ve bunun bir adı olduğunu biliyorum: Dokunma yoksunluğu.

Charlotte Teyze'nin dükkanında bile genellikle rafları dizmek ve temizlik yapmakla görevlendirildim, müşterilerle temasım Charlotte makyajını düzeltmek için tuvalete gittiğinde ara sıra kasiyerlik yapmakla sınırlı.

Babam evden taşındıktan sonra beni okuldan aldı. O zamandan beri, mahkemesindeki lise öğretmenlerinden birinin kurduğu çevrimiçi bir sistemi kullanarak evde eğitim alıyorum. Yalnızdım, bu yüzden yerel Salvation Army mağazasına gizlice girip kıyafet alışverişı yaptıktan sonra alabildiğim kadar kitap alıyordum. Gerçek dünyanın bir parçası olamıyorsam, kurgusal kitap dünyalarım kurgusal arkadaşlarımla birlikte her zaman beni bekliyordu.

Çocukluğumdan beri Ben Amca dışında hiç kimse bana çikolata ya da hediyeye benzer bir şey vermedi.

Bir grup apeks yırtıcıyla birlikte karanlık bir zindana inerken tam bir kaçık olduğumu *biliyorum* ve anima'm neşeyle mırıldanıyor. Gaga ikinci çelik kapıyı açarken dudaklarım hafif bir gülümsemeyle seğiriyor.

Elimde Hershey's Kisses ile içeri giriyorum ve bu sefer ürpertici soğuk bile iyi ruh halimi etkileyemiyor. Yanından geçerken Gaga başını eğlenerek sallıyor. Muhtemelen deli olduğumu düşünüyor ve o kadar da haksız olduğundan şüpheliyim. Işıkları benim için çoktan yakmışlar ve düne göre biraz daha aydınlık. Beak'in daha da nazik davranması karşısında boğazımın gerisinden şaşkın bir ses çıkararak aşağıya doğru ilerliyorum.

Sanki vücudum Savage'ın beni beklediğini biliyor çünkü hemen Beak'in uzun bakışlarını unutuyorum ve o kurt gibi ela gözlerin beklentisiyle kenetleniyorum. Sarkık bakışların yanından geçiyorum.

Erkeğin kafesi, başka bir müstehcen yorum alma ihtimalime karşı sertleşiyor, ancak hücresinin içine baktığımda, izlerimde duruyorum.

Sevgili Vahşi Anne.

Hücresinin taşları üzerinde yatan bir sırtlan, belli ki kafası vücudundan ayrılmadan önce animus formuna geçmiş. İki parça arasında bir kan birikintisi var ve midem bulanıyor. Ellerimden biri ağzımı buluyor ve sanki cinayet sahnesini zihnimden de kapatabilirmişim gibi ağzımı kapatıyor.

"*Lee-ah.*" Savage adımı mutlu bir çocuk şarkısı ritminde söylüyor.

Zincirler sıyrılıyor, bir beden kımıldıyor ama onu görmezden gelip gözlerimi sırtlanın hücresinin karşısındaki, çıplak erkeğin hâlâ metal sandalyesinde oturduğu hücreye çeviriyorum. Bugün onu biraz daha görebiliyorum. Büyük bir canavar, yirmili yaşlarının sonunda, ayaklarından boynuna kadar siyah dövmelerle kaplı bir hayvan. Ama bir dövme çarpıyor: boynunun sol tarafında beş ince çizgi halinde eski yazılar. Bu ve diğer iki işaret bana onun animusunun ne olduğunu söylüyor. Buz mavisi gözleri karanlığın içinden bana doğru parlıyor. Omuzlarına dökülen uzun, gümüş rengi saçları kasvetin ortasında göze çarpıyor. Boynunun sol tarafında beş solungaç yarığını temsil eden beş satırlık bir yazı var. O bir köpekbalığı.

O hareketsiz. Bana bakarken o kadar hareketsiz ki, güçlü göğsü yavaş, derin nefesler alıyor, kollarının arkadan bağlı olduğu yerden büyük pazuları dışarı fırlamış. Her türden karanlık yarattığı iyileştirdiğim acınası hayatımda, henüz bir köpekbalığıyla tanışmamıştım ve bunun iyi bir nedeni vardı. Çoğu karada delirir, teoriye göre denizdeki evlerini asla terk etmemeleri gerekiyordu. Gerçekten de, neredeyse tüm deniz hayvanları hayatlarını okyanusun derin bölgelerinde, bir daha asla insana dönüşmeden, dönüştürülmüş formda geçirmeyi tercih ediyor.

Peki bunun burada ne işi var?

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Ckapt'ca 7

Aurelia

"P rincess, kardeşimden uzak dur." Savage'ın derin sesi köpekbالیğının üzerimdeki büyüünü kesiyor ve hastamın arkasında yattığı çelik kapıya doğru ilerlemeden önce kendimi silkelıyorum.

Savage kafasını hücresinin parmaklıkları arasından uzatıyor. Zaten oturuyor, ama gözlerinin altındaki torbalar onu daha da tehlikeli gösteriyor. Bana midemi bulandıran bir tür dengesiz gülümseme veriyor.

"Sırtlana ne oldu?" Sessizce sordum.

Arkamdaki hücrede bulunan ejderhadan, gürleyen bir volkan gibi alçak, karanlık bir kahkaha geliyor. "Başına geleni buldu."

Ejderhaya bakmak için dönüyorum, Vahşi'nin her hareketimi izlediğini hissediyorum. Erkeği pek göremiyorum ama onun da zincirlenmiş olduğunu fark ediyorum ama köpekbalığı gibi bir sandalyeye bağlı değil. Onun yerine iki kolu da gerilmiş, zincirler onu iki yanındaki duvarlara bağlıyor. Barbarca; kolları çok acıyor olmalı.

Işığın ulaşmadığı yüzünü seçemiyorum ama tipik bir ejderha erkeğinin vücudunun alt yarısında siyah bir kot pantolon olduğunu görebiliyorum.

Taştan kesilmiş, yağsız, parçalanmış kasları eski ve yeni yara izleriyle doludur. Bir göğüs ucunda piercing var ve tipik ejderha tarzında, uzun siyah saçları belirgin göğüs kaslarından aşağı dökülüyor. Ama onunla ilgili en ilginç şey kulaklarına kadar uzanan bir çift beyaz kulaklık kordonu. Kot pantolonunun bel bandına bir cihaz .

"Beni mi kontrol ediyorsun, yavru?" diye gürlüyor ejderha. Sesi soğuk ve monoton.

Kendimi susuzluk sersemliğinden kurtararak sışıyorum ve yüzümün utangaç olmamasını umuyorum. "zr dilerim. Kolların acımıyor mu?"

Parmaklıkların ardından bana dik dik baktığı izlenimine kapılıyorum ama Savage arkamdan homurdanıyor. "Kardeşim biraz kana susamış bir kpekbalığıdır. Sırtlanın icabına baktı prenses. Artık seninle saçma sapan konuşmasından endişe etmene gerek yok."

Dönüp arkama baktığımda kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Ne?" Haykırıyorum. "Nasıl- Ne zaman- Ne?!"

Savage sırtıtarak beni bir aşağı bir yukarı süzüyor ve ben hemen ısınıyorum. Hücresinin parmaklıklarına yaslanmış olsa bile, bir dakika içinde fırlayıp birinin boğazını parçalayabilecek gibi görünüyor. Ama diğer hücredeki köpekbalığı, onun *karşısındaki* hücredeki sırtlana ulaşamazdı herhalde.

Hangisi daha kafa karıştırıcı bilmiyorum. Bunu başarmış olması mı, yoksa bunu kibarlık olsun diye yapmış olması mı?

Savage, "Sen o güzel kafanı konuda yorma," diyor.

Sesindeki kmsemi karşısında kaşlarımı çatıyorum ve karşılık vermekten vazgeçiyorum. "Bekle, *kardeş* mi dedin?" Savage'a kaşlarımı atıyorum.

Gözlerini benden ayırmıyor. "Mmm." "Ama o bir-"

"Babamız iki dişinin rex'iydi. Biri kurt, biri köpekbalığı."

Farklı takımlardan bir çiftleşme grubuna sahip olmak alışılmadık bir durum olmasa da, kara hayvanlarıyla ruh bağı kuran bir denizci inanılmaz derecede nadir ve talihsiz bir durumdur çünkü hiçbir zaman tüm yaşamları boyunca gerçekten birlikte olamazlar. Ancak bu aynı zamanda çiftleşme grubumu *kimseye* aıklayamamamın da nedeni - beş eşimin hepsi farklı animus düzenlerinden erkekler. Bu garipten de öte, imkansız olmalı.

Bugünlük mahkûmlarla bu kadar etkileşimin yeterli olduğuna karar veriyorum ve elik kapının önündeki her zamanki yerime oturuyorum. Başlamadan önce arkamdaki ejderhaya bakıyorum.

"Neden kulaklık takmış?" Savage'a sessizce sordum.

"'çılgın' teriminin nereden geldiğini biliyor musun prenses?" soruyor tırnaklarına bakarak.

Bu işin nereye merak ederek başımı sallıyorum.

"Eski Kuzey Avrupa'nın Berserkerleri olarak bilinen insanlardan geliyor. Vikingler gibiydiler, savaşan ve yağmalayan bir yaşam tarzları vardı. Ancak bu insanlar savaşa koşar ve transa benzer bir duruma geçerek önlerine çıkan her şeyi ve herkesi öldürürlerdi. Birbirleri de dahil. Xander da biraz öyle. Müziği olmadan deliriyor ve herkesi öldürmeye çalışıyor."

Kaşlarımı kaldırıyorum ve ejderha Xander'ın dinlediğinden emin olduğum omzumun üzerinden tekrar bakıyorum. Ama o hücresinde sessizliğini koruyor.

Bu, müziğe neden izin verdiklerini açıklıyor, ancak bir canavarın kendini kontrol etmek için böyle bir şeye *ihitiyaç duyduğu* düşüncesi, nasıl bir yaşam sürdüğü hakkında çok şey anlatıyor. Ejderhalar acımasız yaratıklardır ama genellikle gençlerine son derece iyi bakılır.

Savage sanki son beş dakika içinde bana tamamen ölümcül iki şey söylememiş gibi bana gülümsüyor. Daha önce hiç *böyle* bir gülümsemeyle karşılaşmamıştım. Çocukluğumdan beri. Gerçek, sevecen, neredeyse dürüst ve kalbimin komik, istenmeyen şeyler yapmasına neden oluyor.

Yardım edemiyorum ama karşılık veriyorum. Gözleri dudaklarıma kayıyor ve öfkeli anima'mı sakinleştirmek için derin bir nefes alıyorum.

"Ah." Elime baktığımı hatırlıyorum. "Biraz çikolata ister misin Savage?"

"Mmm, adımı bir kez daha söyle."

şaşkınlıkla ona bakıyorum ama gözlerini kapatmış. Bu fırsatı değerlendirip onun mükemmel, sert yüzüne bakıyorum. Bacaklarımdan tepesi *zonkluyor*.

Boğazımı temizleyerek, "Bu... Hershey's Kiss." diyorum.

Gözleri fal taşı gibi açılıyor, ela gözleri şişmiş, büyümüş göz bebeklerinden başka bir şey değil. "Evet, Lia, senden bir öpücük alacağım."

Umarım bu zindanda Xander'ın bana ilk gün söylediği gibi gerçekten de gözetleme yoktur çünkü öne doğru eğilip dizlerimin üzerine çöküyorum ve folyoya sarılı küçük çikolatayı ona uzatıyorum. Parmaklarımız birbirine vermeye dikkat ediyorum.

"Seni besliyorlar mı?" Xander'a bakarak soruyorum.

"Bazen." Savage büyük parmaklarıyla folyoyu nazikçe, köşeden köşeye açıyor, sanki folyoyu uzatmaya çalışıyormuş gibi

açmanın zevkini. Ejderhaya dönmeden önce bir süre ona .

Sorduğum için gerginim ama insan bir kere yaşar, değil mi? Ve bu erkeklerin biraz nezakete ihtiyaçları var gibi görünüyor. "İstersen bunu ağzına koyabilirim... Xander?"

Ejderha bir an sessiz kaldıktan sonra sanki bir meydan okumamış gibi "Hadi bakalım yavru, nişancılığın ne kadar iyi?" dedi.

Kanatlı çocuklar için kullanılan bu sevgi sözcüğü karşısında yüzüm kızarıırken, ona nişancılığımın hiç de iyi olmadığını söylemiyorum. Ayağa kalkıyorum, ikinci çikolatayı folyosundan çıkarıyorum ve özel kalkanlarımdan birine yeniden sarıyorum.

İkincil gücüm olan iyileştirmede güçlüyüm, ama daha da *iyiyim*. Kalkanlarda.

Çikolatayı Xander'ın ağzına doğru fırlatıyormuş gibi yapıyorum ama aslında çikolatayı ona doğru çok hızlı bir şekilde havaya kaldırıyorum. Yakalamak için biraz kayıyor ama çikolata hedefini buluyor. Çikolata ağzına girdiğinde hareketsiz kalıyor. Apeks yırtıcı hareketsiz.

Ve çikolatanın etrafındaki balon kalkanımı biliyorum.

İyileştirme gücüm yüzünden kartal olduğumu düşünüyor. Bu, hayatım boyunca ördüğümüz hikâye. Böyle ekstra bir sihre sahip . Bu hiçbir hayvani düzende bilinen bir güç değil.

Çok aptalca bir riskti ama o *bir* mahkum. Kime anlatacak? Ve ona kim inanır?

Aceleyle uzaklaşıyorum ve rahatlıyorum, hiçbir şey söylemiyor. Üçüncü çikolata elimdeydi ve tekrar Savage'a baktım. Kurt çikolatasına derinlemesine konsantre olmuş durumda ve sadece köşelerinden ufak ısırlıklar aldığını görüyorum.

Kalbim biraz hüznle çarpıyor.

"kardeşin bir tane alır mı?"

"Kim, Scythe mı?" diyor, gözleri zindanda gezinirken. "Hayır, bugünlerde sadece çiğ balık yiyor."

"Ah, doğru."

Yani köpekbalığı vahşiden biraz daha fazlası. İşime başlamak için oturuyorum, benden sadece birkaç adım ötede oturan o buz mavisi gözleri hatırladıkça tüylerim diken diken oluyor.

Şifa seansımdan sonra Beak ve Scuff ile ayrıldığımda, mahkûmları arkamda bırakmanın verdiği ağırlık beni şaşırtıyor. İnsanların arkadaşlarından ayrıldıklarında böyle hissedip hissetmediklerini belli belirsiz merak ediyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm 10

Aurelia

■ Zindandaki mahkumların arkadaşlarım olduğunu düşünerek hayal gördüğümü *biliyorum*. Onlarla mutlu aileler oynadığım için tam bir aptalım - şeyler *paylaşıyorum*, *gülümsüyorum* ve bir çırpınan kalp alıyorum.

Hayatımda başka kimse yok ve onlarla kısa bir süre sohbet ederek iyi vakit geçirmem çok mu kötü? Savage ve Beak'in ilgisi günümü biraz olsun aydınlatıyorsa bu çok mu kötü?

Acınası bir durum, biliyorum. Onlar tehlikeli erkekler. Ve mahkumlar.

Ertesi gün, bir yanım bunu yapmamam gerektiğini, riskin çok büyük olduğunu ve başımın belaya gireceğini haykırıyor olsa bile, aptalca bir şey yapacağım ve sonuçlarını düşünmüyorum bile.

bana o kadar yabancı ki anlayamıyorum bile.

Kendimi Halfeather'ın malikânesine doğru yürürken buluyorum; kolumun altında katlanmış, indirimli XL siyah bir eşofman altı saklayan en güçlü kalkanlarımdan biriyle. Gaga arabamın kapısını açıp çantamı alırken yüzünde her zamanki flörtöz gülümsemesiyle nefesimi tutuyorum.

Birdenbire Animus Akademisi'ne gönderilmesine şaşırmadım. Gözleri bana sevişmek istediğini söylüyor. Erkeklerimiz arasında karışıklık bir sorun. Cinsel yolla bulaşan hastalıklar bir yana, mahkemeler arası politika bir yana. Değdiğinden daha fazla kan dökülmesine yol açıyor. Garip bir şekilde, anima'm beklediğim gibi saha kalkıp onu yakalamak istemiyor. İlgiye alışıyor muyum?

Elbette, tüm hayatım bir kalkan çalışması olduğundan, pantolonu zindanlara sorunsuz bir şekilde sokuyorum. Pantolonu Scythe'ın hücreğine sokmak tamamen başka bir şey olacak. Ayrıca gücümü de ele verecek.

Görünüşe göre artık risk alan biriyim ama burada daha önce hiç karşılaşmadığım bir şeyle karşı karşıyayım. İçimdeki ilkel dişi anima, Scythe'ın benim için bir erkeği *öldürmesini* takdir ediyor.

Aralarında zaten bir tür olduğunu düşünmek istiyorum. Scythe'ın o sırtlanı öldürmek istemesinin tek sebebi ben değildim. Beynim ne düşünürse düşünsün, anima'm böyle bariz bir koruma gösterisi için köpekbalığına teşekkür etmek istedi.

Belki de mahkumların vahşiliği bana da bulaşıyor çünkü anima'mın gün geçtikçe daha fazla kontrolü ele almasına izin veriyorum gibi görünüyor. Belki de Beak Animus Akademisi'ne gitmem gerektiği konusunda haklıdır.

Gaga ve Scuff beni bir kez daha zindanlara götürüp kapıyı arkamdan çarparak kapatıyor ama o uğursuz ses bugün beni ürkütemiyor.

"Lia?" Savage'ın sesi kasvet içinde bir fener ve hissettiğim gerginlik için bir merhem.

"Merhaba, benim." Sesim onunkine kıyasla daha ince çıkıyor.

Hevesimi belli etmemeye çalışarak hızlı adımlarla hücrelerin yanından geçiyorum. Sırtlanın hücreğini geçtiğimde, gövdesi ve kafası çıkarılmıştı ve çamaşır suyu kokusu kalkanlarımın arasından bile geçiyordu. Halfeather'ın mahkûmlarının cesetleriyle ne yaptığını merak ediyorum.

Köpekbalığının hücrelerinden taze kan kokusu da yüksek sesle ve güçlü bir şekilde geliyor. Dün Savage, kardeşinin adının Scythe olduğunu söylemişti - bir başka dövüş ismi. Gergin bir şekilde onun önüne çıktım.

Mariana Çukuru'nun karanlık derinlikleri gibi buz gibi gözler kasvetin içinden parlıyor. *Tehlike*, anima uyarıyor. *Bu bir katil*.

Gücümle uzanırken yutkunuyorum ve kokusunu alabildiğim yaralar için vücudunu değerlendiriyorum. Köpekbalığı büyümün ona değmesine herhangi bir tepki göstermiyor. Sandalyenin arkasına yaslanmış öylece oturuyor, gözleri soğuk soğuk bana bakıyor. Omzunun yerinden çıktığını ve kendisinin ya da bir başkasının omzunu tekrar yuvasına yerleştirdiğini söyleyebilirim - tendonların hepsi iltihaplanmış ve

biraz ezilmiş. Kol kemiğinde de bir kırık var, doğal animus büyüğü sayesinde zaten iyileşiyor. Ancak zindandaki büyüğü sönümleyiciler yüzünden süreç beklenenden daha yavaş ilerliyor. İyileşmeyi hızlandırdım ve kırığı kapattım.

Her şey boyunca sessiz kaldı. Genelde kırık bir kemiğin onarımı sırasında bir homurtu ya da başka bir şey duyarım ama Scythe sanki onu rahatsız etmiyormuş gibi orada oturuyor ve sadece bir köpekbalığının düşündüğüm bir hassasiyetle beni izliyor.

İyileştirmek benim için içgüdüsel bir şey. Birinin acı çektiğini görmek ve bu konuda hiçbir şey yapmamak benim gücüm için çok zor. İyileştirmemek, özümde var olan her şeye tam anlamıyla aykırı. Ama aniden fark ettim ki ondan hiç izin istemedim.

İçimi iğrenç bir his kaplıyor ve "Özür dilerim, sormam gerekirdi" diye mırıldanıyorum.

Hiçbir şey söylemiyor.

Yaralarının sırtlana yaptıklarının bir sonucu olduğunu düşünmeden edemiyorum. Benden intikam almak için yaptığı şeyin. Ne düşündüğünü merak ediyorum. Hayvanı öldürmek için nasıl bir arzu duyduğunu ve bunu nasıl yaptığını.

Yanımdaki eşofman altı kaçak mal gibi yanıyor. Onlar için adil bir şekilde para ödedim ve şimdi bu erkeğe bir hediye vermek daha da zorunlu görünüyor.

Bunu kabul edecek mi? Ondan hiçbir nezaket gelmiyor, insani bağa yakın hiçbir şey yok. Hücreden uzaklaşmak istiyorum ama bir şey beni ileri itiyor. Üşümüş olmalı. Hiçbir duygusunu belli etmese de kendini çok kötü hissediyor olmalı. Ondan hissettiğim tek şey, tehdide varan buzbir kayıtsızlık. O tehlikeli, çok tehlikeli bir yaratık. İçimdeki anima bunu *biliyor*.

Belki de hoşuna gittiği öldürmüştür?

Damarlarımdaki gerginlikle eşofman altımı kolumun altından çıkarıp ona göstermek için uzattım.

"Lia?" Savage'ın sesi bana doğru geliyor. Zindanın geri kalanı sessiz.

"Bir dakika," diyorum, gözlerimi önümdeki soğuk köpekbalığından ayırmadan.

Gözleri pantolona kayıyor ve çok hafifçe başını eğiyor.

Bu küçük hareketi doğru şeyi yaptığımın bir işareti olarak kabul ediyorum ve balon kalkanı içindeki pantolonla birlikte tam önümde havaya kaldırıyorum.

Köpekbalığı sandalyesinde kayar.

Tabii ki vahşi olmanın ötesinde doğaüstü içgüdülere sahip olan Savage bir şeyler olduğunu hemen fark ediyor ve kafasını hücresinin parmaklıklarından çıkarabildiği kadar dışarı çıkarıyor. "O da ne?" diye soruyor ve sesindeki eğlenceyi duyabiliyorum.

Küçük küremi Scythe'ın hücresinin parmaklıkları arasından havaya kaldırıyorum ve sonra bunu enine boyuna düşünmediğimi fark ediyorum.

Pantolon önünde beceriksizce havalanırken Scythe'gözleri pantolondan bana kayıyor. Boğazımı temizleyerek kendimi çelikleştiriyorum ve sık sık başvurmak zorunda kalmadığım bir beceriyi kullanıyorum.

Biraz konsantrasyon gerektiriyor ama elim şeklinde başka bir kalkan yapmayı başarıyorum ve malzemeyi manipüle etmek için kullanıyorum. Onları yere indirirken, hayalet ellerim onları ayaklarının yanındaki elastik bel bandından tutuyor.

Nefesimi tutarak ona bakıyorum. Ama sonra ayaklarını kaldırıyor. Pantolonu ayağına geçirip baldırlarından ve dizlerinden yukarı çekerken, oradaki karmaşık dövmelere dikkat ederek neredeyse rahat bir nefes alıyorum. Kalçalarına ulaştığımda, bunu nasıl yapacağımızı bilmediğim için yemin ediyorum.

Ama kollarındaki zincirler çok sıkı olmamalı çünkü Scythe kendini sandalyeden kaldırıyor ve ben de hızlıca pantolonunu kucağından yukarı çekiyorum. Hayalet ellerimle tenine ya da sikine dokunmadan önce bırakıyorum.

üzerindeyken yüzünde hiçbir değişiklik olmadan bana bakıyor. Giymeme izin verdiğine göre hoşuna gitmiştir herhalde?

Bunu düşünmemeye çalışarak ve bu küçük başarıdan memnun olarak arkamı dönüp Savage Scythe'ın hücreleri arasındaki her zamanki yerime oturmaya gidiyorum.

Çelik kapıma bakıyorum, Savage'a doğru dönerken bir nefes bırakıyorum.

"Kardeşıme ne verdin?" diye sorar kurt sessizce, yakışıklı yüzü ciddidir.

Boğazımı temizleyerek yumuşak bir sesle, "biraz serin, değil mi? Ona eşofman aldım."

Yüzünde anlam veremediğim bir ifade beliriyor ama bir anda kayboluyor.

Savage her zamanki cilveli sesinden oldukça farklı bir sesle, "Ama şimdi biraz daha az penses," diyor.

Hiçbir şey söylemiyorum ve gözlerimi kapatıyorum, aniden hastama konsantre zorlanıyorum.

Savage'ın sesi cilveli tavrını yeniden kazanıyor ve "Sanırım penses bizden hoşlandı, çocuklar" diyor. Kulaktan kulağa sırttığını biliyorum ve gözlerimi açıp ona bakmamak için her şeyimi vermeme rağmen, kendi dudaklarımdan süzülen gülümsemeye engel olamıyorum. İçimdeki anima ahlaksız bir şey çünkü onun sesinde duyduğum zevkle içimde vahşi bir sıcaklık yayılıyor.

Bu boku tüm gücümle çünkü görünmesine izin vermem mümkün değil.

OceanofPDF.com

Bölüm 11

Aurelia

W Bir saat tamamlandığında, hastamla kaydettiğim ilerlemeden memnunum. Sonunda daha ağır olan iç kalkanlarımdan birini indirmek zorunda kaldım.

ama buna değdi. Her iki yanımda Savage ve Scythe varken, şu anda bu zindanda tehlikede olduğumu hissetmiyorum. Gözlerimi açıyorum ve bir iniltiyle boynumu kırıyorum.

Savage'ın gözleri yarı kapalı beni izlediğini görmek için dönüyorum. Hayal aleminden çıkmış gibi görünüyor çünkü yüzü canlanıyor. Bana yavaş, sıcak bir gülümseme veriyor ve dudaklarının ne kadar güzel olduğunu fark etmeden edemiyorum.

Kirli, kanlı eliyle boynunun sağ tarafını kaşımak için başını çeviriyor ve ben hala şoktayım, tsunami gibi bir güç karnıma çarpıyor. Evrenimdeki her şey Savage'ın derisinin o tek parçasına daralıyor.

Çünkü orada oturan altın, parlayan bir sembol var. İçinden beş ışık huzmesi çıkan bir kafatası.

Çiftleşme sembolüm.

Savage cebinden kırmızı folyo bir parça çıkarıyor ve dünkü Hershey's Kiss'in yarısını sakladığını fark ediyorum. Kalanını ağzına atıyor ve ben ona bakarken tadını çıkarıyor.

"Sorun ne?" diye soruyor çikolatanın etrafında.

Sallamak için başımı bir o yana bir bu yana hareket ettirmek muazzam bir çaba gerektiriyor. "Bir şey yok."

Soğuk, karanlık bir his kalbimi kaplıyor ve bir şey arkamdaki hücreye bakmamı söylüyor. Yavaşça, sersemlemiş bir halde ayağa kalkıyorum ve hücresinde zincirlenmiş ejderhaya bakmak için dönüyorum.

Karanlıkta altın bir parıltı var ve Xander'ın boynunda. Benim sembolüm karanlığın içinden belli oluyor.

Nefes almıyorum. Göz kırpıyorum. Düşünmüyorum.

Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun. Lanet olsun. Hayır. Nasıl?

Ayaklarım kendiliğinden hareket ediyor, benden *daha fazla* bir şey beni Scythe'ın hücresine doğru yönlendiriyor. Her zaman yaptığı gibi orada oturuyor, ancak bu sefer parlayan sadece buzdan gözleri değil. Boynunun sağ tarafındaki altın işaret, varlığımın en derin kısımlarını çağırıyor.

Anima'm saf, neşeli bir salıverme kükremesi çıkarıyor ve dizlerim bükülüyor. Tam zamanında kalkanımla kendimi yakalıyorum ve hareketsiz .

Duygularımı kontrol altına almanın baskısıyla istemsiz bir gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor ve Scythe'ın tetikte bekleyen gözleri onun izini takip ediyor.

Bağırsaklarıma bir darbe. İçim patlayacak.

Buradan gitmeliyim. Gitmem ve asla geri dönmemem gerek.

Nasıl bu kadar aptal olabildim? Nasıl bilemedim?

Ama tam olarak nedenini biliyorum. Etrafımda yedi kalkan vardı ve bugün hastamı daha iyi kavrayabilmek için psişik kalkanlarımdan birini dağıtmıştım. Bu kalkanı daha önce mahkumların önünde hiç indirmemiştim ve beni dış psişik güçlerden korumaktan sorumluydu - bu yüzden onların çiftleşme izlerini de benden gizlemişti.

Hasta olmak istiyorum.

Bu hayvanların üçü de benim dostum. Kaderin bana vaat ettiği beş kişiden üçü.

Hem Savage'ın hem de Scythe'ın içgüdüsel olarak hareketlerimi izlediğini, gözbebeklerinin büyüdüğünü bilerek zımpara kağıdı gibi boğazımdan yutkunuyorum. Bunu yapıyorlar çünkü onlar benim dostlarım ve göremeseler bile animusları onları bana karşı daha duyarlı hale getiriyor. Benimle ilgilenmek istiyorlar. Benim için öldürmek istiyorlar.

Onların canavar ruhları benim kim olduğumu biliyor. Bunu gün gibi görebiliyorum. Ama zihinleri bilmiyor.

Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve çıkışa doğru koşuyorum ama sanki suyun içinde yürüyormuşum gibi hissediyorum, uzuvlarım yavaş ve titrek.

Savage'ın sert sesi şakacı bir bağıllıkla peşimden geliyor. "Yarın görüşürüz prenses."

Neyse ki zamanım doldu ve Beak kapıyı açtığında diğer taraftan bana gülümsüyor. Ona verdiğim gülümseme gerçek bir rahatlamaydı ve yüzü bunu görmekten duyduğu zevkle aydınlanıyordu. Ama bedenim ona normalde verdiği o arzulu tepkiyi vermiyor.

Artık arkadaşlarımı gördüğüme göre, vücudum bir başkası için asla aynı tepkiyi vermeyecek.

* * *

Yaşadığım duyguların seviyesine hazırlıklı değilim.

Hayvanlar için çiftleşme bağı var olan en güçlü büyüdür ve bunu görmezden gelmek bizim doğamızda yoktur.

Halfeather'ın malikanesinden rüya gibi bir içinde sendeleyerek çıkıyorum. Dışarıdaki dünya göz kamaştırıcı bir renk cümbüşü içinde retinalarıma çarpıyor.

Sanki her şeyi ilk kez görüyormuşum gibi. Bu sabah dünyam siyah beyazdı. Şimdi, onu surround ses ile 4k olarak görüyordum. Ruhum uyandı ve mutlu bir şarkıyla haykırıyor. *Bağlarımızı bulduk*, diye şarkı söylüyor, *sonunda evimizdeyiz*.

Alabama düşerken Gaga bana bir şeyler söylüyor ama onu duymuyorum.

Eve nasıl döndüğümü bile bilmiyorum ama döndüğümde terden sıırılsıklam oluyorum. Otomatik pilotta çalışarak bir şekilde işe hazırlanıyorum, üç arkadaşımın yüzleri zihnimde tekrarlanan bir slayt gösterisi gibi yanıp sönüyor. Midem dönüyor, beynim takla atıyor. Kendimi denizde kaybolmuş gibi hissediyorum ve şimdi ufukta liman görünüyor ama demir atamıyorum. Rahatlama ve acı. Mutluluk ve umutsuzluk.

Günün geri kalanında zihnim öfkeyle doluyor, öyle ki Charlotte Teyze bana defalarca sorunun ne olduğunu soruyor. Bir kutu domates salçasını üçüncü kez düşürdüğümde, yaramaz çocuklarından gibi beni mola için dışarı gönderiyor.

Yükleme alanına gittiğimde tek yaptığım çöp konteynerinden kapıya doğru bir ileri bir geri yürümek. Arkadaşlarım burada. Babam biliyor mu? Bilemez. Sadece merkezdeki eş, ben, onların regina'sı ve çiftleşme grubundaki diğer erkekler işaretleri görebilir. Tüm hayatımı etrafımda büyülü titanyumdan bir kalkanla geçirmemiş benimkini de görürlerdi. Kahinden döndüğüm ve kahinin çiftleşme grubumu zamanımızın en tehlikeli hayvanlarından beşi olarak ilan ettiği andan itibaren bunu kazımıştım. Ne olduğumu bilmeliydik.

Yapabileceklerimle.

İçimdeki anima arabama binip onlara geri istiyor. Oraya gitmemizi ve arkadaşlarımızı hemen hapse atmamızı talep ediyor. Çaresiz anima onlarla çiftleşmek ve bağlanma ritüelini tamamlamak istiyor - birliğimizi tamamlamak ve onları benim yapmak. Gücümüzü bir havuzda birleştirmek ve büyüyü o kadar yakından paylaşmak ki hepimiz orgazm olmak istiyoruz.

Siktir. Siktir. Siktir.

Bunların hiçbirini yapamam. Terliyorum. Islak ve tahrik olmuş durumdayım ve aşırı gerginim.

Bu bir işkence ve ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok. İçecek şişemdeki suyu avucuma döküyorum ve yüzüme sıcratıyorum. Yanaklarımı tokatlıyorum. Şu anda sahip olduğum bu çılgın enerjiden kurtulmak için yıldız sıçramaları yapıyorum. Charlotte Teyze beni kontrol etmek için dışarı çıkıyor ve halimi görünce gözlerini kısıyor. Sonra gözleri genişliyor.

"Ne oldu?"

Yüzümü kurtarmak için çabalıyorum. Bunu bilmemeli. Kimse bilemez. Eğer haber babama ulaşırsa, üçünü de derhal idam ettirir.

Başka bir hayvanda olsa, bu büyük bir kutlama sebebi olurdu. Çiftleşme izinizi bir başkasının üzerinde bulmak bir başarı hikayesiydi, övünülecek bir şeydi. Kız arkadaşlarınıza ve ailenizdeki kadınlara anlatacağınız bir şeydi ve hep birlikte zıplayıp mutluluk çığlıkları atardınız. Teyzeleriniz size koruyucu alfa eşlerle nasıl başa çıkacağınızı anlatır ve ne kadar mutlu olduklarını söyleyerek ağlardı.

Partiler, nişanlar, içkiler ve elbiseler vardı. Normal bir kız teyzesine sarılır ve kıkırdar.

Ama ben normal bir hayvan değilim ve onlara sahip olamam. Saçımı başımı yolmak istiyorum. Çığlık atmak istiyorum. Bunun yerine başımı sallıyorum ve "Çok kahve içtim. Özür dilerim."

Bana inanmıyor, kaşlarını çatıyor ve kapıyı arkasından çarparak kapatıyor. Muhtemelen uyuşturucu falan kullandığımı düşünüyor. Bir bakıma, öyleyim.

Günün geri kalanını atlattım ve sonunda o gece yatağıma uzandım. Terliyordum. Düşünüyordum. Şu anda sahip olduğum şehvet seviyesi *delilik*, fokurdayan şampanya gibi içimden akıyor. Bu kadar ıslak, arkadaşlarım için bu kadar kıvrınarak uyumamın imkanı yok. Zihnim arzuyla dolup taşıyor ve tek yaptığı, burada benimle birlikte olmaları gerekirken o hapishanede oturan kaslı bedenleri düşünmek.

Savage ve o dudaklar. Tanrım, bu dünyanın en büyük orgazmı için yem. Tüm bu iyileştirme çalışmaları beni herhangi bir hamburger ve kalın shake miktarının doldurabileceğinden çok daha fazla boş bıraktı ve dünyayı sarsan bir orgazm beni hemen düzeltecek.

Zihnim şimdi Savage'ın hücresinin parmaklıklarının arkasında, düşük belli kot pantolonu, kir içinde, terinin parlaklığı kaslı gövdesinin çıkıntılarını vurgulayarak durmasına odaklanmış durumda. Ellerim boynumu buluyor ve göğüslerimin tümseklerini okşayarak vücudumda aşağıya doğru yol alıyor. Savage'ın iri ellerinin beni karnımdan aşağıya, geceliğimin şeffaf kumaşına doğru okşadığını hayal ediyorum. Etek ucunu yukarı kaldırıyorum, parmaklarımı kalçalarımın üst kısımlarına doğru sürüklüyorum ve iç çamaşırlarımı sıyrıyorum.

Tıslıyorum, Savage'ın üstümde olduğunu, kurt gibi sırttığını ve aç gözlerle beni hayal ederken sırtım kamburlaşıyor. Sol elim göğsüme masaj yaparken sağ elim külotumun içine giriyor. Islak ve zonklayan klitorisimin etrafında dönüyorum, kendi kayganlığını hissedince nefesim kesiliyor. İnanılmaz derecede sırlıslıklamım ve yardım edemiyorum ama parmaklarımı kendi içime daldırıp ıslak sıcaklığımı keşfediyorum. Tanrım, gerçekten burada olsaydı nasıl olurdu? Çiftleşme grubumdan herhangi biri burada olsaydı, bana dokunsaydı, bana bir prenses gibi göründüğümü söyleseydi? Sanırım basitçe öldürdüm; binlerce zevk alevine dönüşürdüm. Dudaklarım yatak odamın karanlığında onların isimlerini fısıldıyor. Güçlü, tehlikeli dostlarımla isimleri dua gibi dudaklarımdan dökülüyor: *Savage, Xander, Scythe*.

Bölüm 12

Vahşi

H işte buradayım, rahat zindanımın zemininde uzanırken, bir şarkının melodisi sıcak bir okşayışla omurgamdan aşağı akıyor. Dik oturuyorum.

Xander ve Scythe da yer değiştiriyor ama hareketleriyle zincir şakırdamıyor. Varlığımın her parçası hazır ola geçerken kalbim güm güm atıyor.

Xander'a bakıyorum ve fiziksel bedeni hâlâ duvara zincirliyken, astral bedeninin uyandığını, mavi-gri, şeffaf ve kaşlarını çatarak kendisine baktığını fark ediyorum. Kendi bedenime bakıyorum ve benim de mavi-gri ve şeffaf olduğumu görüyorum. Bedenim hala taş zeminde yatıyor, gözlerim kapalı ve uykuda.

Dikkatimi başka, baş döndürücü, titrek bir nota çekmeden önce kendi yüzüme hayranlıkla bakacak zamanım bile olmuyor.

Havada zamanın kendisi kadar eski bir büyü var; lezzetli, güçlü, şehvetli.

Bir şey zindanın etrafındaki büyülü kalkanı aştı ve bu sadece tek bir şey olabilir:

Regina'mızın çağırısı. Merkez eşimiz.

Gözlerimi kapatıyorum ve şarkının beni ele geçirmesine izin veriyorum, diğerlerinin de içgüdülerini takip edip aynısını yapacaklarını biliyorum. Bu inkar edilemeyecek kadar cazip ve içimdeki animus mutlulukla kükrüyor.

Eşimiz bizi çağırıyor ve tüm vahşi ve canavar tanrılar adına, ona geldiğimi haykırmak istiyorum.

Melodiyle yukarı doğru süzülüyorum, sikim seğiriyor ve içimde heyecan dönüyor. Regina'mı görebiliyorum. Kadını görüyorum

Hayatımın geri kalanını birlikte geçirmek, tapınmak, sevişmek, sevişmek... kaderimde var.

Halfeather'ın konağının katlarından geçerken, gece gökyüzü binlerce parıldayan ışıkla beni karşılıyor. Aylar sonra tekrar dış dünyada olduğum için deli gibi sırtıyorum. Bağ kardeşlerimi göremiyorum ama biliyorum ki onlar da onun şarkısının melodisine kapılacaklar.

Gecenin , otoyolda ve banliyöde sürükleniyorum ve oraya giden yolu ezberliyorum - tutsaklığımızdan kaçmanın bir yolunu bulduktan sonra onu bulmam şart. Akıntı beni, başka bir büyük evin arkasındaki uzun bir yolun derinliklerine yerleştirilmiş, bir bungalovdan daha fazlası olmayan küçük, harap bir birime doğru indiriyor. Sihir beni bir yatak odasının penceresinin önüne bıraktığında adrenalin vücuduma yayılıyor. Camdan kolayca geçip küçük, karanlık bir odaya giriyorum ve burada Scythe, Xander ve diğer iki gölgeli varlığın bizimle birlikte olduğunu hissediyorum - çiftleşme grubumuzun dördüncü ve beşinci üyeleri, neşeli kaçıklar grubumuzu tamamlıyor. Onlarla hiç yüz yüze tanışmadım ama onların da benim gibi reginamızı tatmin etmek için buraya çekildiklerini biliyorum.

Kadınımızdan bahsetmişken, şu anda yatağının üzerinde küçük, ince, pembe bir gecelikle kıvranıyor, bir eli külotunun içinde, gözleri kapalı. Aman Tanrım.

Ben Lia.

Siyah saçları atkuyruğundan çözülmüş bir şekilde başının etrafına dökülüyor, güzel yüzü bir zevk maskesine dönüşmüş, yastık gibi dudakları aralanmış. Uzun, biçimli bacakları yatakta kıvranıyor ve ben onun üzerine atlama arzusuyla çarpılıyorum. Kaderin onu bize hapishanemizde getirdiğine inanamıyorum.

Boynundaki çiftleşme izi gecenin karanlığında parlıyor, sanki bizi gördüğüne sevinmiş gibi ve onu görmek beni çok duygulandırıyor. Hayatım boyunca o izi aradım. Nasıl oldu da şimdiye kadar göremedim? Ve onun kokusu... Tanrılar aşkına, benim için bir uyuşturucu gibi ve tek yapabildiğim gözlerimi kapatıp tadını çıkarmak.

Lezzetli kokacağını biliyordum. Kek, vanilya ve çilek gibi. Gerçekten onu bütün olarak yutmak istiyorum.

Bizi hissetmiş olmalı çünkü gözleri fal taşı gibi açılıyor ve içinde boğulmak istediğim o mavi gözlerini kırıştırıyor.

Şaşkınlık içinde fısıldarken eli bacaklarının arasında kalıyor. "Bu da ne..."

Etrafıma bakıyorum ve diğer erkeklerin hareketsiz olduğunu görüyorum, muhtemelen ereksiyonlarıyla ya da şokla ya da her neyse onunla uğraşıyorlar. Ama ben her zamanki gibi harekete geçmeye hazırım. Neredeyse öne atılıyorum, yarı elimi onunla değiştirmek istiyorum, yarı ona sapık olmadığımı göstermek istiyorum. Ama kokusu karşı koyamayacağım kadar güçlüydü. Kalbim deli bir davul gibi çarparken ona doğru eğilip fısıldıyorum, "Lia? Arkadaşlarına bir siren çağrısı yaptın. Bu yüzden hepimiz buradayız."

OceanofPDF.com

Bölüm 13

Aurelia

Rüyamda odam gölgelerle dolu ama hiç korkmuyorum. Aksine, bu karanlık figürler beni rahatlatıyor.

O kadar azdım ki patlayabilirim. Üzerime sertçe geliyor ve güçlü, tsunami gibi içimde yuvarlanan bir arzu, şehvet dalgaları bacaklarımı gidebildikleri kadar açmak istememe neden oluyor.

Sonra gölgelerden biri öne çıkıyor ve onun kurt yüzünü tanıyorum. Vahşi. Bana öyle yakıcı bir arzuyla bakıyor ki. Bilinçaltım bana tam da şu anda ihtiyacım olan şeyi verdiği için şanslı yıldızlarıma şükrediyorum. Boynundaki çiftleşme izi parlak ve keskin bir şekilde parlıyor. Hevesle ona uzanıyorum.

"Buraya gel Savage," diyorum özlemle, utanmadan çünkü bunun gerçek olmamasının tek faydası bu. Tereddüt ediyor ve sesim şehvetli bir fısıltıya dönüşüyor. "Lütfen?"

Tanrılara şükürler olsun ki daha fazla teşvike ihtiyacı yok, çünkü kollarıma düşüyor ve dudaklarımı dudaklarıyla yakalıyor. Geceliğimin içinden teni sıcaklık görünüyor ve ben onun sert kaslarına doğru eğiliyorum. İnliyor, dilini ağzımın içine sokuyor, sanki bunu yapmak için bir ömür boyu beklemiş gibi beni yutuyor. Beni tadıyor ve ben de bacaklarımı onun etrafında kıvrarak istediği her şeye erişmesine izin veriyorum. Öpüşmemizi kesiyor, dilini boynumdan aşağı ve çiftleşme izimin üzerinde gezdirirken başım dönüyor.

Bu mükemmel. Çok mükemmel ve tam da ihtiyacım olan şey.

"Aman Tanrım," diye inliyorum ve sesim onun hareketlerini çılgına çeviriyor. "Sana içimde ihtiyacım var."

"Lia," diye inliyor boynuma karşı, sanki sesim ona acı veriyormuş gibi ama eli göğsümü buluyor ve hafifçe sıkıyor.

Ne harika bir rüyaydı, ama tekrar tıslarken kendime daha sonra teşekkür etmem gerekecek. Savage göğüs ucumu yalamak için geceliğimin üst kısmını aşağı çekiyor, elini vücudumda gezdiriyor ve teninin benimkine değdiği yerde alevler bırakıyor. Parmaklarını külotumun içine sokuyor ve yavaşça aşağı çekiyor. Benden uzaklaşarak iç çamaşırlarımı hızla bacaklarımdan aşağı indiriyor ve sonra tekrar üstüme çıkıyor, kötü hâlâ üzerindeyken inanılmaz sertlikteki ereksiyonunu merkezime sürüyor.

Bu konuda çok mutluyum. Gerçek hayatta arkadaşlarıma sahip olamayabilirim ama hayal dünyasında? Bir sonraki en iyi şey bu.

Memnuniyetsiz bir ses çıkarıyorum. Bu yeterince hızlı değil. Anima'm onu bacaklarımdan arasında çıplak istiyor. Hayatım buna bağlıymış gibi onun *hepsine* ihtiyacım var.

Etrafımızdaki diğer gölgeler kararıyor gibi görünüyor ve ben de bizi izleyenlere bakıyorum. Sadece dört geniş şekil seçebiliyorum ama detay yok.

-Sanki henüz öne çıkmak ve tanınmak istemiyorlarmış gibi. Yine de izlenmeyi umursamadığımı fark ettim. Aksine, bu benim arzularımı kamçılıyor. Bırakın görsünler. Regina'larının onlara ihtiyacı olduğunda neye benzediğini görsünler.

Onlar benim dostlarım ve burada olmalarını ve beni çıplak ve zevk içinde görmelerini *istiyorum*.

"Gözlerini benden ayırma prenses," diye hırlıyor Savage kıskançlıkla. Gözlerindeki çığ açlık içimi titretmeye yetiyor ve arzusuyla büyüleniyorum. Beni bütünüyle yutmak isteyen bu saf, aç yırtıcı. Karanlık bir sesle, "Sen kıvrılırken içinde olmak istiyorum," diyor.

Elini bacaklarımdan arasına sokup boğazının derinliklerinde inerken nefesim kesiliyor. Gözlerini zevkle kapatıyor, parmakları ıslak göbeğimi keşfediyor. Etrafında kıpırdanıyorum ve bir parmağını içime sokmadan önce kıkırdıyor.

Boğuk bir inilti çıkarıyorum, sırtımı kamburlaştırıyorum ve bacaklarımı onun için daha geniş açıyorum, daha derine gitmesi için sessiz bir komut. Koluna uzanıyorum, kalın kaslarının esneme hissinin tadını çıkarıyorum. Bana sırtarak

ve sonra dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Onu heyecanla öpüyorum, yüzünü tutuyorum, parmaklarımın altında kaba tüylerini hissediyorum.

Anima'm daha fazlasını istiyor ve bunu yüksek sesle söylemeliyim çünkü dudaklarıma fısıldıyor, "Açgözlü prenses, daha fazlasını istiyor. Seni doldurmamı istiyorsun, değil mi? Artık çığlık atamayacak hale gelene kadar hepimizin seni becermesini istiyorsun, değil mi?" Parmakları sözlerinin ritmiyle içime girip çıkıyor ve sıcak, baş döndürücü zevk dalgaları en lezzetli yaz rüzgârı gibi içimde dalgalanırken sadece kıvranabiliyorum.

"Evet, Savage," diye inliyorum.

"Hepsini istiyorum." "Lütfen de."

Gözlerimi açıyorum ve onun gözlerini karanlık ve ciddi buluyorum. Uzanıyor ve kıvranmaktan zaten gevşemiş olan saç bağımı saçımdan çekip alıyor ve kendi bileğine takıyor. "Çok güzel," diye nefes alıyor. "*Şimdi lütfen de.*"

İçimde yavaş hareketler yaparken dudağımı ısıriyorum, başparmağı klitorisimin üzerinde lezzetli daireler çiziyor. Bunun gerçek olmasını nasıl da istiyorum. Onu memnun etmeyi ne kadar çok istiyorum. Bu yüzden şehvetle söylüyorum, "Lütfen, Savage."

İçime ikinci bir parmağını sokuyor ve ben gerildikçe inliyorum. Hızını artırıyor, kendi amımın ıslak sesleri beni daha da sıkı sarıyor, beni uçurumun kenarına itiyor. Binlerce parçaya bölünüyorum, yüzünü boynuma gömüp inerken adını haykırıyorum. Parmaklarının her yerine fışkırıyorum ve o benden aldığı zevkin son anına kadar sıkıyor. Çekiliyor ve ben yarı kapalı bakışlarla ona bakıyorum, ela gözleri aç, güzel dudakları ayrılmış. Rüyalarımda bile eşim ihtiyacım olanı almamı sağlıyordu. Anima'mın mutlulukla çırpınmasına neden oluyor.

Tatmin olmuş bir zevkle iç çekiyorum, ama sonra Savage aniden üzerimden kalkıp yatağımın yanında duruyor. Gözlerini benimkilerden ayırmadan parmaklarını kaldırıp doğrudan ağzına götürüyor ve sanki tadına bakıyormuş gibi gözlerini kapatıyor. Hayretle ağzına bakıyorum.

Parmaklarını çekerken kaşlarını çatıyor. "Siktir, prenses. Bu halinle bile tadını alabiliyorum."

Ama gözlerim kapanıyor, vücudum tereyağı gibi, şimdiye kadar yaşadığım en akıl almaz orgazmın ardından yatağımın içinde eriyor.

vardı. Dudaklarımı çekiştiren memnun bir gülümsemeyle kendimi kemiksiz bırakıyorum. En son ne zaman bu kadar mutlu hissetmiştim? Sevgili tanrılar, keşke tüm rüyalar bu kadar gerçekçi olabilseydi.

OceanofPDF.com

Bölüm 14

Aurelia

T Ertesi sabah, sabahın altın çiyleri gibi üzerime yapışan cennetten çıkma bir ışıltıyla uyanıyorum. Yatağımda lüks bir şekilde uzanırken gülümsüyorum ve yatağımda yaptığım dağınıklığı buluyorum.

çarşaflar. İç çamaşırım yerde ve onu almak için eğildiğimde kıkırdıyorum.

Harika bir rüyaydı ve bu gece hepsini tekrar yaşamaya *çok hevesliyim*. Eğer her gün eve döndüğümde bu deneyimi yaşarsam, belki de... sadece belki de, hayatımın geri kalanını arkadaşlarım olmadan geçirmem için yeterli olacaktır.

Uzun zamandır bu kadar iyi uyumamıştım ve yatağımdaki çarşafları çıkarıp bin yıllık çamaşır makineme keyifle atarken küçük fantezim bile beni mırıldanmaya itiyor. Eski dizüstü bilgisayarımdan müzik açıyorum, duş alıp Halfeather'ın malikanesine dönmeye hazırlanırken kafamı sallıyorum.

Yaşadığım vızıltı orgazm sonrası parıltıdan çok daha fazlası; güçlü dalgalar halinde içimde dolaşan gücümle cildim adeta ısıldıyor. Bugün tutsak hastamda büyük bir ilerleme kaydedebilir ve Halfeather'ın şehvet düşkünü bakışlarından planladığımdan daha erken kurtulabilirim. Parmaklarımı esnetiyorum ve gücümün içimde dolaştığını hissediyorum. Bugün işim bitmiş bile olabilir.

Karanlık bir sızı kalbimi sarsarken, kendime bunun iyi olacağını söylüyorum. Çünkü o zaman bu erkekleri geride bırakıp hayatıma devam edebilirim. Onlarla ne kadar çok zaman geçirsem, ayrılık o kadar zor . Anima'm içimde asi bir şekilde kıvranıyor

Bugün onları tekrar görmenin heyecanıyla tıslıyor ve kanat çırpıyorlar. Bu hissi olabildiğince çabuk bastırıyorum.

Bu yüzden büyük bir kararlılıkla, bu sabah hızlı bir yıkamadan sonra Maisy'yi pırıl pırıl yaparak Halfeather'ın malikanesine gidiyorum.

"Keyfin ," diyor Gaga kapımı açarken. Sonra kıskançlık olduğunu düşündüğüm bir şekilde sesini alçaltıyor. "Canavarın biri sana iyi mi davranıyor?"

"Neden bir erkek olmak zorunda, ha?" Büyük pazusunu şakacı bir şekilde dürterek söylüyorum. Evet, en azından ayrılmadan önce *birine* dokunabildim. "Belki de sadece benimdir."

O sırtıyor ve ben de onun beni alaca gözlerinin gülümsüyorum. Eğer eşime sahip olamazsam, teorik olarak hayatımı birlikte geçireceğim bir insan seçebilirim. Bir canavar, onlarla yakın temas kurduğum anda ne olduğumu anlayacaktır ve bu bilgi o zaman değerli ve satılabilir olacaktır. Hayır, insanlar benim için en güvenli seçenek.

Ama bu düşünce aklıma gelir gelmez midem çalkalanıyor ve kusma isteğimi durdurmak için parmaklarımı ağzıma bastırmak zorunda kalıyorum. Anima'mın, dostlarımdan biri dışında bir canavarla birlikte olma ihtimaline karşı öfkeyle hırlamasına iç geçiriyorum. Gaga'yı içeride takip ederken hemen . Beklenmedik bir şekilde arkasını dönüp bana bakıyor, gözleri vücudumda geziniyor.

Birdenbire, zihnim bu sabahki rüyamı yeniden yaşamakla meşgulken nasıl giyindiğimin farkına vardım.

Bir *elbise giyiyorum*. Sahip olduğum iki elbiseden biri. Bordo, dar, biraz aşağıya iniyor ve ruj sürdüğümü hatırlıyorum. Güç ve şehvetle dolup taşıyordum ve kendimi kızışmış bir kuş gibi süslediğimin farkında değildim. Boyumdan büyük bir işe kalkışmıştım ve ceketimi bile almadığımı fark ettim. Anima'm arkadaşlarımdan aşağıda olduğunun farkında ve içimdeki her şey onların yüzlerini tekrar görmeyi bekliyor ve buna hazır. Diğer günlerde nasıl giyindiğimi düşünürsek, bu erkeklerin dikkatini çekmek için *bariz* bir girişim. Neredeyse "Woohoo, dişi hazır ve müsait!" diye ilan eden dev, seksi, yeşil bir bayrak.

Müsait *değilim*! Şu anda evrendeki en az müsait olan animayım.

Zindana indiğimizde içimde bir panik atak oluşuyor. Bunu Savage'dan nasıl saklayacağımı bilmiyorum. Bir şeylerin farklı olduğunu hemen anlayacaktır. Beni çok iyi gözlemliyor. Benimle çok ilgileniyor.

Bir eşin olması gerektiği gibi.

Beak benim için son çelik kapıyı açıp bana şaşkınlığa dönüşen ateşli bir bakış atarken utançtan gözyaşlarımla savaşıyorum.

Yüzüme zorla bir gülümseme yerleştiriyorum ve bu hareket beni biraz sakinleştiriyor. Eğer bu erkekleri babamdan koruyacaksam, görünüşümü korumam gerekiyor. Şu anda en önemli şey bu, duygulara lanet olsun.

Bu yüzden yüzüme daha da geniş bir gülümseme yerleştiriyorum ve Gaga ile Sürtünme'nin yanından geçip zindan koridoruna sanki burası benim kişisel podyumummuş gibi kasıla kasıla giriyorum. Adımlarım titriyor ama sette hayatının gösterisini yapan bir oyuncuymuşum gibi davranıyorum. *Kimse bilemez. Kimse bilemez. Ben sadece sıradan, azgın bir hayvanım. Burada arkadaşım yok.*

Ama soğuk taşın kasvetinin derinliklerine indikçe, bir şeylerin farklı olduğunu *hissedebiliyorum*.

Bugün ölüm sessizliği var. Ve hücreler arasında ağır bir şey titreşiyor. Güçlü bir şeyin fısıltısı.

Scythe'a bakmaktan kaçınıyorum ve hücresinin yanından geçip gidiyorum, yine de gözlerinin parıltısını üzerimde görebiliyorum. Savage her gibi parmaklıkların yanında duruyor ve ben hastamın çelik kapısına doğru yürürken kalkanlarım tam kapasite çalışıyor, böylece çiftleşme işaretini göremiyorum.

"Günaydın," diyorum hızlıca. Ama bir an öylece durup kurdumda neyin değiştiğini anlamaya çalışıyorum.

Savage'ın gece yarısı tüm dünyayı aydınlatabilecek bir sırtışı var ve nefesimi kesiyor.

Kısık bir sesle, "Merhaba prenses," derken ela gözleri parılıyor. İri, dövmele ellerinin ikisi de parmaklıkları öyle sıkı kavriyor ki sanki onları parçalamak istiyor. Gözlerim sol bileğindeki yeni bir şeye takılıyor.

Siyah bir saç kravatı takıyor.

Zaman durur.

Dehşet, göğsümden boğazıma doğru acımasızca ilerliyor.

Nefes alıyorum, "*Hayır*."

Erkek kibri ondan yağ gibi damlıyor. "Dün gece çok eğlendim prenses. Hepimiz eğlendik."

dehşetin etkisiyle ellerim göğsüme doğru uçuyor. "Aman Tanrım, nefes alamıyorum."

Savage dengesiz bir kıkırdama çıkarırken Xander arkamdan alay ediyor. "Evet, biliyorum, biliyorum."

Ona ters ters baktım. "Ne haltlar ?"

"Sanırım," diyor Savage acımasız bir neşeyle, "tatlı amını astral olarak ve elimin her tarafına boşaldın."

Dizlerimin bağı çözülüyor ve zeminin olduğundan emin olmak için çömelmek zorunda kalıyorum. Bu kötü bir rüya. Bu bir kabus olmalı. Bunların hiçbirisi gerçek olamaz. Bunlar benim başıma geliyor olamaz. Kimse bu kadar şanssız olamaz.

Ona ve onun kibirli, güzel yüzüne bakamıyorum, bu yüzden başımı ellerimin arasına alıyorum ve gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Kendi bedenimi düşünürken parmaklarını hâlâ içimde hissedebiliyorum. Amım gerçekten de benimkinden daha büyük parmaklar tarafından gerilmiş gibi hissediyor.

Gerçektir. Aslında hepsini bir çiftleşme siren şarkısıyla çağırmıştım. O zaman eşleri olduğumu biliyorlar mı?

Derin bir nefes alıyorum ve kafamı kaldırıp Savage'ın her zamanki gibi saplantılı bir şekilde beni izlediğini görüyorum, sadece kibirli, kendinden çok memnun bir sırıtışla.

"Sanırım hasta olacağım."

"Miden mi bulanıyor, yavru?" diye soruyor Xander. "Köpek virüsü falan kapıp kapmadığını kontrol etmek isteyebilirsin."

Midem çalkalanıyor ama tiksintiden değil, katıksız, katıksız utançtan. Hepsi oradaydı - hatta öfkeli Scythe bile - ve beni çıplak ve şehvetli, bacaklarımı açarken görmüşlerdi-

Sevgili Vahşi Anne, kendine gel, Lia. Sen bir kadınsın, onlar da senin arkadaşların. Utanacak bir şey yok. Hiçbir şey çünkü bu normal ve doğal. Asıl utanması gereken onlar.

Bu düşünceyle birlikte gevezelik eden zihnimi toparlıyorum ve hemen ayağa kalkıp kollarımı kavuşturarak hem Savage'a hem de Xander'a ters ters bakıyorum. "Umarım gösteriyi beğenmişsinizdir"-sesimi yükselterek

Scythe'ın duyabildiğinden emin olun- "diğerleri öne çıkamayacak kadar korkak olsalar bile."

Hepsi oradaydı. Beş gölge. Kahretsin. Şimdi hepsi neye benzediğimi biliyordu.

Xander hâlâ hücresinin karanlığında saklanıyor, sanki beni dün gecedен hayal ediyormuş gibi. Orada duruyorum ve elbisemin , çıplak bacaklarımla bana bakmasına izin veriyorum.

Bileklerini esnetiyor ve etraflarındaki zincirler şingirdiyor. "Sen kibirli küçük bir şeysin, değil mi? Senin anima'n ne ve neden kokusunu alamıyoruz?"

Panik, zihnimin saatte bin mil hızla çalışmasına neden oluyor.

"Sana cevap vermiyorum ejderha," diye karşılık veriyorum agresif bir şekilde.

Ama sonra Scythe arkamdaki hücrelerinden konuşuyor - sanki biri boğazını içeriden kesip açmış ve yara oluşmasına izin vermiş gibi bir ses. "Neden bugün çiftleşme izini göremiyoruz? Ne saklıyorsun?"

Sesi ve sözlerinin ardındaki karanlık anlam tüylerimi diken diken edecek kadar ürkütücü. Ama lanet olsun. Dün gece işaretimi görmüş olmalılar.

Artan dehşetimi gizlemek için alay ederek karşılık veriyorum: "Zindanda olan sizsiniz ve *bana* ne sakladığımı mı soruyorsunuz? Biraz zengin işi, değil mi?"

Bu kötü bir şey. Üçü de biliyor. Eğer buradan çıkarlarsa, benim için gelecekler. Kendi ilkel içgüdülerini inkar edemeyecekler. Anima'm onların üç animus'una tiz bir çiftleşme çağrısıyla sesleniyor ve ben de hemen bunun üzerine basıyorum.

"Senden hoşlanmıyorum," diyor Xander.

Bu iyi bir şey. "Öyle mi? Sen bir pisliksin Xander, çünkü ben..."

Çenemi .

Ben diğer ikisini terslerken Savage sessizce dikkat kesilmişti ama şimdi beni sıkıştırıyor. "Çünkü ne?"

Çünkü elbisemin cebinde bu sabah mutlu ve açıkça delirmişken yaptığım bir şey var - Xander'a içinde yeni müzik olan bir USB getirmiştım, tamam mı? Ama bunu yüksek sesle söyleyemem, değil mi? Sakinleştirici bir nefes alıyorum, içimi rahatlatmaya çalışıyorum.

yıpranmış sinirler. Sonra cebimdeki USB'nin etrafında bir kalkan topu yaratıyorum, onu görünmez bir şekilde hücre parmaklıklarının arasından havaya kaldırıyorum ve Xander'ın kafasına onunla vuruyorum.

İrkildi, ama yere düşmeden önce onu yukarı doğru süpürdüm ve kalçasındaki cihaza taktım.

"Bir avuç pisliksiniz, hepiniz," diye kaşlarımı çatıyorum. "Şimdi uslu çocuklar olun ve sessiz kalın ki ben de hastama konsantre olabileyim."

Yere oturduğumda kalbim güm güm atıyor ve tek bildiğim buradan gitmem ve bir daha asla geri dönmemem gerektiği. Nedense üç canavar *da* sessiz kalıyor ama Savage'ın oturduğunu duyuyorum ve bakışlarıyla yanımı dürttüğünü hissedebiliyorum.

Üçüne kızgınlığımdan mı yoksa dün gece arkadaşlarımdan birinin beni orgazm etmesinin verdiği güç artışından mı bilinmez, hastamı iyileştirmeyi bir saat içinde bitiriyorum. Gölge yılanın dişlerini teker teker çekip çıkarıyorum.

Her şey bir kara büyü sisi içinde eriyip gidiyor.

OceanofPDF.com

Bölüm 15

Aurelia

T Belki de şimdiye kadar yaptığım en iyi iyileştirme işinden duyduğum memnuniyeti zar zor hatırlıyorum, çünkü ayağa kalkarken yarın geri dönmeyeceğimi biliyorum. Biliyorum ki bu gözümü son kez açışım olacak.

dostlarıma. Bunu yapmamalıydım ama içimdeki vahşi, ilkel hayvan parçası Xander ve Savage'ın hücrelerinin arasına girip ikisine de son bir kez bakıyor.

Xander'ın ağzı bana kaşlarını çatıyor ve bir an için yüzünü doğru dürüst görebilmeyi diliyorum. Ama o sadece hayalimde bir gölge olarak kalmak zorunda.

Savage benden yarım adım ötemde dururken ela bakışları onu arıyor ve neredeyse animusunun sıcaklığını hissedebiliyorum. Kalkanlarım kapalı olsaydı ben de onun kokusunu alabilirdim.

Ne yazık ki, onun gerçekten nasıl koktuğunu asla bilemeyeceğim. En kötüsü de bu. Ama bu bir güvenlik meselesi ve bu şekilde kalması benim için akıllıca.

Teorik olarak ona *dokunabilirdim*. da böyle düşünüyor olmalı çünkü büyük bir elini parmaklıkların arasına soktu, avuç içi barış teklifi gibi yukarı bakıyordu.

Uzun, çok uzun bir süre ona bakıyorum ve o da bana sessizce bakıyor. Gözlerimi kapatıp ondan uzaklaşırken içimde bir şeyler kırılıyor. Anima'm keder içinde sızlanıyor.

"Lia." Savage'ın sesi şaşkın, sanki neler olduğunu anlamamış gibi. Üzgün olduğumu söylemek istiyorum. Keşke her şey farklı olsaydı. Eğer farklı bir yaratık olsaydım.

kollarına atılmak, onu öpmek, onu hapishanesinden kurtarmak, onu evime götürmek istiyorum.

Ama hem onun hem de benim güvenliğim için hiçbir şey açıklayamam. Ne olduğunu anlamadan Scythe'ın hücresinin önünden geçiyorum ve isteğim dışında başımı çevirip ona bakıyorum.

Ayaklarımı hareket etmeye zorlarken bana dik dik bakıyor ve bu hayatımda gördüğüm en soğuk şey. İfadesini okuyamıyorum çünkü kelimenin tam anlamıyla hiçbir şey yok. Yüzü buzdan yontulmuş ve ondan hissedebildiğim tek şey benden nefret ettiği.

O ana kadar ruhumun bu kadar acı hissedebileceğini bilmiyordum.

Gaga bana kapıyı açtığında sanki derin sulardan yüzeye çıkmış gibi oluyorum. Etrafımdaki ağırlık aniden dağılıyor ve taze bir nefes alıyorum.

"İyi misin?" Gaga elini kısa bir süreliğine sırtımın küçük kısmına koyuyor. Ona bakıyorum ve nezaketine gülümsüyorum. *Bunu* ben de özleyeceğim.

"Sadece hastayla işim bittiği için mutluyum," diyorum. "Bir daha asla o berbat yere gitmek zorunda kalmayacağım."

Anlamış gibi başını sallıyor ama beklediğim gibi gülümsemiyor. "Bu gerçekten harika," diye mırıldanıyor sessizce.

Belki de benden hoşlanıyordur ve beni nasıl özleyeceğini düşünüyordur.

Halfeather'ın ofisine döndüğümde, yaşlı kartal gözlerini çıplak bacaklarımda gezdiriyor ve bunun onu son görüşüm olduğu için çok minnettarım.

"Onun için elimden geleni yaptım Bay Halfeather," diyorum hemen. "Artık uyanmasını sağlamak ona ve onun gücüne bağlı."

"Gerçekten mi?" diyor yavaşça, gözleri tutkal gibi üzerime yapışmış. "Şey, bunun birbirimizi son görüşümüz olmaması beni çok memnun ediyor."

Ne ima ettiğini anladığımda kaşlarım havaya kalktı.

"Bay Halfeather," diyorum, sanki tüm bunlar hoş bir şakaymış gibi. "Ben tam bir profesyonelim. Sanırım babamın borcu konuştuğumuz gibi ödendi?"

Ağzının kenarları aşağı doğru dönüyor. "Ah, mesele de bu Aurelia. Baban bana sadece senin hizmetlerini satmadı, canım."

Birden Bay Halfeather'ın bir eşi olduğuna dair hiçbir işaret olmadığını fark ettiğimde içimi bir ürperti kaplıyor. Onun gibi varlıklı bir erkek için bu alışılmadık bir durum; genellikle kaderin bağladığı ya da bağlamadığı bir grup eş için bir rex olurlar.

Üzerime ölümcül bir durgunluk çökerken sesim bir oktav düşüyor. "Şartlar tam olarak neydi Bay Halfeather?"

Ağzında bir gülümseme beliriyor ve siyah cüppesi sallana sallana bana doğru yaklaşıyor. "Bir gelin sözleşmesi. Yılan Sarayı'ndan bir prenses. Değerli bir birliktelik, sence de öyle değil mi?"

Taşa dönüşüyorum. Bütün bunlar, dün gece olanlar ve ruhumun üç parçasının altımdaki bir hücrede, bedenimin onları hala hissedebileceği kadar yakınımda oturuyor olması gerçeğiyle daha da kötüleşiyor.

Dışarıdan uzaktan bir ısıklık sesi geliyor ve kaşlarımı çatıyorum, çünkü kim ısıklık çalıyor ki? Halfeather buna izin verecek türden bir işveren değil. Ama kimse cevap vermiyor.

Tam o sırada Savage'ın mavi-gri astral formu elleri cebinde, o mutlu melodiyi ısıklık çalarak odaya giriyor, hemen ardından üzerinde eşofman altı ve canı bir ifadeden başka bir şey olmayan transparan bir Scythe ve hayatımda gördüğüm en tuhaf gözlerle etrafa bakan şeffaf bir Xander geliyor.

Üçüne dehşet içinde bakıyorum, Scythe ve Xander'ı ilk kez doğru düzgün görebiliyorum.

Hayaletimsi astral formlarında bile, hepsinin en yüksek yırtıcılar olduğunu söyleyebilirim.

Hepsi uzun boylu ve üçü de odayı cüceleştiriyor. Scythe, omuzlarına dökülen gümüş saçları, geniş, kare çenesi ve yüksek elmacık kemikleriyle. Deniz hayvanlarının hepsi imkânsız, soğuk, bu dünyanın dışında bir güzelliğe sahip ve Scythe da bir istisna değil.

Xander'ın kibirli duruşu buranın sahibiymiş gibi görünmesine neden oluyor ve onun bir ejderha olduğunu bildiğimden, kendi evinin muhtemelen buradan daha büyük olduğunu tahmin ediyorum. Ama bir şey benim için açık ve kafa karıştırıcı: O kör. Her iki gözü de baştan aşağı gümüş renginde, bu da bana fiziksel gözlerinin çalışmadığını söylüyor. Doğaüstü bir güçle parlıyorlar, yani gücüyle görüyor. Bana baktığını ve hatta alay ettiğini söyleyebilirim, ejderha özellikleri çok çarpıcı. Gövdesi çıplak ve üzerinde kabile ejderha işaretleri var.

Sol kolunda tam kol. Siyah bir burun halkası ve sol kulağında eşleşen sarkan bir haç küpesi vardır.

Hemen tahrik oldum.

Hayaletler odaya bakar, sonra Halfeather'ın yanına gelir ve sanki onu öldürmek istiyormuş gibi etrafında toplanırlar. Savage bir elini Halfeather'ın kafasına sokar ve eli tam içinden geçer. Halfeather, Gaga ya da Scuff onları gördüğüne dair herhangi bir işaret göstermez.

Savage dramatik bir iç çekiş yapar. "Görünüşe göre onu şu anda öldüremeyiz prenses."

"Buna tepki verme," diye alay ediyor Xander. "Deli olduğunu düşünecekler." "Sanırım kızgıyım," diye .

Arkasında Savage ve Xander kahkahalar atarken, Halfeather'ın kaşları saç çizgisine doğru fırlıyor. Ama bunlar hoş kahkahalar değil. Scythe bana ters ters bakıyor, muhtemelen akrabalarının çoğunda korkunç kara-psikozu *olduğu* için alınıyor.

İçimden küfrediyorum ve şu anda hayalet formundaki bu erkeklere her ne oluyorsa görmezden gelmem gerektiğini fark ediyorum çünkü çok zengin ve güçlü bir kartal bana hayatımın tüm gidişatını değiştirmek olan bir şey söylüyor.

Ayrıca kartalların ve diğer *yırtıcı* kuşların Yılanlar.

Dudaklarımı çözmeyi ve sesimi bulmayı başardım. "Sizi hayal kırıklığına uğratmaktan korktuğumu söylemek istiyorum Bay Halfeather, ama ben bir yılan prenses değilim. Ne babamın sarayına bağlılık yemini ettim ne de o bana herhangi bir unvan verdi. Aslında ben bir yılan da değilim. Bir Aquinas olan anneme ."

Soyadım da başka bir yalan. Ve büyüğü. Savage ve Xander aniden gülmeyi keserler.

"İşte bu yüzden bu birlik mükemmel bir fikir," diyor Halfeather, konuşmamdan rahatsız olmadan. "İkimiz de aynı düzendeniz!"

Savage homurdanıyor ve ben ona bir bakış atıyorum ama onun gözü sadece Halfeather'da.

Yaşlı kartala bakıyorum, sonra etrafıma göz gezdiriyorum, Gaga ve Scuff'ın kapıda olduğunu ve muhtemelen beni dikkatle dinlediklerini fark ediyorum. Beni burada tutmaya çalışacaklar mı? Gitmeye çalışırsam beni durdururlar mı? Gaga'nın beni yakalayıp buraya geri sürükleyeceği düşüncesi beni

ürperiyorum ve seksi bir şekilde değil. Üç hayalet de bana yardım etmek için hiçbir şey yapamayacak.

"Korkarım bir hata oldu Bay Half Feather, ben-" Bu güçlü adamı reddedersem bunun sonuçları olacağının çok farkındayım. Beni ne kadar rahatsız etse de iyi davranmam gerekiyor. "Ben... babamla detayları konuşmalıyım."

"Şaka yapıyorsun!" Savage haykırır. "Bu amcıkla evlenemezsin!"

"Elbette, elbette," diyor Half Feather yumuşak bir sesle, geri adım atıp eğilerek. "Elbette Eski Yasalara uymak zorundayız."

"Orospu çocuğu!" Savage, Half Feather'ın bacaklarına bir tekme atarak haykırır, ama tabii ki tekme tam içinden geçer.

Half Feather sanki bir şeylerin fısıldandığını hissediyormuş gibi kaşlarını çatarak bacaklarına bakarken kaskatı kesiliyorum. Eski Kanunlar, dişilerin kendi eşleri yoksa ailenin kıdemli erkekleri tarafından söylendiği gibi evlenmeleri gerektiğini söyler. Yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum. "Kesinlikle. Size geri döneceğim, Bay Half Feather."

"Daha azını beklemezdim."

Ne pislik ama. Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve kapıya yöneliyorum. Gaga ve Scuff aceleyle geçmeme izin veriyor, yüzleri dikkatle boş, ama bu ofiste garip ve etik olmayan konuşmalara alışkın olduklarını biliyorum.

Bir hışımla güvenlik masasına geri dönüyorum ve Beak çantamı uzattığında onu kapıyorum. Arabama geri dönüyorum ve motoru çalıştırıyorum. Üç arkadaşımın neden birdenbire malikânede astral formlarıyla hareket edebildiklerini merak ediyorum ve içimi karanlık bir his kaplıyor.

Bom kapısını geçip yola döner dönmez öfkeyle direksiyonu tokatlıyorum.

Babam kim olduğunu sanıyor da beni bu şekilde satıyor? Yılanların Kralı olarak bana istediğini yapabilir ve kimse de bunu sorgulamaz. Kimsenin umurunda olmaz. Aslında burada güçsüzüm. Üniversiteye gitmeye çok yakındım, özgürlüğe çok yakındım! Öfkeli gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor ve onları agresif bir şekilde uzaklaştırıyorum.

Babamın ilk fırsatta beni satmayacağını düşünerek çok saflık ettim. Buradan olabildiğince uzağa gitmeliyim. Arkadaşlarımdan ve babamdan uzağa.

Beni evden kovduğundan beri kaçma hayalleri kuruyordum. Kafamda hareketleri planlamış, ondan saklanmak için gidilecek en iyi yerleri düşünmüştüm. Sadece bunu gerçekten yapacak cesareti hiç bulamamıştım. Ama şimdi? Şimdi işler o kadar kontrolümden çıkıyor ki başka seçeneğim olmadığını düşünüyorum. Eğer hayatımı kendi ellerimle almak istiyorsam-

"Kızgınsın," diye bir erkek sesi geliyor. Neredeyse arabamı yoldan çıkaracaktım.

"Lanet olası dahi, bunu biliyor musun Sav?" diye sesleniyor Xander.

Dikiz aynamda üç erkeğin astral formları görünüyor, okul gezisine gidiyormuşuz gibi oturuyoruz.

"Siktir!" Boğuk bir sesle işaret ettim, sonra dikkatlice yolun kenarındaki çakıllı bankete yöneldim.

El frenimi çekiyorum ve onlara ters ters bakmak için dönüyorum.

"Ne yaptığınızı sanıyorsunuz siz?" diye bağırdım.

Savage bana mahcup bir gülümseme verdi. "Üzgünüm prenses, ama bence bunun için sadece kendini suçlamalısın. Sanırım dün gece yüzünden-"

"Ne?" Haykırıyorum. "Parmaklarını içime soktun diye şimdi beni takip edebileceğini mi sanıyorsun?"

Üç adam da bana ters ters bakıyor.

"Şey," diyor Savage, bir elini koyu renk dalgalarında gezdirerek. "İ gelmeni sağladı."

"Zar zor," diye . "Çık arabamdan."

Sanki üçüzlermiş gibi hep birlikte kaşlarını çatıyorlar. Üç, katil, cehennem kadar korkunç üçüzler.

"Gidin!" Kapıları işaret ediyorum.

"Ama bu çok eğlenceli, yılan kız," diye kestirip atıyor Xander. "Arkadaşlarından ne sakladığını bize söyleyene kadar hiçbir yere gitmiyorum."

Yani artık '*kuluçka*' değildim. Bu olması gerekenden daha fazla acı veriyor. Tekrar ön pencereye döndüm ve burnumun kenarını sıkarak derin bir iç çektim. İşler daha da kötüye gidemezdi. Bu üçü nasıl kaçabilirim ki?

Telefonum çalıyor ve babamın asistanından gelen mesajı görmek için çantamdan çıkarıyorum.

Ckapt'ca 1W

Aurelia

BABAMIN LANET UŞAĞI

Yüzük ölçünüz nedir?

H Nasıl bilebilirim ki? Değerli mücevherlerim bile yok, sadece her doğum günümde kendime hediye ettiğim ucuz mücevherlerim var.

Nefesimin altında küfrederek, üç kişiyi görmek için arkama baktım.

Erkekler orada oturmuş, sanki beni nasıl öldüreceklerine karar veriyorlarmış gibi beni izliyorlar. Eğer bakışlar öldürebilseydi, çoktan kül olmuştum. Donmuş kül.

Sanırım şu anda bana karşı olumlu duygular besleyen tek kişi Savage. Biz eski mutlu bir aileyiz.

"Başka bir yere seyahat etmeye gidemez misiniz?" Sinirli bir şekilde söylüyorum. "Eğer hapishanenizden çıkmak istiyorsanız, o zaman gidin başka bir yerde dolaşın."

Xander başını sallıyor, elindeki tek kulaklık kablosu sallanıyor. "Yapamayız. Sav dün gece yüzünden sana bağlı ve bizi de peşinden sürüklüyor. Seni bu halde bırakamayız."

"Mükemmel," diye mırıldandım. "Tek kelimeyle mükemmel."

Bir an için yolun kenarında oturdum, öfkelendim, panikledim ve düşündüm. Her şey ters gidiyor ve boyumdan büyük işlere kalkışıyorum. Eğer daha iyisini bilmiyor olsaydım, arkadaşlarım kendi tarikatlarının alfa-yüksek rütbeli üyeleri olan türden erkeklerdi. Onların bana nasıl bağlandığını anlayamıyorum.

Ama mantıklı geliyor. O kadar mantıklı ki anima'm bunun doğru ve iyi olduğunu ve benden ne isterlerse yapmam gerektiğini haykırıyor.

Ama düşünmem gereken daha acil meseleler var. Halfeather'a söz verdim ve bu konuda babamla pazarlık yapamam. Tekrar telefonuma bakıyorum.

BABAMIN LANET UŞAĞI

Yüzük ölçünüz nedir?

En kısa zamanda resmi bir toplantı talep etmeliyim. Acil durum. LÜTFEN

Ona doğrudan ulaşmama asla izin verilmedi, bu yüzden randevu almak ya da uşaklarına yalvarmak zorundayım.

İçimden kara bir his akıyor, duman gibi karanlık. Bundan kurtulamayacağım. Tek yol benim gitmem.

"Gerçekten o yarı çatlak yumurtayla mı evleneceksin?" Savage inanamayarak söylüyor.

Onlara bakmıyorum. Bakamıyorum.

"Kaçmadığım sürece başka seçeneğim yok," diye mırıldandım.

Sessiz kalıyorlar çünkü hepimiz eşini bulup evlenmemenin ne kadar iğrenç bir suç olduğunu biliyoruz. Bu daha önce de yapıldı, ama küçümsendi. Kudurmuş canavarlar ve en kötü türden suçlular için istisnalar yapılır.

Görünüşe göre üç arkadaşım da öyle. Bunu onlar da biliyor, ben de.

Onlara sormak zorundayım. "Halfeather'ın hapishanesine girmek için ne yaptınız?"

Savage oflayıp pufluyor. "Bunu bilmene gerek yok."

Dişlerimi sıkıp telefonuma bakıyorum ama cevap geleceğini gösteren üç nokta yok. "Evet, biliyorum."

"Neden bize bakmıyorsunuz?" Savage öfkeyle sorar.

Dudağımı ısıyorum, ama aynı zamanda gözyaşlarımı da ısıyorum ve midem endişeyle dolup taşıyor.

"Arabadan in, Lia," diye Scythe.

Sesinin tonundaki emir beni öfkeliendiriyor, hatta sesini duyunca tüylerim diken diken oluyor. Savunmaya . "Bana ne yapacağımı söyleyemezsin."

Savage karşılık verir: "Arabadan in ve bizimle yüz yüze konuş. Sen bizim Regina'mızsın."

Bu ilk kez yüksek sesle söyleniyor ve kafama beyzbol sopası gibi iniyor. "Değilim," diyorum dişlerimi sıkarak.

"Ne?"

".

Xander alay eder. "Snake de artık bir yalancı. Hiç şaşırmadım."

Bunu söylerken kalbim sızlıyor. "Anlamıyorsun," diyorum sakince. "Dün gece her ne sadece h sn kuruntudan ibaretti."

"Bunu neden yapıyorsun, Lia?" Savage soruyor. "Neden bizim regina'mız olmak istemiyorsun?"

Adımı her içimden bir şeyler ölüyor. Ama onları ikna etmek zorundayım. Bunun gibi erkekler kanlı bir savaş olmadan regina'larından vazgeçmezler. Bu yüzden yavaşça, içimdeki disiplinin her zerresini kullanmama rağmen, onlarla yüzleşmek için arkamı dönüyorum.

Astral formlarında bile gözleri içimde delikler açıyor. Çok hareketsizler ama aramızda çatırdayan enerji beni onlara doğru çekiyor. Animam içimde çılgına , inliyor, kendini derimden çıkarmaya  alışıyor.

"Regina'nız olmak *istemediğimden* değil," diyorum sessizce, "ama şu anda sözlerimi dinlemelisiniz. Ben senin naiben *değilim*."

Yüzlerindeki ifadeler her hayvanı  rk t r ve arabamda gerçek formları olmadığı için minnettarım.

"Bunu hissedebiliyorsun," diye haykırıyor Savage. "biliyorum!"

Ona bakıyorum ve "Boynuma bak!" diye bağırıyorum. Parmağımı, izimizi göremeyeceklerini bildiğim boynuma götürüyorum. "Bir şey görebiliyor musun, Savage?"

Sonra sessizleşiyor, boynuma bakıyor, yüzü bastırılmış öfkeyle fırtınalı. Ama onun varlığı, Vahşi Tanrıça, onun varlığı her şeyin kıyısında gürleyen bir parıltı.

Nefes nefese, ölümcül bir sakinlikle, dostumun gözlerinin içine bakarak tekrarlıyorum. "Can. Sen. Görebiliyor. Bir. Çiftleşme. Mark?" Yutkunuyorum ve

Scythe ve Xander'a sırayla baktı. "Çünkü ben yapamam."

Arkamı dönüyorum, Tanrı'nın unuttuğu bir nefes üflüyorum. Üzerimde bir lanet var, bunu biliyorum. Bir insan bu kadar kısa sürede nasıl bu kadar kötü şansa sahip olabilir?

Arkamda biri kıpırdıyor ve Xander'ın erimiş sesi kulağıma fısıldarken içgüdüsel olarak donup kalıyorum, o kadar yakın ki nefesini hissettiğime yemin edebilirim. "Sen bir yalancısın, *yılan*. Ve bu zindandan seni avlayacağım."

Kanım öfkeleniyor ve büyüm . Psişik kalkanlarımın tamamını indiriyorum, bu da beni görünmez yapıyor. Astral formları onları bana bağlayan her neyse ondan zorla koparılıyor ve ait oldukları yere, bedenlerine geri gönderiliyor.

Okyanusun eski kısımları gibi bir varlık kalkanımın kenarında ağır bir şekilde oturuyor. Benden daha büyük bir güç tarafından arkamı dönmeye zorlanıyorum.

Scythe hâlâ orada oturmuş bana bakıyor. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

" da ne..." Nefes alıyorum.

Başını eğmiş, beni tamamen hayvani bir şekilde değerlendiriyor, onu geri itmeye yönelik sihirli girişimlerimden hiç rahatsız olmuyor. Kimse buna karşı koyamamalı. Babam dışında hiç kimse.

Konuşurkenki bozuk, hırıltılı sesine alışabileceğimi hiç sanmıyorum. Ve o buz mavisi gözlerindeki vaadin ardındaki okyanusun tüm gücüyle, "Sırrını öğreneceğim" diyor.

Bununla birlikte, büyümün onu geri göndermesine izin veriyor.

Kalbim dengesiz bir ritimle çarpıyor ve yola döndükten çok sonra bile çarpmaya devam ediyor.

* * *

Eve döndüğümde hem Ben Amca'yı hem de Ron Amca'yı arkadaki sebze tarlasında bahçe işleriyle uğraşırken görünce şaşırdım. Ben'in bir hafta daha dönmemesi gerekiyordu.

Ben arabaya bindiğimi görünce el sallıyor ve sanki az önce olan her şeyin baskısı azalıyor. Sırıtarak ben de el sallıyorum. Babamın sarayındaki tek düzgün insan o. Bana hiç tıslamadı, hiç ters bakmadı, bana gerçek bir insan gibi davranmaktan başka bir şey yapmadı. Ron ise bana temkinli bir şekilde bakıyor ve elinde yeni çekilmiş havuçlarla dolu plastik bir kaseyle evin içine geri dönüyor.

Onu görmek için arabamdan hızla çıktım. Ben Amcam yakışıklı bir adam değil, ama yuvarlak yüzünde ve nazik gözlerinde her zaman gerçek bir güzellik bulmuştumdur. Madencilik işinden dolayı solgun, güneşte ot biçmekten yanakları kızarmış ve ben ona ulaştığımda hasır şapkasını çıkarıyor.

"Merhaba, Ben Amca!" Heyecanla söyledim. "Eve erken gelmişsin."

"Evet, aşkım," diyor ve gülümsemesinin gergin olduğunu fark etmekten kendimi alamıyorum. "Nasılsın?"

"Oh, harika," diye yalan söyledim. "İşle ilgili her şey yolunda mı?"

Yüzünü buruşturuyor ve ensesini kaşıyor. "Yukarıda işler iyi gidiyor. Meşgul, bilirsin."

Arkasından Charlotte Teyze mutfak penceresini açıyor ve Ben dönüp onun bize ters ters baktığını görüyor. Bugün dükkânı erken kapatmış olmalı ve acaba babamın planlarından haberi var mı? Yine de bana asla bir şey söylemezdi. İki kardeş arasındaki sadakat çimento gibi.

Arkasını döndüğünde Ben'in yanakları kızarır. Bütün bunlar beni endişelendiriyor. Belki de madenlerde her şey yolunda değildir. Her ne ise, eminim babam ona daha iyi bir iş ayarlayacaktır.

"Bu akşam sana yemek getireceğim," diyor sessizce. "Ron spagetti köftesi yapıyor."

"Benim favorim." Sırıtiyorum.

İki dakikada erişte olmayan tüm yemekler favorimdir.

OceanofPDF.com

Bölüm 17

Aurelia

Ben Amca'nın köfte olayıyla beni uyarmaya çalıştığını bilmeliydim. Aradan iki saat geçmemişti ki, sevgilime daha fazla mesaj gönderiyordum.

Babamın asistanı, onunla konuşmak istiyordu ki Charlotte Teyze çevre kalkanımı çaldı. Onu içeri aldım ve kapıya yöneldim.

Dört yaşındaki kuzenim Trixie'yle birlikte karşılama paspasımın üzerinde duruyor, Trixie heyecanla zıplıyor, sarı bukleleri sallanıyor. Charlotte'un elindeki siyah elbise çantasına kaşlarımı kaldırıyorum.

"Nedir bu?" Dikkatlice söylüyorum.

Charlotte çenesini sallayarak evime girmesine izin vermemi söylüyor, ben de kaşlarımı çatarak ikisine de bakıyorum. Kırmızı şık bir elbise giymiş ve saçları sanki bir etkinliğe gidiyormuş gibi yeni kıvrılmış. Diğer beş çocuğu okulda. Babam yılan nüfusunun 70'lerdeki tasfiyeden sonra yeniden çoğalması için mümkün olduğunca çok çocuk sahibi olmalarını istedi.

"Bu çok heyecan verici, Lia!" Trixie ciyaklıyor. "Keşke *ben* de evleniyor olsaydım!"

Beyaz bir dehşet hançeri delip geçiyor. "Ne?" diye bağıriyorum. O anda kapıya iki yılan yaklaşıyor, ikisi de kınından çıkarılmış hançerlerini bana doğrultmuş dişi gözcüler. biri beni bir aşağı bir yukarı süzerken dilini çıplak dişlerinin üzerinde gezdiriyor.

"Halter'a uygun giyindiğinden emin olmalıyız," diyor sigara içen bir boğazın içinden. "Acele et, yirmi dakikan var."

Charlotte Teyze oflayıp pufluyor ve tek kelime etmeden yatak odama dalıyor. Peşinden gitmeyecektim ama Trixie küçük eliyle beni yakaladı ve nefesinin altında bir düğün marşı mırıldanarak annesinin peşinden sürükledi.

Kahretsin.

Zihinsel olarak kendimi tekmeledim. Hemen yola çıkmalıyım. Bir çanta hazırladım ve dolabımda her şey vardı - tüm temel ihtiyaçlarım, birikimim, pasaportum, iç çamaşırlarım, tamponlarım, *her şey*. Bu çok hızlı oluyor. Babam çok zeki bir taktikçidir. Muhtemelen planlarımı tahmin etmiş ve kaçmamın bir olasılık olduğunu biliyordu. Yapacağı en akıllıca şey bu evliliği garantiye almak.

Keşke daha zeki olsaydım.

Trixie sanki üzerinde saat varmış gibi çıplak bileğine vurarak beni kabaca banyoya itiyor.

Duş alıyorum, hızla buradan bir kaçış yolu düşünmeye çalışıyorum. Kolayca bir sıçana, fareye ya da keseli sıçana dönüşebilir ve pencereden dışarı çıkabilirdim. Ama telefonum, param ve kıyafetlerim olmadan bu dünyada ne kadar dayanabilirim? Gerçekten boku yedim.

Trixie banyonun kapısını açıp bana heyecanla bağılıyor ve ben aceleyle dışarı çıkıp havlumu alıyorum. Odama döndüğümde, perde rayında asılı bir elbise görüyorum. Durup uzun ince siyah ipeğe bakıyorum.

Geleneksel bir yılan gelinliği. Vücuduma yapışması için dar ve hayal gücüne hiçbir şey bırakmaması için ince. Eski usulde, damat ve ailesinin tam olarak ne aldıklarını görebilmeleri için her şeyin sergilenmesi gerekirdi.

Sevgili Vahşi Anne, bayılacağım. Charlotte çekmecelerimi karıştırıp özel alanlarımı tamamen işgal ederken kapımın kenarına tutunup biraz sarkıyorum. Bunun resmi bir nişan ya da onun gibi bir şey olduğunu sanıyordum ama beni ancak gerçek bir düğün için böyle giydirebilirlerdi.

"!" diye bağılıyor arkamdan sert bir ses.

Şiddetle irkiliyorum ve dönüp bana sırttan babamın sarayının iki yılan dişisine bakıyorum. Kaşlarımı çatarak odama giriyorum ve kapıyı suratlarına çarpıyorum. Kapıdan gıcırtılı ve vahşi kıkırdamaları geliyor; kıyametimin habercisi.

"Acele et, Lia!" Trixie dedi ki. "Bak, arkamı bile döneceğim, gördün mü?"

Charlotte elbiseyi askısından indirip bana doğru getiriyor. Sanki tüm bunlar ona çok aşağıymış gibi burnunu çekiyor. "İç çamaşırı yok. Hepimiz böyle yapardık. Doğru yol bu."

"Sütyene ihtiyacım var ama" diyorum, onun etrafından dolaşıp iç çamaşırı çekmeceme gitmeye çalışarak.

"Hayır," diyor sertçe.

bir karış açık ona bakıyorum. "Meme uçlarım bunun içinden görünecek!"

Bana, *işte mesele de bu* der gibi alaycı bir bakış attı.

Eski Kanunlar'ın canı cehenneme. Hiç pastilim ya da bantım bile yok.

Elbiseyi ondan kapıyorum ve havluyu bırakıyorum, delici kahverengi gözleri çıplak bedenimi karşılaştırmalı olarak tararken onu tamamen görmezden geliyorum.

Keşke daha dün gece beş arkadaşımın çıplak, kıvranan bedenime baktığını bilseydi. Gözleri *bir hiç*.

Dostlarımı düşündükçe içimi bir hüznün kaplıyor.

Elbisenin ipeği çok güzel, minik, zar zor görünen askıları ve doğru inen kıvrımlı sırtı var. Başka herhangi bir durumda bu elbiseye *bayılırdım*. Bir şekilde kıvrımlarımı en mükemmel şekilde sarıyor. Yedi yıldır giydiğim en güzel şey ve beni gerçek bir kadın gibi gösteriyor.

Sanki kızlarını seven bir aileden geliyor gibi. Babam muhtemelen benim değerli olduğum yanılsamasını yaratmaya çalışıyor. Bir an için aynamın önünde durup kendime bakıyorum ve başka birini görebiliyorum. Sevgi dolu ebeveynleri tarafından kendisine verilen bir elbiseyle arkadaşlarıyla evlenecek birini. Benim için siyah ve kırmızı güller, arkadaşlarım içinse güneşin altındaki her renk çiçek olacaktı. Kurtlar, köpekbalıkları ve ejderhalar hayalimdeki düğünde olacaktı. Olağanüstü çeşitlilikte yiyecekler olacaktı; çiğ balık

Scythe'ın ailesi ve kurtlar için ŐiŐte kızartma. Topluluğun varlıklı ve saygın üyeleri yılan gelin ve beş damadını görmek için heyecanlanırdı.

Trixie elini uzun trende gezdirerek "ooh" sesleri çıkarıyor ve bu beni gerçekliğe geri döndürüyor.

Charlotte Teyze boğazının arkasından bir ses çıkarıyor, bana bakarken kırmızı dudakları bükölüyor. Yanaklarım ıslanıyor ve aceleyle onları siliyorum. "Halfeather mutlu olacak ve önemli olan da bu," diyor sessizce, neredeyse kendi kendine. "Şimdi, bu asi saçlarını ne yapalım?"

OceanofPDF.com

Bölüm 18

Aurelia

We Halfeather'ın malikanesine yılanların Mercedes'iyile, saçlarım süslü bir şekilde toplanmış ve Trixie'nin üzerinde balerin topuzuyla tamamlanmış kabarık bir çiçekçi kız elbisesi vardı. Daha önce

telefonumu, cüzdanımı ya da herhangi bir şeyimi getirmeme izin vermedi. Charlotte bana sadece Halfeather'ın hediyesi olan elmas bir gerdanlık taktı, ayağıma babet geçirdi -Halfeather topuklu ayakkabıların iyi görünmesi için fazla kısa- ve beni Ron Amca ile Ben Amca'nın bakışlarını kaçırdığı bekleme arabasının içine itti.

Dikkatlice dışarı çıkıyorum, meme uçlarım tamamen sivrilmiş ve soğuk esintide görünüyor ve onları düz bir şekilde ovma dürtüsünü bastırmak zorundayım. Ne bir durum. Trixie elimi tutup *gelin* olan bana kirpiklerini kırıştırırken kalbim kulaklarımda *güm güm* atıyor. Hafif bir panik , sanki burada arkadaşlarımı bulacakmışım gibi konağı arıyorum.

Sanki burayı ilk kez görüyorum ve cilalı Grek sütunları artık evlilik kafesinin çirkin parmaklıkları. Burası benim yeni evim olacak. Yeni hapisanem.

Gaga ve Scuff bizi kapıda asık suratlarla karşılıyor. Gaga bana hiç bakmıyor ve dördüncü kalkanım üzerinde tuttuğum sıkı tasma kayıyor.

Bunu bilerek yapmış olabilirim ama nedenini düşünmeme izin vermeyeceğim. Savage yanımda beliriyor, sorularla dolup taşıyor. Scythe ve Xander bir saniye sonra malikânedan çıkıyorlar, gözlerinin beni tepeden tırnağa -ya da daha fazlasını- süzdüğünü belli etmemeye çalışıyorlar.

Muhtemelen, kafadan meme uçlarına kadar. Hepsini görmezden gelmek için çok çalışıyorum ve Gaga ile amcalarımı içeride takip etmeye odaklanıyorum.

"Elbisen çok güzelmiş prenses," diyor Savage ama sesi gergin. "Bizi dışarıda bırakarak çok kaba davrandın- Oh lanet olsun."

Savage babamın giriş holünde beklediğini fark etti.

Yılan Kral ayakta duruyor, uzun boylu ve tehditkâr, vücudunda karanlık bir güç aurası var ve bana zar zor bakıyor. Charlotte'u iki yanağından öpüyor ve beni buraya getirmesinden duyduğu memnuniyeti başıyla onaylıyor. Trixie ona doğru sığıyor ve o da onu sahiplenerek başından öpüyor.

Onun sarayının prensesi, tabii ki kraliyet muamelesi görüyor. İçime bir kıskançlık ateşi düşüyor ve bir çocuğu kıskandığım için hemen utanıyorum.

"Baba," diyorum soğuk ve buyurgan bir sesle. "Konuşmamız gerek."

Savage ve erkekler yanımda sessizleşiyor ve onları orada hissedebiliyorum, neredeyse muhafızlar gibi beni kuşatıyorlar. Ama bu sadece anima'mın yanımda insan yokken onlara ulaşmaya çalışmasıydı.

"Konuşmamıza gerek yok Aurelia," diye soğuk bir şekilde cevap veriyor. Gözleri uyarırcasına parlıyor ve elinin etrafına bir gölge dolanıyor. "Halfeather'la evliliğin şimdi gerçekleşiyor." Yılanını burada üzerimde kullanacak, bunu biliyorum. Kimsenin görmesi umurunda olmayacak. Onun için önemli olan tek şey itaat ve arkadan konuşmak başımı ciddi bir belaya sokabilir.

Bir an düşünüyorum, herhangi bir çıkış olup olmadığını görmek için etrafta geziniyor.

"Şimdi o kadar güçlü değil misin, yılan kız?" Xander'ın sesi kulağıma geliyor ve ağlamak istiyorum. "Bu yaşlı kartal için bir oyuncak olacaksın. Acaba yılda birkaç kez kafesinden çıkmaya izin verecek mi?"

Kendimi tamamen kaybetmeden önce yanağımın içini ısırarak ilerliyorum. Kollarım hâlâ kavuşturulmuş durumda çünkü Beak'in ve bu odadaki her erkek yaratığın, odanın sıcaklığıyla hiçbir ilgisi olmayan bir ürperti yüzünden hâlâ gergin olan meme uçlarımı görmesini istemiyorum.

Gaga, Scuff ve arkadaşlarım arkamdayken sessizce grubu takip ediyorum. Zemin katta bir çeşit misafir odası olan yeni bir odaya ulaştığımızda kanım kulaklarıma hücum ediyor. Babam içeri girerken dışarıda duruyoruz, onu Charlotte, Ben Amca, Ron Amca takip ediyor,

ve sanki bu bir düğün alayıymış gibi zıplayan Trixie. Midem bulanıyor ve omzumun üzerinden bakıyorum.

Savage, Xander ve Scythe sessizce bana bakıyorlar, sanki olanlardan dolayı benden nefret ediyorlarmış gibi. Sanki bu benim suçummuş gibi. Ama Gaga bana bir uyarı bakış ı atıyor - hareket etmem için bir emir. Ona kaş larımı çatıyorum ve o da kaç ıracak kadar utanıyor.

Savage, "Onu senin için ldrmemi ister misin prenses?" dediğ inde arkamı dönüp kapıdan içeri giriyorum. Senin *gerçek* bir prenses olduğ unu bilmiyordum."

"Baban seni pek sevmiyor, değ il mi küçük yılan?" Xander ekiş tiriyo. "Senden nefret etmesi için ne gibi kötü bir ř ey yapt ığ ını merak ediyorum."

Doğ mak. Yapt ığ ım kötü ř ey buydu.

Herkesin lake ahş ap masanın etrafında beni beklediğ i salona girerken gururumu bir kenara bırak ıyorum.

Halfeather orada öylece duruyor, sanki birisi onun için, sadece bugünlük cilalamış gibi saç derisi ekstra parlak. Gözleri agzllkle vücudumu inceliyor. Karısı olarak iş lerimden birinin kafa derisini parlatmak olup olmayacağ ını merak ediyorum.

Tanımad ığ ım yaş lı bir erkek -sanırım bir kaplan- resmi bir takım elbise giyiyor ve elinde bir dosya dolusu evrak tutuyor. Muhtemelen birleş memize tanıklık edecek bir Konsey yesi. Kaplanlar böyle ř eyler için tercih edilir çünkü genellikle tarafs ız yaln ızlardır.

Halfeather ne atılıp iki elimi birden tutuyor, hevesle ikisini de öpüyor ve dilinin ucunu hissediyorum. Parlayan kahverengi gözleriyle bana bakarken ürperiyorum.

"ok güzel, Aurelia. Benim gibi yaş lı bir *kemik* için ne güzel bir manzara."

Özellikle o kelimeye yapılan vurguyu fark ettiğ imde dehş et içinde donup kalıyorum. Baş kalarının önünde çok kasıtlı olarak yapılmış garip bir ifade seçimi.

O benim ne olduğ umu biliyor.

Gözlerim önce hafifçe glmseyan babama, sonra da ayaklarına bakan Ron Amca'ya kayıyor. Kutsal Anne, ona söylemiş ler ve bu yüzden benimle evleneceğ i için çok heyecanlı. Bu normal bir evlilik değ il.

Halfeather benden daha fazla üretmek için beni hemen hamile bırakacak. Muhtemelen başkalarına da yaptıracaktır. Yapılacak en akıllıca şey, çocuklarımla genlerini çeşitlendirerek antik çağlardan bu yana en güçlü sarayı yaratmak olacaktır.

Acaba bir fareye dönüşüp bir daha görülmemek üzere pencereden kaçabilir miyim? Ama yılanlar fare yer. Kartallar da öyle ve babam bana karanlık bir bakış atıyor, eğer bir şey yaparsam beni öldüreceğini söylüyor.

Ama istersem bir kaplana dönüşebilirim.

Ya da bir aslana.

Hiç denemedim ama muhtemelen ben de bir ejderhaya dönüşebilirim.

bu evi ve içindeki herkesi yok edebilirdim. Ama o zaman herkes annemin kadim Boneweaver evinden olduğunu bilirdi. Onunla fiziksel temasta bulunduğumuz sürece istediğimiz herhangi bir canavara dönüşebileceğimizi.

Ama yapmak herkesin öğrenmesi ve benim için küresel bir insan avı başlatılması anlamına gelirdi. Kendi türünden daha fazlasını üretebilecek değerli bir anima. Ve herhangi bir canavara dönüşebilen bir grup erkek ve dişi? O saray bilinen tarihteki en güçlü grup olurdu. Konsey buna izin vermezdi ve tüm yeraltı mafya babaları peşime düşerdi. Beni zincirler ve üremem için kullanırlar.

Halfeather beni kaplan meclis üyesinin önündeki masaya götürürken, gözlerimin yanmasını tüm gücümle engelleyerek ona izin verdim.

Astral tutsaklarımla herkesi ve her şeyi yakından izlediğini görmek için omzumun üzerinden tekrar bakıyorum. Scythe ortadan kayboldu ve Savage dirseğimin yanında durup omzumun üzerinden kâğıtlara . Hissedebildiğime yemin edebileceğim bir nefes veriyor ve ben ürperiyorum.

Halfeather küçük mavi kadife bir kutu çıkarıyor ve kalbim dengesiz bir şekilde çarpıyor.

"Kendine gel, küçük yılan," diyor Xander'ın sesi şimdi diğer tarafımdan. "O eski kulüben yerine bir malikanede yaşayacaksın. Her gün gelip bizi ziyaret edebilirsin." Ve sonra kulağıma yaklaştı. "Seni küçük kuş bebekleriyle şişmanlatacak. Kaç tane istiyorsun?"

Halfeather kararsızca yüzüğü çıkarıp elimi tuttuğunda bir öğürmeyi bastırıyorum. Kocaman bir elmas, yuvarlak kesim ve altın bir bandı var. Ben devasa taşa bakıp onu ne takas edebileceğimi düşünürken Halfeather bana kibirli bir bakış atıyor.

Buradan çıkmanın bir yolu olmalı, değil mi? Bir şekilde kaçabilirim, bunu biliyorum. Bir kağıt parçası hiçbir şey ifade etmiyor. En azından benim için.

"Şurayı imzalayın lütfen," diyerek kalın bir parşömeni uzatıyor meclis üyesi ve Halfeather kalemi eline alıp sabırsız ama zarif bir el yazısıyla bir şeyler karalıyor. Tam kalemi alacağım sırada Halfeather kalemi babama uzatıyor. Elim inanmadığım bir an boyunca havada asılı kalıyor.

Xander arkamdan usulca kıkırdıyor. "Yılanlar Eski Kanunları takip ediyor, ha? Senin pis türün için güzel bir boşluk. Eski tasfiye döneminde hepinizi idam etmeleri gerekirdi."

Dostumun sözlerindeki soğuk kötülük karşısında tüylerim diken diken oluyor ama Xander'ın nefretini düşünecek vaktim yok çünkü babamı izliyorum.

Formu, onun için ne kadar önemsiz olduğumu anlatan hızlı bir hareketle imzalıyor.

Ve işte , resmi olarak damızlık olarak verildim.

OceanofPDF.com

Ckapt'ca 17

Aurelia

Charlotte, Trixie ve iki amcam odadan çıkarken, benden uzaklaştıkları her adımda kalbim daha da hızlı çarpıyordu. Bana ağgözlülükle bakan Halfeather'baktım.

Yanaklarım ısınıyor ve tüm vücudum adrenaline karıncalanıyor. Evliliği tamamlamak için ne kadar bekleyecek? Çünkü, dürüst olmak gerekirse, şu anda bunu yapmak istiyor gibi görünüyor.

Gaga'ya bakıyorum ve bakışına karşılık verdiğinde rahatsız bir şekilde kayıyor. Burada bana yardım edecek kimse yok. Patronuna karşı haddini aşamaz, orası kesin. Ben de onun başını belaya sokmak istemiyorum.

"Son bir geceyi kendi evinde geçirecek," dedi babam, "anlaştığımız gibi, Charles."

Kalbim boğazıma sıçradı. Bu mümkün mü? İki erkeğe ve başını sallayan diğer meclis üyesine bakıyorum. "Eski Kanunlara göre."

Bu özel kuralı unutmuştum. Evlendikten sonra gelin, kadın aile üyeleriyle son bir gece geçirmek için geri dönerken, ailesinin erkekleri de kocasının evinde kalarak evin eksiksiz olduğundan emin olurlardı. Ertesi sabah gelin yeni evine geri dönerdi. Bu, gelinin bir erkekle nasıl düzgün bir şekilde yatılacağı konusunda eğitilmesi gereken çok eski zamanlardan kalma bir şeydi. Elbette böyle bir şey sadece evli bir kadınla konuşulabilirdi, bu yüzden ayrılık gerekliydi.

Her şey aptalca ama şikâyet etmiyorum. Ateş Halfeather'ın gözlerini terk ediyor ama ben ayrılmadan önce bana attığı bakış, olacakların kötü bir vaadi.

Malikâneden çıkıp tek başıma beklediğim arabaya doğru yürürken, kollarımı yine meme uçlarımin üzerinde kavuşturup neredeyse takmam gereken devasa elması kesecektim. Astral tutsaklarımin hâlâ burada olup olmadığını görmek için arkama bakıyorum ama babam, Ron Amca ve Ben Amca'nın yanında sadece Gaga ve Scuff duruyor. Dördüncü kalkanımı tekrar yukarı itiyorum, dostlarımin hayatıma geri dönmesine izin vermeyi hiç istemiyorum. Kalbim onların bana dönmesini istiyor ama ikisi benden nefret ediyor, üçüncüsü ise sadece beni becermek istiyor.

Böyle doğmuş olmam ne kötü bir şanstı.

Evime döndüğümde beş yılan -babamın sarayından kadın muhafızlar-beni tehditkâr bir *tıslamayla* karşılıyor. Charlotte yüzünü buruşturarak, bu gece evimi 'koruyacaklarını' söylüyor ama aslında kaçmamı engellemek için burada olduklarını kastettiğini biliyorum.

* * *

Tanıdık bir varlığın kalkanımın dışına vurduğunu hissettiğimde saat gece yarısıydı.

"Aurelia? Aurelia!" Ben Amca'nın panik içindeki sesi dışarıdan geliyor. Ev kalkanımı indiriyorum ve o ön kapıma doğru koşuyor.

Sesinde gerçek bir dehşet var. Ölümcül bir terslik var. Ön kapıya koştum ve kapıyı açtım. "Buradayım Ben Amca! Ne oldu?"

Dışarıda, yılan şartlı tahliye memurlarım hiçbir yerde görünmüyor.

Ben Amca hala ekose yazlık pijamalarıyla bana doğru koşuyor, gözleri çıldırmış, kolları bana uzanıyor. Beni kabaca kollarımdan tutup sarsıyor. "Aurelia, *hemen* gitmen gerek."

Hissettiğim o dehşet duygusu bir anda boğazıma düğümleniyor.

"Neden?"

"Halfeather'ın konağı az önce yanıp kül oldu. Herkes öldü. Halfeather, personel, hepsi öldürüldü. Sadece bir kişi

güvenlik görevlisi kaçtı. Ron ve baban iyi. Muhafızları onu yakalamaları için oraya gönderdim." Uğursuz bir soğuk tüm bedenimi kaplarken kanım ayaklarımda toplanıyor. Eğer çiftleşme grubumdan biri ölmüş olsaydı, bunu bilirdim. Hissettim. Ama ben hissetmemiştim-

"Aurelia, Halfeather'ın zindanındaki mahkumların hepsi bir şekilde kaçmış. Güvenlik görevlisi Gaga, içlerinden birinin sürekli bir ismi tekrarlayıp durduğunu söyledi."

Mahkumların dudaklarında kimin adının olacağını zaten biliyorum.

Ben Amca çılgına döndü. "Aurelia, Beak senin adını söyleyip duranın Slaughter Kardeşler'den biri olan kurt olduğunu söyledi. Seni korumamı söyledi. Baban herkese evlilikten kurtulmak için yangına senin sebep olduğunu söylüyor."

Bunun adaletsizliği karşısında yaşadığım şok kafama bir darbe gibi iniyor. Ama Ben Amca'nın bana ikinci kez gitmemi söylemesine gerek yok. Ben odama koşarken, Ben Amca anahtarlarımı alıyor ve arabamı ısıtmaya koyuyor. Spor çantamı alıp cüzdanımı ve sakladığım paranın geri kalanını koyuyorum.

Babam kaçtığımı öğrendiğinde banka hesabımı donduracak ya da banka kartımı takip edecek, bu yüzden bundan sonra nakit paraya güvenmek zorundayım. Evimden dışarı fırlıyorum, gece gökyüzünde bir ejderhanın kanat çırpışına dair herhangi bir işaret var mı diye hızla kontrol ediyorum.

Tam olarak nerede yaşadığımı biliyorlar ve bir kez buraya çekildikleri için önce burayı kontrol etmeye gelecekler... ama arabamı da biliyorlar! Evimin kapısını kapatıp garaj yoluna çıkarken içimden yemin ediyorum. O zaman arabamı da korumam gerekiyor.

Ben Amca arabadan iner ve cüzdanını çıkarır. "Al bunu."

Elinde birkaç banknot var.

Zaten büyük bir risk alıyor. "Ben Amca, ben-"

"Aurelia. Kaçtığın için baban kelleni alacak. Bunu biliyorsun. Artık tek başına olacaksın. Alabileceğin her şeye ihtiyacın var. Senin için yapabileceğimin en iyisi bu."

Başımı sallayıp uzattığı birkaç notu kabul ederken göz kapaklarımdan arkası yanıyor.

"Git, Lia. Ve hızlı ol."

Önce çantamı sonra da kendimi arabama atıp geri vitese takıyorum ve arabamın üzerine bir görünmezlik kalkanı örterek caddeye çıkıyorum. Gecenin bu saatinde görünmeden araba kullanmak sorun olmaz ama gündüz olup trafik arttığında birinin bana çarpmasını istemiş olurum. Umarım güneş ufukta belirdiğinde çok çok uzakta olurum.

OceanofPDF.com

Bölüm 20

Xander

■ Slaughter Kardeşler A.Ş. ile birlikte Halfeather'ın malikânesinin için için yanan harabesinin arkasında durmuş, yaşlı gaganın kanını yüzümden siliyordum. Halfeather'ın kafatasını ikiye ayırmak hem zevkliydi hem de

ve mümkün olan her şekilde tatmin edici. Malikânesini kendi alevlerimle yakıp kül etmek de bir başka rüyanın gerçekleşmesiydi. Yangını başlatan kişiye teşekkür etmeliydim ama böyle bir binayı ancak ejderha ateşi küle çevirebilirdi.

Scythe'ın bağlayıp boynuna bir mesaj asarak polise teslim etmek üzere dışarı attığı bir kişi dışında kadın personelin gitmesine izin vermiştik. Erkeklerden sadece Savage'ın yılan kıza flört ettiği için pençelerini geçirmeyi çok istediği Gaga kaçmıştı. Önümüzde, boncuk gibi siyah gözleriyle bize tepeden bakan babası, Yılan Kral duruyordu. Büyülü görüşümle ona bakarken, Mace Naga ağır, yağlı bir güçle örtülüyor. Pislik yılan büyü. Pis, sürünen yaratıklar bununla tanınır ve herkesin yılanlardan nefret etmesinin, tasfiyenin yapılmasının ve bir ejderhanın asla bir yılanla uğraşmaya tenezzül etmemesinin pek çok nedeninden biri de budur.

Eşimin bu şeytani piçten gelmiş olması gerçeği mi? Yirmi üç yıl boyunca pek çok utanç verici şey yaptım ama hayatımda hiç bu kadar utanmamıştım.

Ama bu çiftleşme grubunun bir üyesi olarak, kardeşlerim haline gelen bu erkeklere yardım etmek zorundayım. Yılan kıza olduğu kadar birbirimize de ruhen bağlıyız.

Kardeşler gibi dövüşüyoruz ve bu canavarların benim öfkeli darbelerime dayanabilen birkaç erkek olması da iyi bir şey - en son şanslı bir darbe indirip burnunu kırdığımda Scythe gülmüştü. Onu gülerken gördüğüm ilk ve tek seferdi, çılgın piç.

Bu yüzden kaçışımızın bir grup yılan pisliği ve onların kaygan kralı tarafından durdurulması büyük bir sıkıntı yarattı.

Savage beni, aşık olduğu Regina'nın babasıyla konuşmaya sürüklemişti. Başlangıçta adamı öldürmek istediğini düşünmüştüm ama burada daha büyük bir şey var.

"Bunu itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de," diyor Yılan Kral, beni anında kuşkulandıran donuk bir sesle, "Aurelia bu yangını hepimizi öldürmek için düzenledi. Zindanda yangını başlattığında aklında arkadaşlarının olduğuna inanıyorum."

Bakışlarımı ona dikip herhangi bir yanlışlık olup olmadığını anlamaya çalışıyorum. Ama gerçek şu ki, yangının neden yeraltında başladığını merak ediyordum. Onun eşi olduğumuzu biliyor olması da şaşırtıcı.

"Bizi öldürmeye çalıştı," diye tekrarlıyor Savage, o ateşli kık parçasının onu öldürmeye çalışacağına pek inanmıyor. Yine de onun böyle bir şey yapabileceğini başından beri biliyordum. Slaughter Kardeşler ve benim için Regina olabilmesi için güçlü olması gerekiyordu.

Ve orada olduğu süre boyunca bize yalan söylüyordu.

Scythe kaynıyor. Buz gibi soğuk gücün ölümcül parçalar gibi etrafında uçuştüğünü görebiliyorum. Şu anda pek çok şeye öfkeli ama Regina'sının kasıtlı olarak kendini sakladığını bilmek onu öfkeliendirecek, özellikle de kendi ailesiyle arasında olanları düşününce.

Vites değiştirip kendimi gökyüzüne fırlatmama saniyeler *kalmıştı*.

Boynumu kırarak cihazımın sesini yükseltiyorum ve şarkıyı değiştiriyorum. Yılan kızın bana verdiği yeni şarkılardan birini karıştırıyor. USB'yi oynatıcıdan çıkarıp otların arasına atıyorum.

Savage beni görüyor, kaşlarını çatıyor ve koşarak onu yerden alıyor, bize dönerken göğsüne bastırıyor. Kokluyor sanki

kokusunu takip ediyor. Onun kokusunu almaya çalışırken burun delikleri alevleniyor ve başarısız oluyor. Son iki gündür her saat başı folyo çikolata paketini kokluyor, ancak bir sonuç alamıyor.

"Kokusunu bizden saklıyormuş." Savage kaşlarını çatıyor. USB'yi Scythe'uzatıyor, o da ondan alıp kokluyor. Ne USB'de ne de Scythe'a verdiği koklanacak bir şey olmadığını zaten biliyorum.

Yine de bir şeyi unuttu. Hepimizin onun evinde olduğu o gece korumalarını indirdi ve Savage astral formunda bile onun tadına baktığında kokusunu tam olarak alabildi.

Aptallığı ne olursa olsun, bu hediyeler bizi manipüle etmenin kurnazca yollarıydı.

"Evet, bu onun kendine özgü güçlerinin bir komplikasyonu," diyor Yılan Kral. "İşte bu yüzden onun eşleri olarak izini istiyorum. Durdurulması gerekiyor. İdam edilmesi gerekiyor."

Lanet , kendi kızını ifşa ediyor. Bütün aile bitmiş. Benimkilerin kötü olduğunu sanıyordum ama bu adam daha da kötü. En azından benim ailem cezalarını mahkeme içinde tutuyor.

"Bunu yapmamızı mı istiyorsun?" Scythe'ın törpüsü duman solumaktan her zamankinden daha hırıltılı ama Büyük Beyaz yılanı değerlendirirken acı belirtisi yok.

"Cinayetle suçlanacak ve vahşi hayvanlar hapisanesine gönderilecek. Onu idam etmek bir nezaket olacaktır."

Savage bir nefes üflüyor çünkü o hapishanede bulunmuş ve oranın nasıl bir yer olduğunu biliyor. Regina'sının elinden alınmasına üzüldüğünü görebiliyorum, aptal herif. Ama bizi öldürmeye çalışmak, canavarların pek görmediği bir tür küfürdür. Ruh grubunun diğer parçalarını öldürmeye çalışan gerçek bir tür deli anima.

Hay sikeyim. Gerçekten ölmesi gerektiğini düşünüyorum ve eğer kokusu yoksa, onu takip edebilecek tek kişi Savage.

"," diyorum, ondan uzaklaşarak.

Savage önce bana, sonra Scythe'a bakıyor. Büyük liderimiz herhangi bir hareket yapmıyor ama bu onun için normal. Ona doğru bakıyorum ve başının etrafında yeşil bir onay aurası görüyorum.

"Şartlara kan bağıyla bağlı olmalısın," diyor yılan. "Yoksa seni manipüle etmeye çalışabilir. Onu kurtaracaksın. Onu geri getirmek için ne gerekiyorsa yapabilirsin ama onunla çiftleşmeyeceksin. Onu geri getirdiğinde, onunla Eski Usulde hesaplaşacağım."

Ona geri dönmek için ağzından köpükler saçacak kadar am delisi olan Savage'a gözlerimi deviriyorum. Kabul eder mi bilmiyorum ama bu artık kişisel bir mesele.

"Peki," ısıtır Savage. "."

Omuz silkerek, bu bitirmek için önce elimi uzatıyorum. Yılan törensel bir yılan hançeri çıkarıyor ve işaret parmağıma batırıyor, yaranın üzerine bağlama mırıldanıyor. Tüm parmağım arı sokmuş gibi yanıyor.

Onunla çiftleşme düşüncesi beni hasta ediyor. manipüle çalıştı, sonra öldürdü, şimdi de hepimizden kaçıyor. Bu doğal değil. Bu iğrenç bir suç ve bir Regina'mın olmaması utanç verici olsa da, böyle bir hakarete göz yummayacağım.

"Regina'mla çiftleşmemeyi kabul ediyorum," diyorum. "Ve onu sana teslim edeceğim." Kesikten ışık fışkırıyor ve sarmal siyah bir işarete dönüşüyor.

Eğer kızla çiftleşirsem, o şey kanımı donduracak ve beni içten dışa doğru öldürecek. Onu geri verdiğimizde, bağlanma ortadan kalkacak.

Ritüeli Slaughter Kardeşler üzerinde tekrarladıktan sonra, "İşte. Artık bağlandınız. Gidin ve kızımı bulun."

OceanofPDF.com

Bölüm 21

Aurelia

■ Kaçmakla ilgili birçok fantezimde, bunu tam olarak nasıl yapacağımı çok düşünmüştüm ve şimdi beni kurtaran da bu. Halfeather'ın malikanesinden olabildiğince uzağa gitmeliyim.

ve kuzeye gitmek benim için en iyi seçenek. Kendimi sakın bir sahil kasabasında, her gün sahile giderken ve şirin bir ailenin sahibi olduğu yerel kafede çalışırken hayal ediyorum. Babamdan tamamen korunmak için mümkün olduğunca çok eyaletten uzaklaşmam gerekecek ve batı kıyısına gitmek en iyi şansım. Sınıra mümkün olduğunca yaklaşıp kadar otoyoldan gideceğim, gündüzleri uyuyacağım ve geceleri arabamı tamamen saklayabildiğim zamanlarda seyahat edeceğim. Bu kusursuz bir plan, çünkü babam yaya olarak kokumu takip edebilirken, arabayla bu çok daha zor.

Yetkilileri asla bu işe bulaştırmayacak. Hayır, yangına benim sebep olmamla ilgili bu oyun sadece şüpheleri üzerinden atmak için. Beni Halfeather'la evlendirdiğinden ve onu öldüren yangına sebep olduğundan hiç şüphem yok. Muhtemelen istediği parayı çoktan almıştır ve beni tekrar altına almak istiyordur.

İçimdeki anima babamın planının zekice olduğunu kabul etmek istiyor.

Ama ben de aptal değilim. Bunu . Erkekler benim adıma karar verirken ve beni kaprislerine uymaya zorlarken artık korku içinde sinmeyeceğim. Av olmayacağım. Yırtıcı olacağım.

Anne tarafı öyleydi. Hepsinin en büyük yırtıcısı. Aklımı başıma toplayıp bunu *yapmalıyım*.

Kendime yeni bir hayat kurmanın heyecanı, koşmanın adrenalini ile birlikte kabarıyor. Savage ve diğer arkadaşların beni bulduklarında bana zarar vereceklerini gerçekten düşünüyor muyum? Tehlikeli erkekler olduklarından hiç şüphem yok ve kafaları da pek yerinde değil. Söz verdikleri gibi beni yakalarlarsa ne yapacakları konusunda gerçekten hiçbir fikrim yok.

Yapabileceğim en iyi şey sırrımı güvende tutmak ve bunu hepsine karşı kullanmak.

Adrenalin azalana ve yorgunluğa kadar dört saat boyunca araba kullanıyorum. Bir benzin istasyonunda durup depoyu , üç enerji içeceği alıyorum ve bir buçuk saat daha yola devam ediyorum. Sabah trafiği başladığında, hızlıca telefonumdan yakınlarda bir motel olup olmadığını kontrol ediyorum.

Bir aslan ailesine ait bir tane var ve ne güzel çünkü yılanlar aslanlardan tutkuyla *nefret eder*, bu yüzden benim için mükemmel bir kılıf olacak.

Gözlerim ağırlaşmış ve uzuvlarım ağrıyorken doğruca oraya gidiyorum. Çakıllı bir otoparkı ve tek katlı sütünleri olan küçük ama şık, temiz görünümlü bir yer. Park edip arabamı koruyabilirdim ve yoldan geçen hiç kimse burada olduğumu anlamazdı. Kendimle gurur duyarak Maisy'yi park ettim ve ofise girdim; bir tutam sarı saçlı, sivilceli bir gençten fazlası olmayan genç bir erkek aslan bana utangaç bir şekilde gülümsedi. Ona nakit ödeme yapıyorum ve bana üzerinde oda numarası olan parlak siyah bir anahtarın yanı sıra bir sürü gereksiz turistik bilgi içeren kağıtlar veriyor. Ona sırtıyorum ve odamı bulmaya gidiyorum. Arabamı odamın biraz aşağısına park ediyorum, böylece yorgunluktan kalkanım düşerse, yine de tam odamı vermeyeceğim.

İçeri girer girmez yatağa yığılıyorum ve otelin çevresine bir ışık kalkanı çekiyorum, böylece bir yılan içeri girerse uyarılacağım. Güvende olduğumdan emin olduktan sonra hemen derin bir uykuya dalıyorum.

* * *

Uyandığımda alacakaranlık motelin etrafına çökmüştü ve kalkanımda keskin bir sızı hissediyordum. Birden dik oturdum, kalbim küt küt atmaya başladı.

motele giren bir yılan hayvanı.

Bir değil, *dört* yılan.

Babamın uşakları burada. Kokumu almadan beni nasıl bu kadar çabuk takip edebildiler?

Kalkanıma odaklanmak için gözlerimi kapatıyorum ama gücümle uzaktan görüntüleme yapamıyorum, sadece içeridekileri hissedebiliyorum. Dört kişiler, insan formlarında üç erkek ve bir kadın. Babamın kurtarma ekibinden ikisini tanıyorum ama diğer ikisini tanımıyorum. Doğruca resepsiyona yöneliyorlar ve genç aslanı tehdit edeceklerini hemen anlıyorum. Ona Yılan Kral'ın emriyle burada olduklarını söyler söylemez, yavru aslan beni kesinlikle ele verecek.

Buradan çıkmam gerek.

Odanın içinde dolaşıp telefonumu ve çantamı topladıktan sonra anahtarı yatağın üzerine atıp aceleyle kapıdan çıkıyorum. Arabama binip bir kalkan yerleştirebilirim, görünmeden ya da duyulmadan otoparkçıkabilirim.

Kendimi mümkün olan en güçlü sekizinci kalkanımla gizleyerek kapımdan çıkıyorum ve resepsiyonun dışında muhafız gibi duran iki erkeği görmek için binanın aşağısına bakıyorum.

Kapımın açıldığını hemen fark ettiler; kapının içinden çıkan görünür bir kişinin olmadığını da.

"İşte!" diye bağılıyor içlerinden biri.

Kahretsin. Yeteneklerim hakkında bilgilendirilmiş olmalılar. Küfrederek kapıyı sallayarak çıktım ve arabama doğru koşmaya başladım.

Ayak sesleri arkamdaki kaldırımda gümbürderken, spor çantam yanımda zıplayarak otoparkta var gücümle koşuyorum. Arabamın içinde bulunduğu sihirli balona ulaşıyorum, sürücü kapısını açıyorum ve kendimi içeri atıyorum.

İki adam görünmemem karşısında tereddüt ediyor, havayı kokluyorlar. Kantağı açıyorum. Görmeseler ya da duymasalar da, lastiklerim olay yerinden kaçarken çakılların nasıl hareket ettiğini *görecekler*. Arkaya park ettim, derin bir nefes alıyorum ve pedalı yere koyuyorum.

İçlerinden biri telsizle bağıırken doğrudan beni göstererek bağıyorlar. Tekrar küfrediyorum. *Tabii ki* geri getirdiler. Arabamın üzerine ağır bir şey düşüyor ve korkumdan görünmezliğim

Kalkan paramparça oluyor ve onu tekrar kaldırmak için aklımı toplamaya çalışıyorum.

Yola çıkıyorum, ancak siyah bir Mercedes'in garaj yolunun karşısında gıcırdayarak durduğunu ve çıkışımın engellendiğini görüyorum. Sürücü koltuğundan bir başka yılan iniyor ve arkadaşlarına sırtıyor.

Yüz ifadesi saniyeler içinde neşeden dehşete dönüşüyor ama bana bakmıyor. Hırlıyor ve arabamın yanından hızla geçiyor.

Arkamdan tiz bir çığlık geliyor ve koltuğumda dönerek bir hareket bulanıklığı görüyorum. Bir çığlık daha ve ardından bir böğürtü, ardından da düşen bedenlerin sesi geliyor.

Arabamda kalıyorum, sanki beni kurtaracakmış gibi direksiyonu tutuyorum, maraton koşmuşum gibi nefes nefese kalıyorum. Şimdi ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok. Dışarı çıkmamın hiçbir yolu yok.

Her şey sessizleşiyor. Kollarımın arkasındaki tüyler diken oluyor. Etrafıma bakıyorum ama kimseyi göremiyorum.

Ta ki lacivert üç parçalı takım elbise giymiş bir aslan, kanlı ellerini siyah bir cep mendiline silerek arabamın etrafında rahatça dolaşana kadar. Yürüyüşü tam bir apeks yırtıcısının çalımına benziyor ve tam arabamın önünde durdu. Kehribar gözlü bakışları tehditkâr ve ben ağzım açık ona bakakalıyorum.

Onun bir aslan olduğunu bronzlaşmış, melek gibi yüz hatlarından ve buna uygun uzun, bal sarısı saçlarını ensesinde at kuyruğu yapmış yelesinden anlıyorum. Kendine çeki düzen vermiş bir aristokrat görünümünde, saçının tek teli bile eğri değil ve bu motelde kesinlikle yeri yok. Bir ödül avcısı olabilir mi? Hayır, öyle giyinmezdi ve babam aslanlarla uğraşmadan önce ölürdü.

Konuştuğunda sesi derindir ve itaat edilmeye alışkın birinin komutunu taşır. "Araçtan in Aurelia." Camın arkasından boğuk bir sesle konuşsa bile, anima'm onun egemenliğine boyun eğmemi istiyor ve bir an için bununla mücadele ediyorum.

Adımı biliyor. Korkumu alay ederek gizliyorum. Ama o kehribar rengi gözlerini bana diyor ve "Seninle biraz sohbet edeceğiz" diyor.

Bir şekilde, kendimi tekrar okuldaymışım ve aptalca bir şey yaptığım için başım beladaymış gibi hissettiriyor. O beni donduruyor

en ölümcül bakışı. Yirmili yaşlarının sonlarında olmalı, ve lanet olsun, çok seksi. Kim bu adam?

OceanofPDF.com

Bölüm 22

Aurelia

H Benden rahatsız olmuş gibi iç çekiyor. "Buraya sana zarar vermeye gelmedim Aurelia. Ama arabandan inmezsen, onu parça parça edeceğim."

Kahretsin.

Burada başka seçeneğim yok. Avucumu alnıma vuruyorum ve iyi kurgulanmış planlarımın suya yüksek sesle küfrediyorum. Yangını mu? Haberlere çıktı mı? Henüz *Animalia Today*'e *çıkıp* çıkmadığını kontrol etme fırsatım olmadı. Halfeather, ölümünün haberlerde yer alması için her türlü hakka sahip olacak kadar zengindi.

Sanki vaktini boşa harcıyormuşum gibi bana ters ters bakan aslana dönüp bakıyorum. *Kahretsin Aurelia, bunu yapabiliriz. Yırtıcı, hatırladın mı? Sen . Ve Maisy'ye zarar vermesine izin veremeyiz.*

Yavaşça arabamın kapısını açıyorum ve itiyorum. Titrememeye çalışarak ve 1.80 boyunda gülünç bir aslanın her hareketimi izlediğinin farkında olarak dışarı çıkıyorum.

Yaptığım ilk şey arabamın arkasına bakmak oluyor ve orada beş yılanın kanlı bedenlerini buluyorum. Birinin boynu kırılmıştı ama diğer dördünün bağırsakları uzun, kanlı kesiklerle deşilmişti. Hemen aslana dönüp bakıyorum, kısa bakışımdan sonra bana iki sessiz adım daha yaklaşmıştı. Biraz sıçrayıp bir adım geri çekiliyorum ve bir dakika önce pençeleri olduğuna şüphe olmayan ellerine bakıyorum.

Babamın av yılanlarından beşini bir dakikadan kısa sürede öldürdü.

Onunla göz göze geldim ve karanlık bir sesle, "Babam bunun için seni öldürür," dedim.

Dudağının kenarı kıvrılıyor ama gülümsemiyor. "Oh, epeyce insan düzenli olarak deniyor. Onları ceset olarak geri göndermekten oldukça keyif alıyorum."

Kibirli ses tonundaki bir şey beni kızdırıyor ve gözlerimi ona dikiyorum. "Sen kim olduğunu sanıyorsun? Otelime öylece gelip-"

"*Senin* motelin mi?" Zarif bir erkek kaşını kaldırıyor.

Kollarımı kavuşturuyorum ve o da arkamdaki binalara doğru başını sallıyor. "Bu arada, burası *benim* motellerimden biri."

Sadece çenemin düşmesini engelleyebildim. "Ne oluyor lan?"

"Dil, Bayan Aquinas," diye azarlıyor.

Ona bakıyorum. Benimle bir lise öğretmeni gibi konuşuyor. Kim olduğunu sanıyor bu?

Yüzümdeki şaşkın ifadeyi görmüş olmalı ki, "Benim adım Lyle Pardalia. Animus Akademisi Müdür Yardımcısıyım."

Lanet olsun. Beni almaya gelmiş. Hapishane okulunun müdür yardımcısını *bizzat* mı göndermişler?

"Burada güvende değilsin." Sanki arabamdan hoşlanmıyormuş gibi, dudağını hafifçe bükerek bakıyor.

"Bunu biliyorum," diyorum dişlerimi sıkarak, büyük bir alınganlıkla. "Bu yüzden sen kesmeden önce gidiyordum."

Bana hiç de etkilenmemiş bir bakış fırlatıyor ve anında öfkeleniyorum. "Bu şekilde etrafta koşturamazsın."

mı?!

"Aurelia." Adımı sanki çok uzun ve sıkıcı bir alışveriş listesinden okuyormuş gibi söylüyor. "Dur sana yardım edeyim."

Kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes alıyorum. "Beni nasıl buldun?"

Maisy'ye yaslanmış, bana özellikle ilgi çekici olmayan bir örnekmişim gibi bakıyor. "Telefonunuz takip edilebilir."

İçimde dönüp duran saf aptallık hissi, kusmak istememe neden oluyor. Bu kadar aptal olduğuma inanmıyorum! Canavarlar yüzlerce yıldır birbirlerini avlıyorlar ve teknoloji sadece bu konuda daha verimli olmamıza yardımcı oldu.

"Neden buradasın?"

Kenarları kanla kabuk bağlamış tırnaklarına bakıyor. "Bazı sorunlu yaratıklar senin peşinde ve artık dış dünyada güvende değilsin."

Ona kaşlarımı çatıyorum. Bunu zaten biliyorum. Onlar bir avuç psikopat. Ama beni gerçekten avladıklarını duymak, midemin düğümlenmesine neden olan kasvetli bir onay. Gerçekten *onlardan* kaçabileceğimi mi düşünmüştüm?

Sanki aptal birine bir şey açıklıyormuş gibi iç geçiriyor. "Seni güvende tutabileceğimiz Akademi'ye gelmen gerekiyor."

Neden etraftaki her erkek bana sahip olduğunu düşünüyor? Durduğum yerde kılanıyorum, onunla bakış bakışa karşılaşıyorum. Bir erkeğin beni kontrol edebileceğini düşündüğü *başka bir* yere gitmeyeceğim. "Orası suçlular ve vahşi şekil değiştirenler için. Ben oraya ait değilim."

"Umurumda değil Aurelia. Biz diğerlerini avlamaya çalışırken sana göz olabileceğimiz bir yerde ihtiyacımız var. Orada güvende olacaksın. Hâlâ eğitim alabilirsin, şekil değiştirenler için çeşitli iyileştirme kursları sunuyoruz. Kariyer olarak sürdürmek istediğin şey bu, değil mi? İyileştirme mi?"

Benim hakkımda sevdiğimden daha çok şey biliyor. Peki *biz kimiz?* Konsey mi? Halfeather'ı öldürdüğümü düşündüklerine göre tabii ki bu işte parmağı vardır. Hay sikeyim.

Sıkılmış ellerime bakarak kaşlarımı çatıyorum. Bu erkek sanki benim söz yokmuş gibi hayatımı planlıyor. Ama söz hakkım var. Bir yandan, okulda babamdan güvende olurum - öğrenciler saray soyluları da dahil olmak üzere herkese kapalıdır. Ayrıca üniversitede başkaları da olacak ve gücümü artırmanın yolları olacak. Ayrıca okul ücretini ödemek konusunda da endişelenmeme gerek kalmayacak. Akademi'deki her şey Konsey tarafından finanse ediliyor.

Başımı kaldırıp aslana bakıyorum; peşimden Vahşiler Akademisi *Müdür* Yardımcısını gönderdiklerini çok iyi biliyorum çünkü başım büyük belada. Daha önce hiçbir şey için başım belaya girmemişti ve bu yabancı, iç kemirici bir duygu.

Ama oraya ve arkadaşlarımı yakalarlarsa, hepimiz bir okulda sıkışıp kalacağız ve onlarla etkileşime girmek zorunda kalacağım.

Hayır, gitmemin imkanı yok. Yolcu koltuğunda hala darmadağınık duran çantama bakıyorum, nasıl gideceğimi düşünüyorum

bir çıkış yapmak. Aslanların da diğer yırtıcılar gibi güçlü bir kovalama içgüdüğü vardır. Eğer sadece *kaçsaydım*, beni günlerce kovalamaktan mutluluk duyardı. Gökyüzüne baktığımda, neredeyse bulutsuz, açık bir gün olduğunu görüyorum. Bunu yapabilirim.

Çenemi ve olmuş gibi kollarımı açıyorum. "Peki."

"Güzel." O kadar yumuşak bir şekilde doğruldu ki sudan yapılmış olabilirdi ve topuklarının üzerinde döndü, sanırım çantalarımı almak için yolcu kapıma doğru ilerliyor.

"Arabam köşede bekliyor," diyor cebinden telefonunu çıkararak. "Şöföre haber vereyim."

Ona ters ters bakıyorum, sürücü tarafından arabama geri dönüyorum ve o kapıyı açmadan çantamı kapıyorum.

Ön camdan bana kaşlarını çatıyor ve ben başımı sallıyorum, çantamı yukarı çekiyorum ve ne taşıyabileceğimi hızla düşünüyorum. Nakit para. Tek yapabildiğim bu. Telefon büyük bir kayıp ama yapacak bir şey yok. Bir tomar parayı ağızma atıyorum ve güzel Maisy'ne bakarken gözlerim doluyor.

Şimdilik hoşça kal, yaşlı kız.

Lyle garaj yolundan yola doğru adım atıyor ve benim de onun kontrolü altındaki itaatkâr bir öğrenci gibi onu takip etmemi bekliyor. Şaka yapıyor çünkü ağızda bir tomar parayla ters yönde koşuyorum. Spor ayakkabılarım çakıllara vururken Lyle bir çığlık atıyor. Bir sıçrayışta kartal formuma geçiyorum, kıyafetlerim ve ayakkabılarım etrafımdan düşüyor. Kanatlarımı çılgınca çırpıyorum ve Lyle oldukça belirgin bir şekilde "Siktir!" diyor. Bu da *bana* küfür etmememi söylediği için ne kadar aşağılık biri olduğunu kanıtlıyor. Gökyüzüne yükseliyorum, Lyle'in elbise ayakkabıları hızla çakıllarda çıtırdıyor.

Doğru tahmin etmişim, insan içinde tam olarak yer değiştirecek türden bir canavar değil, önemli değil, şu anda motelin çatısıyla aynı hizadayım ve kanatlarımla sağlam bir vuruş buldum. Ayrıca gagamın boyutunu da abartmışım ve para yana doğru kayıyor. Kanat dengemi kaybetmemeye çalışarak onu yakalamak için çabalıyorum.

Faydası yok. Para gagamdan yuvarlanıyor ve Lyle Pardalia'nın onu geniş, bronzlaşmış bir eliyle yakaladığı motel otoparkına doğru düşüşünü izliyorum. Tekrar yukarı bakıyor ve bana kaşlarını çatarken yakışıklı yüzünde gerçekten dehşet verici bir ifade var.

Beş farklı şekilde küfür ederek her şeyi arkamda bırakıyorum ve özgürlüğüme kavuşmak için kanat çırpmaya odaklanıyorum.

OceanofPDF.com

Bölüm 23

Aurelia

My kartal formu sorunum için her derde deva değil. Lyle, vahşi ve kuduz hayvanların izini süren ve onları hapishaneye götüren kurtarma ekibine erişebilecek ya da yirmi yaşından küçüklerse-beş, rehabilitasyon ve eğitim için Animus Akademisi'ne. Bu kurtarma ekibi, avcılık konusunda eğitilmiş kanatlı hayvanları da içerecek.

İlk etapta beni nasıl bulduğunu bilmediğim için hâlâ güvende değilim ve Lyle'in ne kadar çabuk bir ekip kuracağını ya da bir aslan olarak beni tekrar avlamasının ne kadar süreceğini bilmiyorum. Bensiz dönmesi onun için utanç verici olur ve aslanların ejderhalardan sonra en büyük egoları vardır. Beni bulana kadar durmayacak, bunu biliyorum.

Bu da daha zeki olmam gerektiği anlamına geliyor.

Mümkün olduğunca çok yükseklik kazanmaya odaklanıyorum ve başlangıçta gibi kuzeye . Yani arabam yok. Bu kılık değiştirmiş bir lütuf olabilir çünkü artık benim için seyahatin sınırı yok ve kartal görüşüm sayesinde karadan ya da gökyüzünden gelenleri kilometrelerce öteden görebileceğim. Eğer gece tünemek için uzun bir ağaç bulabilirsem, bir ya da iki gece kuş gibi bile uyuyabilirim. Bundan daha fazlası olursa, anima'mın hayvani zihniyetiyle kontrolü ele geçirmesine izin vererek muhtemelen kendim yabanileşeceğim. Ve anima'mın şu anda yapmak istediği tek şey eşimi bulmak. Hayır, insan beynimin her zaman kontrolü elinde tutması gerekiyor.

Berbat şansıma inanamıyorum. Bir hafta içinde üç arkadaşımı bulmayı başardım ve diğer ikisi de o geceki küçük siren sesimden neye benzediğimi biliyor. Ve şimdi onlar, Lyle

Lanet Pardalia ve Konsey peşimde. Savage muhtemelen o felaket gecesinden kokumu almıştır ve içgüdülerini takip ediyorsa, yaya olarak kısa sürede kokumu alacaktır.

Başımda dikilmiş, parmaklarını emerkenki görüntüsü midemi alt üst eden duygularla dolduruyor. Ağlamak istiyorum ama odağımı kaybetmeyi göze alamıyorum.

Uçmak benim en büyük zevklerimden biri; bir kartal, şahin ya da kuzgun olarak, hepsi muhteşem. Kendimi anneme en çok kartalken yakın hissedirdim çünkü görünüşe göre onun tercih ettiği form buydu. Kanatlarımın altında değişen akıntıların hissi aynı anda hem rahatlatıcı hem de heyecan verici. Burada gerçek bir yırtıcı kuş olarak bulunmak, dünyayı en yüksek çözünürlükte görebilmek gerçek bir özgürlük gibi geliyor. Altımdaki tarlalarda fareler koşuşturuyor, ağaçların arasında minik serçeler uçuşuyor ve hatta bir çalının altında tavşanların birbirlerine girdiklerini bile gördüm. En azından *birileri* hayallerini yaşıyor ve biraz hareket ediyordu.

Eğer dikkatli olmazsam, uçma hissinin içinde kaybolmak çok kolay. Bunu düşündüğümde, hayvanların neden vahşi ve hatta kuduz olduklarını anlamak şaşırtıcı değil.

Ama ne yazık ki anima'm benim doğuştan bir kartal olmadığımı biliyor. Çok sık uçmadığım için kanat dayanıklılığım pek iyi olmadığından biraz yoruluyorum, bu yüzden kendimi, peşimdeymiş gibi hissettiğim tüm dünya ile arama mümkün olduğunca mesafe koymaya zorluyorum.

Çok geçmeden gecenin karanlığında zayıf düşünüyorum ve kartal gözlerim karanlıkta ışıldasa da, bir sonraki uzun yolculuk için iyileşirken yiyeceğe ve dinlenecek bir yere ihtiyacım var. Yavaş, kontrollü bir iniş yapıyorum, bir alışveriş bölgesinin parıldayan ışıklarını takip ediyorum ve bunun eteklerine doğru ilerliyorum, küçük bir grup yarım inşa edilmiş ev görüyorum.

Orada rahatsız edilmeden ve saklanarak uyuyabileceğim sıcak, boş bir yer olmalı. Aşağıya iniyorum ve tuğlaları daha bugün konmuş gibi görünen bir ev seçiyorum. Doğruca açık girişe yöneliyor, gagamın içinden mutlu bir şekilde iç çekiyorum. Yine de bu gece insan formuna geri dönmeye cesaret edemiyorum. Ne de olsa kıyafetlerim yok ve insan inşaatçıların sabah erkenden işe geldikleri ve inşaat alanlarında çıplak bir kız buldukları bir tablo hayal ediyorum.

Oflayıp puflayarak bir köşeye yerleşiyorum, kanatlarımı üzerime çekip biraz kestiriyorum. Ama yorgunluk beni ağır bir battaniye gibi çekerken bile kalbim hâlâ tehlikeydeymişim gibi çarpıyor.

Adrenalin vahşi bir rüzgar gibi içimde yükseliyor ve karanlıkta göz kırparak hemen alarma geçiyorum. Dışarıda cırcır böcekleri cıvıldıyor. Rüzgâr boş evin içinde ısıklık çalarak tüylerimi hafifçe karıştırıyor. Kuruyan çimentonun ve bu evin iskeletini inşa etmek için kullanılan ahşabın taze kokusunu alıyorum.

Huzurlu olmalı. Ama bunun yerine, etrafımdaki dünya ham, tehlikeli bir enerjiyle uğulduyor. Yakınlarda bir şey var. Güçlü bir şey.

Ve sonra gölgeler ve karanlık yerler gibi bir ses yedi kalkanımı zahmetsizce deliyor. *"Senin içindeydin prenses. Bizden saklanamazsın."*

Savage burada.

* * *

Bu, baharatlı bir MFMMMM kader arkadaşı çağdaş fantezi serisi olan *Her Vicious Beasts*'in başlangıcıdır.

Hikaye *gerçekten* de 1. Kitap [olan Vahşi Canavarlarda](#) .başlıyor

OceanofPDF.com

Yazar Hakkında

Ektaa P. Bali Fiji'de doğdu ve hayatının büyük bölümünü Avustralya'nın Melbourne kentinde geçirdi.

Deakin Üniversitesi'nde hemşirelik ve ebelik eğitimi almış ve sekiz yıl boyunca çeşitli hastanelerde ebe olarak çalışmıştır.

Şimdi, güçlü karanlık tanrıçalar, uzak diyarlardaki destansı savaşlar ve kötü adamlar ile takıntılı oldukları zeki kadınlar arasındaki kapsamlı aşklar hakkında hikayeler yazıyor.

Kısır Canavarlar, yazarın Chrysalis evreninde geçen dördüncü serisi ve Yeni Yetişkin WhyChoose serisinin ilk .

Şu anda Brisbane, Avustralya'da yaşamaktadır.

OceanofPDF.com

E.P. Bali tarafından da

Yeni Yetişkin Fantastik Romantik

Lotus ve Şimşek Destanının Şarkısı:

#1. Savaşçı Ebe 2.
Savaşçı Rahibe 3.
Savaşçı Kraliçe

#1. Okçu Prenses 2.
Okçu Cadı 3. Okçu
Kraliçe

Her Vicious Beasts

#0.5 Başlangıç #1 Her
Feral Beasts #2 Her
Rabid Beasts #3 Her
Psycho Beasts
#4 İşkence Gören
Canavarları #5 Korkunç
Canavarları

Üst YA Karanlık Fantezi.

Gezginler:

#1. Krizalit Anahtarı 2.
Gücün Cazibesi
#3 Karanlığın Kanatları

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

